

Bob Haning

PRAVDENI GNJEV

YU ISSN 0353-2399

9 770353 239006

Bob Haning

PRAVEDNI GNJEV

**VJESNIKOVA
PRESS
AGENCIJA**

Glavni i odgovorni urednik: Milivoj Pašiček

Izdavač: NIŠPRO VJESNIK (v. d. predsjednika RO NIŠPRO Vjesnik

Vladimir Slijepčević)

– OOUR Informativno-revijalna izdanja (direktor Božidar Radman)

Predsjedavajući Savjeta: dr. Ivan Krtalić

Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i
jedinstva 4

Telefoni: 041/526-099, 515-555 i 519-555

Telex: 21 121 YU VSK

Kolegij redakcije: Berislav Grabušnik (graf. ur.), Marija Jurela (ured-
nica), Pavle Lugarić (zamjenik gl. i odg. urednika), Milivoj Pašiček, Bi-
serka Pupavac (pomoćnik gl. i odg. urednika)

Tisak: OOUR Štamparska proizvodnja

Urednik: Ana Hrastović

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Bob Haning: Pravedni gnjev

Naslov originala: Rampage

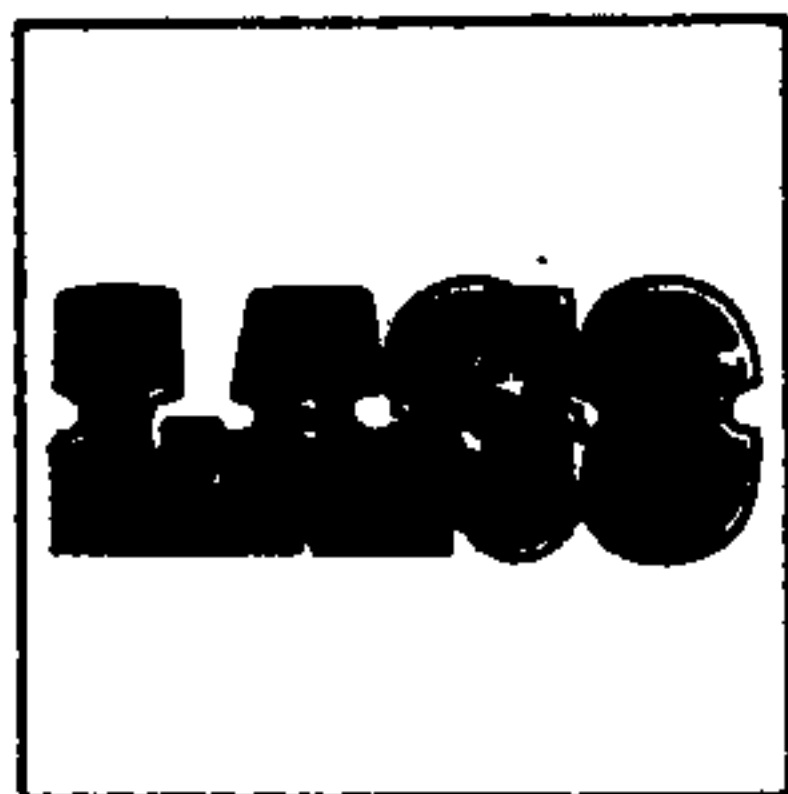
Copyright: VPA

Recenzije: Tomislav Odlešić

Prijevod: Miroslav Kiš

Laso broj 825 izlazi 4. 8. 1989.

u nakladi od 60.000 primjeraka

I

Na pogreb su došli svi – čak i Jed Coulter, koji na ranču »Turkey - Track« nije bio otkad ga je Jim Caine istjerao prije godinu dana. Gospodja Coulter pratila je svojega muža, došavši, međutim, zbog stvarne, nehinjene žalosti i sućuti, a ne, kao većina drugih, da bi vidjela kako Jim Caine podnosi šok iznenadne pogibije starijeg sina Dirka, svoje desne ruke uzdanice. Jim Caine bio je, naime, nepomičan, nemoćan od onoga dana kad ga je nedovoljno ukroćen konj pritisnuo uz stup korala i gotovo ubio.

Jeff Caine, mladi sin staroga Jima, mogao je pogoditi misli svih prisutnih na pogrebu, dapače se time i zabavljao. Zurili su u njega, vrteći glavama, uvjereni da on, »kid« tj. dječarac, uvijek u sjeni pokojnog Dirka, nikako neće moći preuzeti vođenje ranča, što ga je obavljao Dirk. Za vođenje »Turkey – Track«, najvećeg ranča u okolici, potreban je muškarac, a Jeff... pa, Jeff je samo »kid«, iako je prešao dvadesetu.

Pogreb je obavljao propovjednik iz Denvera, govoreći ono što je u takvim prigodama uobičajeno, prila-

godivši nekoliko riječi specifičnoj smrti pokojnika, mladoga čovjeka poginulog u revolveraškom dvoboju.

Pocupkujući uzrujano, premještajući težinu tijela s noge na nogu, Jeff se pitao razmišljaju li prisutni o onome što propovjednik nije spominjao – o tome kako je Dirk pio i kockao se, te kako se u Greeleyu i Dunbaru kurvao i opijao svake godine poslije okupljanja i prodaje goveda. Namrštio se, prekorijevajući sama sebe zbog takvih misli o pokojniku. Činjenica je, međutim, govorio mu je razbor, da je Dirk mrtav i da on, mlađi brat, više neće biti u njegovoj sjeni, niti će ikada više osjetiti udarce njegovih šaka.

Propovijed je bila završena, prve grude zemlje tutnjale su o lijes u grobu, a »tužni zbor« počeo je prilaziti Jeffu i Jimu, izražavajući im sućut. Jeff je na svim licima čitao pitanje što će se dogoditi s »Turkey – Trackom« sada kad zapovjedništvo bude morao preuzeti on, budući da nema nikoga drugog.

Bili su tu i bankar Harlan Banister i njegova kći Peggy. Djevojka je, pred svima, važila za neslužbenu

zaručnicu pokojnoga Dirka – opće je uvjerenje bilo da će dvoje mladih sklopiti brak čim to Dirk zatraži. Banister je to blagosiljao iz koristoljublja – posjedovao je jedinu banku u Dunbaru te »Turkey – Tracku«, kako je i Jeff znao, iako ga Dirk i otac nisu osobito upućivali u poslove, dao nekoliko pozajmica. Na bankarevu licu Jeff nije mogao »pročitati« nikakvih ni misli ni osjećaja, ali je znao da bankara sada više brine Peggyna budućnost nego Dirkova smrt. Jeff je, gledajući ljepuškastu Peggy, bio uvjeren da neće ostati usidjelicom. Bila je samo pomalo plaha, ali je i to bilo normalno uz tako energičnog oca.

– Nedostajat će ti Dirk, Jeffe – upravo mu je izražavala sućut Peggy. – Nedostajat će – dodala je – svima nama.

– Da – kimnuo je Jeff – Dirk je bio veličina u ovom kraju. Svi će osjetiti da ga nema.

Rekavši to, prvi put je i sam zaista osjetio da mu brat nedostaje. Dirk je u svemu bio »velik«: kako u poslu tako i u svojim porocima.

– Nisi ni ti mali, Jeffe – dobacila mu je djevojka, odlazeći da izrazi sućut i njegovom ocu.

Pitao je što je time željela reći i zašto je to rekla upravo sada. Možda je htjela reći da nije mali tjelesno, iako je Dirk bio razvijeniji, teži barem desetak kilograma. Pomislio je kako, zapravo, ne poznaje dovoljno tu djevojku Peggy – otkad su odrasli, važila je za Dirkovu djevojku, a Jeff je se klonio, bio i tu u bratovoj sjeni.

Medju onima koji su izražavali sućut bio je i gradski šerif Pete Fox, po dobi gotovo vršnjak Jima Cainea, čvrst muškarac – gotovo koliko i Jim dok je još bio zdrav, prije nesreće. Šerif je mirno govorio o Dirkovoj pogibiji, ne spominjući či-

njenicu, ustanovljenu i »raščišćenju« dan prije toga, da je Dirk sam izazvao sukob s nepoznatim revolverašem i prvi posegnuo za oružjem.

Jeff se iznenadio promjenama na Cindy Coulter, koja mu je upravo prilazila. Nije ju vidio godinu dana, a to je u toj dobi bilo dovoljno da Cindy od djevojčice izraste u privlačnu mladu ženu. Za razliku od drugih, koji su pretjerano hinili žalost, Cindy se smiješila, što je i Jeffa gotovo razvedrilo. Cindy je naprosto bila takva: kad bi bila ljutita, svima bi to dala na znanje, ali isto tako nije, iskrena kakva je bila, skrivala ni svoju veselost. Na pogrebu je bila iz poštovanja prema susjednoj rančerskoj obitelji Caineovih, ne glumeći nikakvu pretjeranu žalost za Dirkom.

– Zdravo, Jeffe! – rukovala se s njim tako veselo kao da im očevi uopće nisu »krvavo« posvajani.

– Što si to učinila sa sobom? – vedro je prihvatio njezinu ruku mladić. – Zaista si se promijenila!

– Osamnaest mi je ljeta, Jeffe! – vragolasto ga je podsjetila. – Zar sam ti se više svidala s pletenicama?

Ugodan razgovor dvoje mladih prekinula je gospodja Nancy Coulter.

– Žao mi je zbog Jima, Jeffe! – rekla je, stišćući mu ruku. – Toliko je držao do Dirka! Moj Jed – rekla je – nije želio doći, ali sam ja ustrajala na tome. Muškarci su ponekad tolike budale! – zavrtjela je glavom, misleći na svadu dvojice starih tvrdoglavaca: »svojega« Jeda i Jeffova oca Jima.

– Tu dvojicu – zavrtio je i Jeff glavom – nitko neće lako opepeliti.

– Tvoj je otac istjerao Jeda s ranča, smatrajući ga odgovornim za

kradje stoke. Nadam se da neće napraviti skandal u ovoj prigodi.

– Ako i napravi, najbolje će biti da se nitko od nas u to ne miješa – smatrao je mladić i pogledao u oca koji je, sjedeći u kolicima, upro pogled baš u Jeda Coultera što mu se približavao.

Izrazivši sućut Jeffu, Jed Coulter je krenuo k Jimu Caineu. Zavladala je opća tišina – svi su očekivali kako će proći taj susret.

– Tako, dakle, došao si mi se smijati – započeo je Jim, ne čekajući susjedovu izjavu sućuti. – Nisam li ti rekao da mi više ne dolaziš na ranč? Dovraga, Coulteru, kad te opet budem htio vidjeti, poslat ću ti pozivnicu!

– Stani na trenutak, Jime! – usplahirio se i Coulter. – Nitko ti se ne smije. A na Dirkov sam pogreb došao iz puke uljudnosti. Znam da si tvrdoglavi stari konj, no mislio sam da ćeš barem u ovoj prigodi...

– Prokletstvo, Coulteru – lupio je Jim šakom po naslonu kolica – nisi ti ništa drugo nego stokokradica! Pokrao si mi goveda i gubi mi se s vida!

Gospoda Coulter naglo se uplela, smirujući muža, a stari Caine grmio je nešto o tome kako ga se nitko ne bi, iako je bogalj, usudio tako vrijeđati za Dirkova života, a čine to, eto, »sada kad je sâm«.

Ovo potonje, kako mu se otac smatra »samim«, duboko se dojmilo Jeffa. Zapazio je kako je i Cindy to vrlo dobro i čula i shvatila. Bio je žalostan i uvređen.

A stari Jim Caine prenio je svoju zlovolju, kad se Coulter udaljio, na propovjednika, isprašivši ga riječima da je obavio svoju dužnost i da je već dosta njegovih propovijedi, te neka se »kupi s ranča«.

Kad su se od groba udaljili svi, pa i kauboji iz momčadi »Turkey – Tracka«, Jeff je primio za ručku očeva kolica i odgurao starca do stambene zgrade ranča, do rampe što ju je izradio kraj stuba baš upravo za prolaz očevih invalidskih kolica. Vidio je, usput, kako kauboji prekrivenih ruku stoje ispred svoje spavaonice, čekajući naredbe za rad, koje im nije imao tko izdati.

Dnevni posao dotada je odredjivao i kauboje rasporedjivao Dirk. Jeffu je sinulo da će to, odsada, morati činiti on sam. Imat će prigodu pokazati što zna, ali mu to, bio je svjestan, neće biti nimalo lako poslije svih tih godina koliko je bio zapostavljen kao »kid« – mladi brat u sjeni starijega...

Iz misli ga je prenulo očevo mrzovoljno gundjanje. Starac je smatrao da u kući moraju »raspraviti o nekim stvarima«. Jeff je bio uvjeren kako nema posla na ranču koji ne bi mogao obavljati – ta radio je, po Dirkovim naredbama sve, pa i najteže i najprljavije poslove. A ako starac započne priču o kradjama stoke, no i to je bila stara tema, poznata u cijeloj okolini.

– Stani tu, preda me, da te vidim – mrzovoljno je započeo starac, kad ga je Jeff iz kolica premjestio u fotelju u njegovoj radnoj sobi. – Dirk je mrtav – nastavio je. – U starim dobrim danima pribili bismo kožu njegova ubojice na ovaj zid. Sada, međutim, ja ga osvetiti ne mogu, a ti nećeš, te svatko zna da će ostati živ i slobodan...

– Dirk je sam izazvao taj sukob, oče – prekinuo ga je Jeff. – Šerif je toga revolveraša već protjerao iz grada, a ja ne vidim razloga da se toga čovjeka goni i ubija, kad uopće nije kriv.

Bilo je to Jeffovo najteže, najveće suprotstavljanje ocu otkako je pamtio svoje postupke.

– Ista si svadalice kao i tvoja mati – prezrivo je i ogorčeno dobio starac. – No od nje sam to i mogao očekivati, ali nisam znao da tebe odgajam tako, tako... No, pustimo to. Što je, tu je, Dirka ionako ne možemo oživjeti. Brine me, međutim, »Turkey – Track«, naš ranč.

– Zašto, tata? Pa još je uvijek najveći u ovom dijelu Kolorada!

– Jest – kao da se oraspoložio Jim Caine. – Najveći je, i to ne slučajno. Stajalo me truda da ga takvim izgradim. Kad sam stigao ova-mo... No, znaš već o tome – prekinuo se. – Sada me ne brine prošlost nego budućnost. Pitanje je kako stvoriti novac da Banisteru isplatimo pozajmice.

Jeff je bio u nedoumici. Ponekad je, iz očevih i bratovih razgovora, ponešto načuo o povremenim pozajmicama iz Banisterove banke, ali nikada dosad nije o njima morao brinuti.

– Ti, vjerojatno, ni ne znaš koliko su nas pogadale te krađe goveda, no i Dirk i ja ozbiljno smo zbog njih morali brinuti. Morao sam od Banistera pozajmiti lijepe svotice, a tome lihvaru ne bi bilo ništa draže od prigode da me ozbiljno priklješti... Sreća je jedino, što sam uvijek bio kreditno sposoban, te mu nisam morao potpisivati hipoteku na ranč. No mogao bi vrisnuti do neba, ako mu ne otkupim dugove odmah nakon okupljanja i prodaje goveda.

– Mislio sam – naivno je primijetio mladić – da ti je Harlan Banister prijatelj. – Ta Dirk se čak trebao oženiti s Peggy!

– U poslu, dragi moj, nitko nema prijatelja. To bi već jednom zauvijek morao utuviti u tu svoju tvrdu glavu. Ovaj ranč vrijedi gomilu novca

a Banisteru bi bilo drago da ga se dokopa. Nije on, uostalom, jedini kome je naš ranč zapeo za oko.

– Te priznanice... ovaj... koliko mu zapravo dugujemo, oče?

– Deset tisuća dolara! Prijavih deset tisuća! A rok za povratak duga ističe za manje od mjesec dana!

– Dovraga, tata, pa to je gomila novca! Kako se dogodilo da nam se ranč toliko zaduži?

– Budimo sretni što nije i više, kad nam je Jed Coulter mogao krađi goveda kad god mu se prohtjelo

– planuo je starac. – A da nije bilo Dirka – kiselo je pogledao u Jeffa – vjerojatno bih već danas bankrotirao.

Jeff se morao savladati da na ovu zabludu ne »odreže« ozbiljan odgovor. Nije vjerovao da im goveda krađe Jed Coulter, no nije vrijedilo starca razuvjeravati.

– Budemo li sakupili i prodali dovoljno goveda, hoćemo li moći isplatiti te dugove? – upitao je. – E, to me, vidiš, brine: treba sakupiti ta goveda. Kauboji, sada kad nema Dirka, neće mrdnuti ni prstom, a kamoli lasom, sve dok im ne imenujem novoga predradnika. Slim Master je – namrštio se – dobar čovjek, no sumnjam da bi mu se pokoravao, da bi slušao njegove naredbe onoj Reno Raider. Reno je, inače, bio prilično prisan s Dirkom.

– Dvoumiš se, dakle, između Slima i Rena? – začudio se Jeff, kome dotad nije palo na um da bi otac, umjesto njemu, posao predradnika mogao povjeriti nekome od kaubojja.

– A što tu nije u redu? – obrecnuo se starac. – Nisi, valjda, mislio da ću tražiti nekoga sa strane? Ili – prekinuo se – nisi, valjda, došao na budalastu pomisao da taj posao povjerim tebi?

— A zašto ne, oče? — jedva je protisnuo Jeff, sav porumenjevši od navale krvi u glavu zbog takvog oćevog potćjenjivanja. — Otkako pamtim, Dirk je imao autoritet i svu pažnju svih na ranću i okolici, pa i tvoju, samo zato što je bio stariji. Mene je gonio okolo kao da ne znam ni zakopćati hlaće, a ti nikada nisi prosvjedovao zbog toga, nikada rekao ni rijeći u moju korist. Uvijek je bilo: Dirk je učinio ovo, te Dirk će učiniti ono, kao da mene nije ni bilo.

— Stani, dječaće, stani! Ti si...

— Dosta sam ja — prekinuo je Jeff oca — i »stajao« i šutio, dosta trpio da postupate sa mnom kao s glupim telcem! Dirk je — nagnuo se k ocu — imao svojih zamisli o vodenju ranća, a ja sam bio medju posljednjim izvršiteljima njegovih planova, znajući da biste i ti i on ugušili svaki pokušaj nekakve moje inicijative. No Dirk je sada mrtav, a ja više ne želim biti ničija krpa! Uzmi, uostalom, za predradnika koća hoćeš — uspravio se Jeff i gnjevno i ponosito — ali se nemoj truditi saopćavati mi poslije bilo kakve i bilo čije planove jer me neće biti tu da ih ćujem!

— Stani, Jeffe! — doviknuo je otac, kad je opravdano gnjevni sin već bio na vratima. — Kamo ćeš, dječaće? — upitao je, kad se Jeff, po navici poslušao ocu, ipak osvrnuo. — Ne napuštaj me! Nisam gradio ovaj ranć da ga prepustim strancima. A ti si jedini preostali Caine. Prikliješćio si me — priznao je, ćekajući u nedoumici bradu — i svjestan si toga. Pa, dobro, neka ti bude: preuzmi ti Dirkov posao, ako je to uvjet tvog ostanka na ranću!

— Hvala, oće! — suho je rekao mladić. — Zaista ti hvala na povjerenju! — ironićno je dodao, zarivajući energićno šake u džepove hla-

ća. — Preuzet ću taj posao, ali odmah znaj da ga neću obavljati ni na tvojoj ni na Dirkov, nego na svoj način! Ako ti to ne odgovara, odmah mi to kaži!

Otac je zurio u mladjega sina, koća nikada nije ni vidio ni zamišljao tako energićnim.

— Radi kako želiš — rekao je napokon — ali mi nemoj dolaziti cmi-zdriti za pomoć! A sada me ostavi samoga!

Izašavši iz oćeve radne sobe, Jeff je zastao na trijemu, da se smiri. Ni sam nije mogao vjerovati da je, poslije tolikih godina šutnje, napokon tako energićno razgovarao s tvrdo-glavim ocem.

Pogledao je prema besposlenim kaubojima pred spavaonicom: petorica — šestorica njih upadljivo su stajala, ćekajući naredbe, ćekajući da vide tko će ih ubuduće izdavati. Pa, mora jednom početi! Duboko udahnuvši, pošao je s trijema prema spavaonici, prema kaubojima ranća »Turkey — Track«.

II

Tih tridesetak metara učinilo mu se beskrajno dugim. A kad je stigao do kauboja, nije znao kako će im se obratiti. Svi su, vidio je, bili znatiželjni, ćak i inaće divlji Reno Rider. Presjekla ga je pomisao kako se upušta u nešto ćemu nije dorastao. Možda bi im trebalo samo reći da ga je otac imenovao predradnikom i ništa ne objašnjavati? A da zatraži da mu budu dobri, vjerni suradnici?

— Otac želi da preuzmem posao predradnika — obratio se Renu, od kojega je najprije mogao očekivati protivljenje. — Mnogo ću morati učiti, pa ću vam — dodao je — biti zahvalan za svaku vašu pomoć.

Reno Raider zurio je u njega, a onda bljesnuo pogledom na svoja dva prijatelja – Roda Vellersa i Pleza Markuma.

– Naravno, Jeffe – rekao je, odbacujući opušak cigarete. – Tvoje je prezime Caine i ti ćeš naredivati – naceri se. – A ja ću – dodao je – primati naredbe od svakoga koga ne mogu prebiti.

– Rekavši to, bez opomene je zamahnuo desnicom. Jeffa je udarac desnicom pogodio u usta, a istodobno mu se Renova ljevica zarila u trbuh. Pao je, no na zemlji se, samo zahvaljujući spretnosti, pravodobno izmaknuo Renovu udarcu čizmom.

Vas dvojica se ne miješajte u to! – čuo je u omamljenosti opomenu Slima Mastersa, dobačenu očito Renovim prijateljima.

Jedva se pridigavši na koljena, Jeff je u posljednji čas uspio rukama zaštititi glavu: Renova ga je čizma pogodila u lijevu podlakticu, a bol ga je prostrijelila sve do ramena, gotovo mu oduzevši ruku. Uspio je ipak zgrabiti čizmu i naglo je povući, te je tako srušio Rena.

Pridižući se na noge, spazio je revolver u šaci Slima Mastera, koji je očito držao na oku Vellersa i Markuma. I Reno je već bio na nogama, te navalio na njega kao razjareni bik. Jeff mu je uspio zadati izravan udarac šakom u nos. Poslije više nije pamtio ništa – izgubio je svijest.

Osvijestio se kad ga je Slim Master polio hladnom vodom. Pokušao se osmijehnuti vjernom kauboju, no od toga ga je zaboljelo cijelo lice.

– U redu je sa mnom – rekao je Slimu, pridigavši se u sjedeći položaj. – Dakle, ovo su bile prve batine... – našalio se na vlastiti račun.

– I te kakve, Jeffe – ozbiljno se suglasio Slim. – Pa taj te Reno htio ubiti!

– A što ga je spriječilo? – zgrabio je kauboja za rukav.

Slim nije odgovorio, pa se Jeff okrenuo k Maxu Sheetsu.

– Renu se nije svidio Slimov revolver, uperen pravo u njega – objasnio je Max.

– Hvala ti – okrenuo se mladić k Slimu. – Čini se da ništa na meni nije slomljeno – ustanovio je, razgibavajući prste. – Što je, momci? – pogledao je obojicu kauboja, ugledavši im na licima izraz nekakvog iščekivanja. – Ne dijelite, valjda, i vi Renovu nedoumicu o tome da budem ili ne budem predradnik?

– Ne – odmahnuo je Max. – Mi se samo pitamo kome ćeš biti predradnik...

Jeff je tek tada zamijetio da nema ni Rena ni dvojice njegovih prijatelja.

– Hoćeš reći da je sva momčad otišla? – pogledao je u Maxa.

– Trojica. To si mogao i očekivati: Vellers i Markum oduvijek su se povodili za Renom.

Nije, dakle, samo dobio batina nego je i izgubio pola momčadi. A za dva dana treba početi okupljati goveda radi prodaje! Bez odbjegle trojice ostali su samo Max, Slim, on i Vic Foster, kauboj koji je bio u kolibi, na pašnjacima kod stoke, te ga nisu pozvali na Dirkov pogreb. Sjetio se i kuhara Flowersa i pogledao prema kuhinji...

– Kuhar je ostao – umirio ga je Slim. – Samo se zavukao među lonce, čim je Reno otpočeo gužvu.

– Barem ćemo, onda, moći jesti – opet se osmijehnuo Jeff, ali je odmah jauknuo od boli: lice je osjećao kao osušenu, neuštavljenu govedu kožu! – Ništa, momci, nego se primite nekakvog posla. Zacijelo ga ima...

Dok se, uz vedro hladne vode, prao, skinuvši krvavu pocijepanu košulju, ugledao je »momke« kako su se doista »primili posla«, te odjednom shvatio da je, eto, već izdao prvu predradničku naredbu, a vjerni su je kauboji poslušali.

U nedoumici je ipak stresao glavom. Ako bi preostaloj trojici kauboja naredio da sakupe poveće stado i potjeraju ga u Greeley na prodaju, možda bi se ranč mogao održati. No trojica ili četvorica – ako računa i sebe – nisu dovoljna za tako velik posao. Ne bi bili ni kad bi tu, umjesto njega, bio Dirk!

Polivao se hladnom vodom, stisnuvši zube, da zatomi bol od udaraca i posjekotina. Morat će, shvatio je, unajmiti još nekoliko kauboja. Prije toga će, međutim, morati obavijestiti mrzovoljnog oca što mu se dogodilo.

* * *

Grad Dunbar ležao je prašnjav na poslijepodnevnoj vrućini kad su Reno Raider i njegova dva prijatelja sjahali pred salunom »Buckhorn« i privezali konje za prečku. Renu je bio propisno natečen nos, a košulja je sva poprskana krvlju – što njegovom vlastitom, što Jeffovom. Rod i Plez pažljivo su se čuvali da ne spomenu tučnjavu, jer su dobro znali da bi se gnjevni Reno okomio i na njih.

Ušli su, dakle, u lokal i prišli šanku, za kojim je debeli barmen Frenchy LaCouri marljivo prao čaše. Frenchy je zurio u njih, jer mu u ovo doba nisu u salun dolazili kauboji, barem ne oni koji su marljivo radili.

– Daj tu prokletu bocu i čaše, Frenchy! – dobacio mu je Reno. – Žuri mi se...

– Naravno Reno – požurio se barmen ispuniti narudžbu.

A Reno je, sjevši s prijateljima za stol, najprije sebi dvaput natočio u čašu i naiskap ispio, pa tek onda bocu prepustio njima.

– Što ćemo sada, Reno? – upitao je Plez kad su i on i Rod ispili prvu čašu. – Ne možemo nastaviti sa...

– Šuti, budalo! – prekinuo ga je Reno, kako se ne bi izbrbljao. – Naći ću već rješenje i za ovo. Nećemo, valjda, prestati s poslom samo zato što nam nema Dirka i što je stara budala dala njegov posao balavom Jeffu! To je – nastavio je – trebalo da bude moj posao, a tada bi sve išlo glatko kao po špagi. Požalit će taj balavac – tresnuo je šakom po stolu – što se uopće rodio, samo kad ga se slijedeći put dočepam!

Rod i Plez šutke su pili, a Reno je stao razrađivati plan.

– Prvo što treba spriječiti Jeffa da odagna goveda u Greeley i tamo ih proda. Vas ćete dvojica razglasiti po cijelom gradu kako nije nimalo zdravo zaposliti se na »Turkey-Tracku« – grohotom se nasmejao.

– Sve mi se čini da će naše ortalštvo uspješno nastaviti rad i bez Dirka. Možda još i bolje, jer neće biti Dirka da sudjeluje u zaradi, pobirući svoj dio.

– A gdje ćemo te naći, kad proširimo gradom tu prijetnju da se nitko ne zaposli kod Jeffa? – upitao je Rod.

– Poći ću – odlučio je Reno poslije kraćeg razmišljanja – na ranč Henrya Tribea. Tamo ćete me naći.

– Henry Tribe, dakle, ostaje i u poslu i u zaradi? – nacerio se Rod.

– Naravno. Samo vi, dečki, slušajte moje naredbe, a sve naporno razmišljanje i planiranje prepustite meni. Natjerat ćemo Jeffa Cainea da požali što se rodio!

Zadigavši opasač, Reno je pošao k izlazu iz saluna.

Frenchy LaCouri pogledao je u polupraznu bocu na stolu i zaustio da nešto kaže, ali se odmah predomislio.

– Nešto te muči, Frenchy? – nacerio mu se Plez Markum.

– Nitko nije platio za viski – usudio se ipak napomenuti barmen.

– Stvarno – kimnuo je Plez – nitko nije platio!...

Domahnuo je Rodu Vellersu, te su i oni pošli iz saluna.

III

Jeffov razgovor s ocem protekao je, začudo, mirno. U trenutku kad je razgovor bio završen, Jeff je time bio zadovoljan, no sada mu se, dok je jahao u grad, činilo kako bi mu bilo lakše da se otac izvikao na njega. Ili je, razmišljao je, otac bio pripravan na još veće nevolje ili je, jednostavno, prestao mariti za bilo što. I poslije one svoje nesreće s konjem u koralu Jim Caine važio je za jakog, poštovanja dostojnog muškarca. Ako mu sada Jeff, neuspješno vodeći ranč, oduzme i tu preostalu psihičku snagu i volju, bit će to isto kao da ga je ubio.

Na prilazu gradu Jeff se nekako nesvjesno uspravio u sedlu i stisnuo usne. Ljudi će zamijetiti da je dobio batina, no mora im pokazati da ga to nije obeshrabrilo.

Ujahavši u Dunbar, vezao je konja ispred Frenchyjeva saluna, za onu istu prečku za koju su sat prije toga bili vezani konji trojice njegovih odbjeglih kauboja.

U salunu je Frenchy LaCouri bio za šankom, a jedini gost bio je kockar Nevada Williams, zaposlen kao »kućni«¹ djelitelj karata. Trenutno se za jednim od stolova zabavljao miješajući karte, vježbajući vješte prste.

– Zdravo, Caine – pozdravio je Jeffa kockar, osmijehnuvši mu se.

– Upravo smo razgovarali o tebi.

– Mogu misliti s čime u vezi – nacerio se Jeff. – Pretpostavljam da je tu već bio Reno Raider. Što je s tobom, Frenchy – okrenuo se barmenu. – Činiš mi se nekako ki-seo.

– Moram biti. Ne može se od mene očekivati da mi bude pravo kad mi tu neka kaubojska bagra popije, a ne plati, pola boce viskija.

– Daj meni piće, Frenchy – tražio je mladić, stavljajući unaprijed na šank dva novčića. – A mogao bi mi i reći gdje bih našao dvojicu-trojicu kauboja. Za dva dana moram početi okupljati goveda, a nemam dovoljno kauboja.

– U Dunbaru ih nećeš naći – odgovorio je barmen, nalijevajući mu piće. – Reno širi glasine, prijeti kako nije »zdravo«² zaposliti se na tvom ranču.

Jeff je, podižući čašu, prolio nekoliko kapi pića.

– Čini se da mi još dršću ruke...

– osmijehnuo se na vlastiti račun, spuštajući čašu.

– Ne možeš se nositi s tom Reno-vom bandom, Jeffe – dobronamjerno je započeo Frenchy. – Nisi tako čvrst kao što ti je bio brat. Zašto ne unajmiš nekog predradnika s ugledom revolveraša, koji bi Renu i njemu sličnima pokazao gdje im je pravo mjesto, ukrotio ih...

Jeff se sav zajapurio. Zamijetio je da je i kockar naćulio uši, prestavši miješati karte.

– Vjerujem da si sve ovo rekao dobronamjerno, Franchy – odgovorio je barmenu – ali sam dovoljno tvrdoglav da smatram kako bi čovjek morao voditi ranč bez momčadi revolveraša ili najgorih skitnica u okolici.

— Pravi momak! — dobacio je Nevada Williams.

Okrećući se prema kockaru, Jeff je razmišljao da li mu se ovaj ruga. No kockar je ustao od stola i prišao k mladiću pružajući mu ruku.

— Čekao sam prokleta dugo, Jeffe, da čujem nekoga u ovom gradu da izusti prave riječi — ozbiljno je rekao Williams. — Čuo sam takve riječi posljednji put prije skoro pet godina i mnogo sam držao do čovjeka koji ih je izustio. Nažalost — zastao je — dva dana poslije toga ubili su ga. U poštenoj borbi, ali...

— Prilično loše za njega... — našalio se Jeff, ispuštajući kockarevu ruku. — Pa... čini mi se da bih sada morao poći do konjušnice. Murphy obično zna kad neki kauboj traći posao.

— Samo ti pođi — dobacio mu je Frenchy. — A kad se i tamo uvjeriš da nema od toga koristi, vrati se ovamo na piće. Kuća časti, neće mi valjda, šef propasti zbog te čašice viskija.

Frenchy je, vjerojatno, bio u pravu, razmišljao je Jeff, izlazeći. Nijedna kauboj neće se usuditi zanemariti Renove prijetnje. Poći će ipak u konjušnicu k Murphyu te porazgovarati s njim.

Vraćajući se iz konjušnice, gdje također nije dobio ohrabrujućih vijesti, Jeff je upravo namjeravo privezati konja pred trgovinom te se i tamo raspitati, kad ga je, domahnuvši mu s prozora svoje banke, pozvao Harlan Banister.

Mladić, naravno, nije žudio za razgovorom s bankarom, ali ga nije mogao ni izbjeći.

— Sjedni, Jeffe — ponudio ga je Banister u svom uredu. — Želim popričati s tobom.

Banister je bio niska stasa, odijeven vrlo jednostavno, a imao je naviku da čupka ovratnik košulje, po-

gotovu kad je bio uzrujan. Nikada prije nije ozbiljnije razgovarao s Jeffom, dobacio bi mu smo riječ-dvije, poneku šalu u prolazu. Jeff ga nikada nije osobito volio, prije bi se moglo reći da ga je samo podnosio, pogotovu, stoga što se očekivalo da će se, brakom Dirka i Peggy, dvije obitelji oroditi.

— Drago mi je što si došao — rekao je bankar, čupkajući ovratnik košulje. — Sada, kad nema Dirka, pretpostavljam da ćeš ti voditi poslove ranča, te bi bilo dobro da se malo bolje upoznamo. Očekivao sam da ćemo, kad se Dirk i Peggy vjenčaju... Pozvao sam te zapravo da razgovaramo o pozajmicama što sam ih dao vašem ranču.

— Što je s tim pozajmicama, gospodine Banisteru? — iznenadio se Jeff. — Zar je naš ranč izgubio vaše povjerenje?

— Bez uvrede, Jeffe, ali dogodile su se neke stvari... Nije to, naravno, ničija greška... — rekao je i stavio ruke na stol. — Kad sam »Turkey-Tracku« uzajmljivao novac, očekivao sam da ćete dug vratiti poslije okupljanja i prodaje goveda.

— Pa?

— Sada, vidiš, kad nema Dirka, pitam se hoće li vaš ranč moći otкупiti dugove kad za to dođe rok — reče bankar, a prvi put njegovim licem prođe smiješak, koji je međutim, bio sličniji zlobnom cerenju. — Imam, naravno, hipoteku — dodao je — a »Turkey-Track« nema sumnje, vrijedi mnogo više od dvanaest tisuća, koliko dugujete... No, želio bih biti siguran da ćete dugove pravodobno platiti...

— Gospodine Banisteru, koliko ste to rekli da dugujemo? — hladno je upitao Jeff.

— Dvanaest tisuća — namrštio se bankar. — Zašto?

Jeff se dobro sjećao da mu je otac govorio o dugu od deset tisuća dolara.

— Budući da ću sada — osmjehnuo se — ja surađivati s vama, mogu li vidjeti priznanice za sva to dugovanja?

— Naravno, Jeffe. U pretincu su, ovdje u mojem stolu — izvadio je bankar fascikl. — Planirao sam, zapravo — objašnjavao je — poći k vama na ranč, ali će mi ovaj tvoj posjet prištedjeti taj trud. Evo — pokazao je priznanice — sve ih je potpisao Dirk, a ovdje je pravna punomoć što mu je dao tvoj otac, da vodi poslove ranča.

Jeff je kimnuo. Nije imao razloga ne vjerovati u ono što govori iskusni bankar, no kopkala ga je razlika od dvije tisuće dolara.

— Pretpostavljam da je Dirk potpisao i hipoteku? — upitao je, sjetivši se očeve tvrdnje i zadovoljstva što hipoteke ranč još nema.

— Baš tako — potvrdio je Banister, predajući mu i potpisanu hipoteku. — Nego, Jeffe, ako želiš da o svemu razgovaram s tvojim ocem, samo kaži. Shvaćam da još nemaš dovoljno iskustva u tim poslovima... — rekao je i vratio dokumante u pretinac, te se opet latio uzrujanog čupkanja ovratnika na košulji. — Možda sam bio i malo preširoke ruke u davanju pozajmica tvojem bratu. No, smatrao sam ga gotovo članom svoje obitelji...

Rekavši to, prvi put je Jeffu pogledao pravo u oči, kao da ga, tak sada vidi.

— Da te, usput, pitam, Jeffe: ne bi li došao k meni na večeru? To bi, poslije Dirkove smrti, na koju ne prestano misli, malo razvedrilo Peggy. Siguran sam da će joj biti drago, ako dodeš. Njoj si ti, Jeffe — nagnuo se povjerljivo iznad stola — oduvijek vrlo drag!

— I ona meni... — nespretno je izletjelo Jeffu.

Bilo je to zapravo točno. Svidjela mu se Peggy, ali mu se nikako nije svidjelo to u što ga je bankar, činilo se, želio uvući. Poziv na večeru činio se prilično nametljiv. No ako ga odbije, bankaru bi moglo sinuti da s priznanicama, pa čak i hipotekom odjaše na ranč i tamo ozbiljno uznemiri Jima Cainea. A Jeff je htio poštedjeti oca tih briga i razočaranja u pokojnog sina, koga je kovao u zvijezde.

— Ljubazno od vas što me pozivate, gospodine Banisteru — odgovorio je stoga mladić. — No, ne znam neće li Peggy imati nešto protiv toga što ću banuti ovako, u ovom radnom, kaubojskom odijelu?

— Naravno da neće! — požurio ga se razuvjeriti bankar. — Peggy razumije te stvari. Nego — odgrnuo je stolac, ustajući od stola — pričekaj li me malo vani, mogli bismo poći zajedno.

— Pričekat ću — suglasio se mladić i izašao iz banke.

Iz svojega ureda, smještenog neposredno uz banku upravo je izlazio šerif Pete Fox.

— Čujem da si imao nekih neprilika na ranču? — prišao je Jeffu. — Nešto ozbiljno?

— Nimalo. Ništa što ne bih sam mogao riješiti, šerife.

Jeff se ponadao da će šerif produžiti svojim poslom, a prestati s pitanjima. Nije šerif, doduše, mislio ništa loše, ali mladiću ne bi bilo drago da ga vidi kako ide do Banisterova doma, i to u društvu s bankarom, jer bi gradom počele kružiti priče kako ne gubi vrijeme, već osvaja djevojku pokojnoga brata.

Dogodilo se, međutim, da se šerifu nije žurilo. Pogledom je otpratio Jeffa i Banistera, a tek zatim krenuo prema salunu »Buckhorn«.

IV

Peggy je, kad su stigli, sjedila na verandi, vrlo privlačna u šarenoj ljetnoj haljini. Ako je i bila iznenađena Jeffovim dolaskom, nije to ničim otvoreno pokazala. Pozdravila se s njim gotovo srdačno.

— Nagovorio sam Jeffa da nam dođe na večeru — rekao je bankar, držeći ruku na mladićevu ramenu.

— Nadam se da si pripravna za gosta?

— Naravno da jesam, oče — osmjehnula se ona, zašuštavši haljinom, dok je ustajala, a Jeff joj je za trenutak ugledao lijepe noge. — Nadam se, međutim, da niste odviše ogladnjeli. Vruć je dan te se nisam mnogo zadržavala u kuhinji.

— Što se mene tiče, doista nisam zbog te vrućine gladan... — prilično nespretno je odgovorio Jeff.

Zapravo i nije bio gladan. Osjećao se uhvaćen i doveden u trenutku kad bi najradije pohitao na ranč. Na neki ga je način, ipak veselio susret s Peggy. Oduvijek je bio ljubomoran, zavidan Dirku na njegovom bezbrižnom, lakom ophođenju s djevojkama, diveći se kako mu netko kao Peggy može poklanjati toliko naklonosti. No, Peggy je imala načina da i kod njega ukloni nepotrebnu plašljivost.

Večera je, usprkos njezinim isprikama, bilo vrlo dobra. Banister je jeo šutke, a odmah poslije večere ispričao se što će ih napustiti, jer, kako je rekao, mora još obaviti nekakav posao u banci.

— Ne gubi vrijeme, zar ne? — osmjehnula se Peggy Jeffu, isprativši oca.

Jeff je, ne razumijevajući, zurio u nju.

— Zar ne shvaćaš, Jeffe? — nasmijala se. — Ta on te zapravo oteo, doveo ovamo, a sada nas je namjer-

no ostavio same. Godinama poslije večere nije odlazio u banku, a sad odjednom ima hitnog posla!

— Misliš li da on... — ušepRTLjio se Jeff.

— Baš to, Jeffe — prestala se smijati. — Možda se čudiš što za Dirkom ne nosim crninu — rekla je i uhvatila svojom rukom njegovu. — Nije to zbog toga što ne bih žalila za Dirkom, nego mi je, naprosto, laknulo što neću imati nesporazuma s ocem. Znaš, Jeffe, nikada se zapravo, nisam ni namjeravala udati za Dirka.

— Ali, svi smo mislili da...

— Svi ste mislili ono što je moj otac i želio da mislite, uključujući i mene. Otac mi je, znaš, ambiciozan čovjek. Htio bi imati udjela u »Turkey-Tracku«, budući da je vaš ranč najveći u okolici, a budući da to ne može postići kupnjom, htio je to polučiti mojim brakom.

— Znači — našalio se Jeff — veza s rančom, pa makar se udala i za mene.

— Makar i za tvojega starog oca, Jeffe!

— Kad se ljudi vjenčaju — zatre-sao je Jeff glavom trebalo bi, oduvijek sam smatrao, među njima biti i ljubavi...

— Čekaj, Jeffe!...

Prišla mu je i letimice ga poljubila, ovivši mu ruke oko vrata, ali se izmaknula kad ju je on htio privući bliže k sebi,

Srce mu je zatutnjalo, a nosnice se raširile kad je osjetio miris parfema i njezina tijela, a iz rasiječene mu je usnice, poslije poljupca, opet kapnula krv.

— Vidiš, Jeffe? — rekla je. — Nismo zaljubljeni, ali kad bismo bili dovoljno dugo zajedno, počeli bismo i sami vjerovati da se volimo, ljubav bi »došla«, kako to kažu stariji.

– Što se mene tiče, došla bi, kad ovako znaš ljubiti – našalio se, obliznuvši usnicu. – Sada se uopće ne čudim što je Dirk volio tvoje društvo i tako često dolazio ovamo.

– Dirka nikada nisam poljubila ovako iskreno – odmahnula je glavom. – On nije bio muškarac koji bi bio zadovoljan s malim: htio bi ili sve ili ništa.

– Ne znam – osmjehnuo se Jeff, opet obliznuvši krv s usnice – jesu li me više uzdrmale Renove šake ili taj tvoj poljubac.

– Vidiš, Jeffe, čim se ti možeš na taj poljubac smijati, to pokazuje da nam on, ni tebi ni meni, nije značio ništa ozbiljno.

– Dobro, Peggy – kimnuo je. A što mi je, onda, činiti?

– Ništa, Jeffe. Htjela sam ti samo reći da ne mogu igrati te očeve igre, barem ne s poštenim i 'dragim momkom kakav si ti.

– Pretpostavljam – opet se osmjehnuo – da sam prvi momak koji je odbijen, a da još ništa nije ni zatražio... U svakom slučaju, drago mi je, Peggy, što sam te upoznao ovako iskreno. Budem li ti ikada išta mogao pomoći, samo mi javi.

– Hvala, Jeffe – opet je stavila svoju ruku na njegovu. – Upamtit ću to. A sada podi, prije nego što se otac vrati da vidi kako napreduje naše »zblizavanje«!

– Naravno – krenuo je iz sobe Jeff. – Ipak bih te – zaustavio se na vratima – nešto upitao, a ti mi ne moraš odgovoriti: postoji li netko koga bi poljubila svim žarom?

– Postoji – kimnula je – ali me nemoj pitati tko je taj.

– Neću, Peggy – osmjehnuo se. – Hvala ti na večeri i laku noć!

Jašući kući, pitao se tko je taj sretnik koga Peggy iskreno voli.

Na ranču je požurio prema kući i očevu uredu, da oca premjesti u

spavaću sobu, na počinak. Jima Cainea dvorila je inače žena kuhara Flowersa, ali je starcu bilo neugodno da ga ona sprema za spavanje, a bilo je i naporno premještati rančera iz invalidskih kolica u krevet.

– Ima nešto što moraš znati i vidjeti, Jeffe! – presreo ga je, međutim, kauboj Slim Master te ga je odveo u kaubojsku spavaonicu.

– Vic Foster – kriknuo je Jeff, ugledavši na svjetlu svjetiljke kaubojevo tijelo na jednome od kreveta. – Mislio sam da je u kolibi kod stoke.

– Bio je. Sad je mrtav.

– Mrtav? Što se dogodilo?

– Uspio nam je reći prije nego što je izdahnuo. Iako ozbiljno ranjen, uspio je dojahati ovamo, na ranč. Vic je bio pravi, čvrst momak! No netko je, kako nam je rekao, rastjerao stado što ga je on čuvao. Pokušao im se oduprijeti, no nije mogao. Bila su trojica...

– Trojica? Je li nekoga od njih prepoznao?

– Nije. Činilo mu se, međutim, da je jednoga od njih ranio.

– Prenesite Vica u kuću – uzdahnuo je Jeff – a ja idem pomoći ocu da podje na počinak. Morat ću, nažalost, i njega izvijestiti o ovome.

– A gdje si ti bio, Jeffe? – zabrinuto je upitao drugi kauboj, Max Sheets. – Očekivali smo te znatno ranije. Već smo brinuli nije li ti se nešto dogodilo...

Gledajući u poginulog Vica Fostera, Jeff je sebi spočitavao što se bavljao s Peggy u trenutku kad je njegov vjerni kauboj poginuo, braneći njegovu imovinu.

U kući otac ga je dočekao mrzovoljno, jer je u njegovoj odsutnosti još uvijek morao sjediti u stolcu za ljuljanje.

– Gdje si, dovraga, toliko dugo, mladiću? Dobro znaš da se sam ne

mogu ni pomaknuti. Gospodja Flowers morala se brinuti o meni kao o nemoćnom djetetu.

— Oprosti — ispričavao se Jeff, premještajući oca u kolica, a zatim ga odgurao u spavaću sobu te iz kolica premjestio u krevet. — Pozvao me — odgovorio je na očevo pitanje — Harlan Banister da večeram s njim.

— Ah, to je dobro — udobrovoljio se Jim.

— Budemo li morali produljiti rok za isplatu toga duga, dobro će nam doći ako budemo s njim u dobrim odnosima.

— Mislim da hoće — suglasio se mladić. — Nego... jesi li ti rekao da za dugove nismo potpisali nikakav zalog, nikakvu hipoteku?

— Naravno da nismo! Zašto?

— Onako, samo pitam. Čudi me da bankar za toliki dug nije tražio sigurnost, zalog...

— Kako to misliš: zalog? Dovraga, zar moja riječ nije nikakav zalog?!

— Naravno da jest, oče... — smirio ga je Jeff. — Imam ti saopćiti još nešto: danas je kod stada ubijen Vic Foster. Tri nepoznata muškarca natjerala su stado u stampedo, a Vica su, kad im se suprotstavio, ubili.

Jim Caine dugo je na ovu obavijest šutio. Jeff ju je već htio ponoviti, kad ga je otac energično presjekao.

— Prokletstvo, Jeffe! Što očekuješ da bih ja na ovo mogao učiniti? — udario je šakom po krevetu. — Dovraga, kad je već polovica mene morala umrijeti, zašto nisam umro, a ne ostao ovakav nemoćan bogalj?

— Bit će bolje, oče — tješio ga je. — Liječnik je čak rekao da ćeš još moći i jahati.

— Naravno — gorko se osmijehnuo Jim. — Već prekosutra ću vam pomoći okupljati goveda.

Na tu gorčinu Jeff, naravno, nije imao odgovora. Pošao je k vratima.

— K vragu, Jeffe, opet si zaboravio! — zaustavio ga je otac.

— Oprosti — vratio se Jeff, te mu iz pretinca stola dodao opasač s revolverom, a starac ga je ovjesio o krevet uz uzglavlje, nadohvat ruci.

— Ne boj se, neću počiniti samoubojstvo! — obrecnuo se Jim na jedinog preostalog sina.

— Znam da nećeš — osmijehnuo mu se Jeff. — Još nam mnogo značiš! A tom stvarčicom još na dvadeset metara možeš, kad god se sjetiš, pogoditi konzervu!

Odlazeći od oca, Jeff je nehotice pomislio kako nikada nije bio blizak s njim kao te večeri...

V

Vica Fostera pokopali su slijedećeg jutra na malom groblju na samom ranču. Kako je propovjednik bio odsutan, poglavlje iz Biblije mucajući je pročitao Max, a vjernoga kauboja ispratili su još samo Slim te Jeff i Jim Caine.

Odguravši, poslije pogreba, oca na kolicima u njegovu radnu sobu Jeff je pošao prema koralu, da sebi uhvati i osedla konja. Tamo su ga, već na konjima, čekali Slim i Max. Pojahali su do kolibe na onom djelu ranča gdje je, čuvajući goveda, poginuo Vic Foster.

Jahanje do kolibe oduzelo im je veći dio prijedodneva. Kad su stigli, umjesto kolibe su zatekli zgarište, što je Jeffa osobito uzrujalo. Kradju stoke još je i mogao shvatiti, iako ne i opravdati, ali je paljevina kolibe bila velik zločin prema bilo kojem putniku namjerniku kojemu bi, zimi, takva koliba mogla čak spasiti život pred naletom opasne snježne mećave.

Pogledavši u Slima Mastera, Jeff je vidio kako i kauboj stiže usta, baveći se vjerojatno sličnim mislima.

— Kućkinog sina koji je ubio Vica i spalio ovu kolibu najradije bih vezao konju za rep i vukao ga, sve dok mu ne bih zgulio posljednji komad kože! — promrsio je gnjevno kauboj.

— Naprosto ne mogu zamisliti tko je bio toliko zao da sve ovo učini... — mrmljao je Jeff.

— Možda imaš previsoko mišljenje o ljudima, Jeffe — primijetio je Slim, okrećući konja od zgarišta. — Ja bih ti mogao imenovati barem dvojicu — trojicu tipova dovoljno zlih da počine ovakav zločin. I Max zna na koga mislim — bljesnuo je prema drugom kauboju.

— Henrya Tribea? — upitao je Max.

— Naravno. A mogao je to učiniti i Reno Raider sa svojim nitkovima.

Henry Tribe? Jeff je stao razmišljati o toj kaubojevoj natuknici. Taj Tribe imao je ranč »Muleshoe« gore na Cherry Creeku. Jeff ga je više puta vidio u gradu, ali nije mogao reći da poznaje toga rančera. Više mu je zapravo oči plijenila rančerova kći Sally, ljepušasta namiguša.

— Nema razloga — zavrtio je mladić glavom — da bi nam to učinio Henry Tribe. Koliko se ja sjećam, on nikada nije ni dolazio na naš ranč.

— Prokleta si u pravu, Jeffe! — grohotom se nasmijao Slim. — Nije dolazio, otkako mu je tvoj otac, tako davno da ti to i ne pamtiš, zaprijetio da ne dolazi. Bilo je to još u doba kad je stoka sa svih rančeva pasla na ničijim, vladinim pašnjacima, a okupljale su je, pošteno suradjujući, sve rančerske momčadi. Tvoj je otac, u jednoj takvoj prigodi, rukovodio okupljanjem te zatekao Tribea kako žigove svojega ranča

»Muleshoe« stavlja na telad Jeda Coultera. Tribe je tada bio još novi u ovom kraju, a tvoj ga je otac smatrao poštenim. No gotovo ga je tada ubio, zatekavši ga u toj kradi Coulterove teladi! Zar ti, Jeffe, nikako nisi vidao Henrya Tribea na »Turkey — Tracku«!

Jeffa je ovo podsjetilo da je već jednom nešto načuo o tom sukobu, ali nije mogao povjerovati da bi Tribe mogao tako dugo čekati, smišljati osvetu i izvršiti je.

— Možda si u pravu, Slime... — rekao je zamišljeno.

No, podjimo pogledati kamo su nam nestala ta trogodišnja goveda. Podjite vas dvojica — osvrnuo se uokolo po ogromnom prostranstvu ranča — na jug, a ja ću na sjever. Ako se stado samo razbježalo, zacijelo ćemo nabasati na veće skupine goveda. Ako je nekamo odagnano, naći ćemo tragove i slijediti ih.

Pojahavši na sjever, Jeff je naišao na mnoge svježe tragove stoke, ali nijedan nije ukazivao na to da je netko tjerao stado u odredjenom smjeru. Poslije jednog sata ugledao je i veće skupine goveda kako mirno pasu. Bilo je to na krajnjem zapadnom dijelu ranča, na granici s rančom Jeda Coultera, a nekoliko manjih skupina goveda prešlo je, činilo mu se, i na ranč toga susjeda. Pojahavši k tim govedima na Coulterov ranč, uvjerio se da doista nose žig »Turkey — Tracka«. Vratio je stoga ta goveda na ranč, razmišljajući o tome kako su uopće dospjela na Coulterove pašnjake.

Jeff nije ni trenutka ozbiljno posumnjao da je Jed Coulter ta goveda namjerno otjerao na svoj ranč »Box C«. Kad je Vic Foster ubijen, a stado rastjerano, goveda su vjerojatno sama odlutala k susjedu. Da bi se ipak uvjerio što se zapravo događa, mladić je pomislio kako bi

bilo dobro da porazgovara s Coulterom. Stoga je usmjerio konja opet na susjedove pašnjake i potjerao ga prema zgradama ranča »Box C«.

Projahavši nešto više od kilometra, spazio je kako s ranča galopira prema njemu neki jahač. Zauzdavši konja, Jeff se sjetio da s obzirom na najnoviju svadju Jima Cainea s Jeddom Coulterom na Dirkovu pogrebu, na ranču »Box C« ne može očekivati osobito srdačnu dobrodošlicu.

Ugodno se iznenadio kad je u jahaču prepoznao lijepu i vedru susjetku Cindy Coulter.

– Ah, ti si ... – rekla je, zaustavivši konja. – Što li radiš na našem ranču, Jeffe?

– Pitaš to – nacerio se – kao da sumnjaš da sam vam htio krasti goveda ili zapaliti kuću. Zaboga, Cindy, zar nisam na vašem ranču bio već toliko puta da moj dolazak ne bi morao biti nikakvo iznenađenje?

– Oprosti, Jeffe – dojahala mu je bliže. – I sam dobro znaš da tako ne mislim. Naprosto nije sigurno za tebe da tek tako dolaziš ovamo. Da su se tu sada zatekli naš predradnik Russ Hardin ili neki drugi kauboj, mogli su pucati u tebe zbog, kako se to kaže, ometanja posjeda.

– Zacijelo sam sretan što si tu ti, a ne bilo tko od njih – nasmiješio se. – Ti si mi, osim toga, mnogo ljepša od Russa!

– Nikad ne bih od tebe očekivala da izvališ tako nešto, Jeffe, – zarumenjela se djevojka. – Kad si na našem ranču bio posljednji put, rekao si mi da sam nespretna poput mladog teleta.

– Tada si takva i bila – šalio se i dalje mladić, upadljivo je promatrajući od plave kose boje meda, pa sve do vrškova čizama. – No kako sam

ti već rekao na pogrebu, primjetno si se proljepšala, i to ne samo gubitkom pletenica.

Kad su joj se lijepe usne ponovno razvukle u osmijeh, zapitao se bi li ga i Cindyn poljubac uzbudio isto tako kao onaj što mu ga je letimice utisnula Peggy Banister. Osjetivši pri toj usporedbi nešto poput griznje savjesti, brzo je promijenio predmet razgovora.

– Netko je sinoć ubio Vica Fostera i rastjerao nam goveda što ih je čuvao – rekao je djevojci.

– Oh, Jeffe, kakva nesreća! Žao mi je... – iskreno se uzbudila Cindy. – Vic je bio dobar čovjek. Ne misliš valjda – namrštila se – da su tu ista krivi momci s našega ranča?

– Nisu. Tvoj otac nikada ne bi naredio takvo što.

Želio bih, međutim, porazgovarati s njim. Možda bi mi znao reći tko bi mogao stajati iza tog napada.

– Dobro, Jeffe – kimnula je. – Pojaši sa mnom.

Okrenula je konja, propevši životinju na mjestu, te galopom pojurila prema zgradama ranča.

Jeff je zurio za njom, priznajući sebi kako se u sedlu drži kao isklešana, kao srasla s njim, jednom riječju kako se Cindy od ružnog pačeta razvila u lijepu labudicu.

Ranč »Box C« imao je raspored zgrada sličan onome na »Turkey – Tracku«. Sve je, zapravo, bilo slično, samo što je »Box C« imao i nešto više: vidljiva je bila i prisutnost ženskih ruku: u divnim lijevama cvijeća uz stambenu zgradu, naprimjer, ili u svježe opranim zavjesama na prozorima.

– Oh, dojahao si k nama, Jeffe, kao u dobra stara vremena! – iskreno se obradovala gospodja Coulter, kad su Jeff i Cindy zauzdali konje u dvorištu. – Čekaj, da se sje-

tim... od tvojega posljednjeg posjeta ovdje sigurno je prošlo već više od godinu dana...

– Točno, gospodjo. No vi mi se – udijelio joj je kompliment – ne činite ni jednog dana starijom!

– Ah, nevaljalče! – našalila se i ona. – Laskaš, ne bi li dobio kakvih kolačića! Očito se ni ti nisi nimalo promijenio. Dodi – pozvala ih je oboje prema kući – da vidim je li te još uvijek tako teško nahraniti kao nekada...

Sve je u redu – bljesnula je na Cindy. – Otac nije tu, bavi se nekim bolesnim konjem.

Jeff je spazio vidno olakšanje u Cindynim očima. A gospodja Coulter već ga je, primivši ga pod ruku, vukla prema kuhinji.

– Što ti se to dogodilo s licem, Jeffe? – upitala ga je.

– Ah, ništa! To ja samo, kao i obično, tako dobro izgledam...

Zastao je, začuvši topot konjskih kopita na dvorištu. Naglo se osvrnuvši, ugledao je kako je Cindy s majkom razmijenila uzbudene poglede, jer je tamo, kod kaubojske spavaonice, već sjahivao Jed Coulter.

– Što te dovodi na »Box C«, Jeffe? – upitao je mladića nimalo ljubazno Coulter. – Da te nije, slučajno, poslao otac da mi se ispričaš?

– Ne, gospodine – pocrvenio je Jeff. – Otac ne zna da sam tu.

– Koja je, onda, svrha tvojega posjeta?

– Tražio sam neka zalutala goveda i našao neka i na vašem ranču, pa sam pomislio...

– Pa si pomislio – prekinuo ga je susjed – isto što i tvoj otac, te je dva dočekaao da stigneš ovamo i optužiš me za krađu vaših goveda! Dovraga! – razgnjevio se rančer.

– Bog mi je svjedok da sam dovoljno, čak previše strpljiv s vama... A

sada mi se kupi s ranča, da te ne bih morao tjerati!

– Ne budali, Jede! – zauzela se gospodja Coulter za Jeffa, primivši ga zaštitnički za ruku. – Jeffa nećeš ni dotaknuti, a što se tebe i Jima Cainea tiče, potpuno ste jednake tvrdoglave stare budale! Nadam se – osmjehnula se Jeffu – da ćeš ti u njihovoj dobi biti pametniji...

– Nisam vas, gospodine Coulteru, došao optuživati ni za što – obratio se Jeff susjedu pokušavajući istodobno uzvratiti osmijeh gospodji Coulter. – Netko je iz zasjede ubio Vice Fostera, tamo kod stada, a goveda nam natjerao u stampedo. Pomislio sam kako biste vi možda znali tko bi mogao počiniti takvu gadost. Slim Master, na primjer, smatra kako je to mogao učiniti Henry Tribe, ali se ne mogu suglasiti s njim. – Žao mi je što je ubijen Foster – tek se neznatno smirio Jed Coulter – ali ne povlačim ništa od onoga što sam rekao. Prije godinu dana tvoj je otac, optuživši me da vam kradem goveda, prokockao sve izgleda da »Turkey – Track« i »Box C« budu u prijateljskim odnosima. Nadao sam se da se opametio, no poslije onoga što mi je sasuo u lice na Dirkovu pogrebu... Možda ga je trebalo ubiti još onda kada me onako optužio!

– Pomišljam da bi vam otac bio zahvalan da ste to učinili! – uzrujao se i Jeff, blago odgurnuvši ruku gospode Coulter sa svoje. – I ja sam dojahao ovamo, nadajući se da ste se vi opametili, ali kako vidim, samo gubim vrijeme s vama! Ne i s vama, gospodo – obratio se gospodi Coulter, vidjevši kako je probljednula, pa pogledao i u Cindy, shvativši da je djevojka u toj neugodnoj situaciji na rubu plača! – Ni s tobom, Cindy – rekao joj je – nemam nikakvih nesporazuma.

Pokušavao je susresti djevojčin pogled, ali ga je ona izbjegavala.

– Nema smisla, Jeffe – napokon je rekla. – Ne možeš dio obitelji mrziti, a s drugim dijelom biti prijatelj. Moj otac nije nepogrešiv, ali je činjenica da još nikoga nije optužio da je stokokradica. Sve dok nam se tvoj otac ne ispriča, najbolje je da ni ti ne dolaziš na naš ranč.

– Može biti i tako – odbrusio je Jeff.

Krenuo je k svojem konju. Ako žele neprijateljstvo, uzrujavao se u sebi, imat će ga! Zašto bi se samo on dodvoravao bilo kome?

– Pričekaj, Jeffe – rekla je ipak Cindy.

– Pojahat ću s tobom do mede rančeva.

– Nije potrebno! – gnjevno je mladić podbo konja ostrugama te odgalopirao iz dvorišta.

Zaslijepljen gnjevom, nije se uopće obazirao oko sebe, pa nije ni zamijetio kako ga začudjeno, među drvećem, promatra Coulterov predradnik Russ Hardin.

– Od čega ili od koga to bježiš, Jeffe? – prepriječio mu je svojim konjem put Hardin.

Zamijetivši oštrinu u glasu Russa Hardina, prilično vještog u rukovanju revolverom, Jeff je zauzdao konja.

– Ne bježim ni od koga i ni od čega – odgovorio je i sam prilično stro. – Razgovarao sam s tvojim šefom i sada jašem kući.

– Razgovarao si s Jedom? – zavrtio je u nevjerici glavom Hardin. Povjerovat ću u svašta onoga dana kada Caineovi i Coulterovi opet počnu razgovarati jedni s drugima!

– Smiri se, Russe... – mirno je predložio Jeff. – Naišao sam na neka goveda, zalutala ovamo k vama, sreo Cindy i odjahao s njom na ranč, te sam zaista razgovarao s Je-

dom Coulterom. A sada se vraćam na »Turkey – Track«.

Bilo je očito da mu Russ Hardin ne vjeruje.

– Dobro, Caine – rekao je – ako je sve to točno, nećeš mariti da se vratiš sa mnom, kako bi to Jed potvrdio. Zanima me, eto, zašto tako juriš odavde! Znaš dovoljno o konjima, a da bi svojega tako podbadao bez osobite potrebe. Okreći, dakle, natrag – pokazao je prema zgradama ranča – a ja ću te slijediti!

Jeff je zurio u njega. Osjećat će se kao najveća budala vrati li se, polije maloprijašnje svade, na ranč, i to još pred uperenim Hardinovim revolverom!

– Ništa od toga, Russe! – odmahnuo je glavom. – Nastavljam kako sam pošao, a ti mi se makni s puta!

– Vidi, vidi čvrstog momka! – narugao mu se Hardin – Gotovo da pomislim da je to preda mnom Dirk! Kažeš, dakle, da te ništa neće spriječiti da nastaviš put. A što kažeš na ovo... – posegnuo je za revolverom.

Jeff je bio vrlo brz. Svoj je revolver držao u šaci kad je Hardinov metak prozujao kraj njega. Skoro istodobno ugledao je kako Hardin ispušta revolver i hvata se za zglob u koji je bio pogoden. Mladić je shvatio da pogoditi ljude nije nimalo teže nego pogoditi konzerve na vježbalištu.

– Dobro, Caine – zarežao je na njega Coulterov predradnik, stišćući zube. – Sada te očito neću zaustaviti, ali se ne zavaravaj: nećeš i slijedeći put imati ovakvu početničku sreću!

Jeff je sa žaljenjem gledao kako Hardin odmiče prema ranču. Rado bi mu ponudio svoju pomoć, no predradnik bi to zacijelo krivo protumačio. Vrativši stoga revolver u ko-

rice, razočarano je uzdahnuo: ništa mu toga dana nije krenulo kako treba, kako je zamišljao.

Skoro je već stigao na ranč, kad su k njemu dojahali Slim i Max, izvještavajući ga kako su našli tragove koji pokazuju da je njihova stoka tjerana prema Tribeovu ranču »Muleshoe«. Morat će, smatrali su kauboji, pojahati i u kraći posjet Tribeu.

– Ne – odmahnuo je Jeff glavom – jer ćemo, ako to Tribe nije uradio, samo uzvitlati prašinu. A ako je to uradio – dodao je – zacijelo će nas dobro dočekati i isprašiti! Ne možemo – zaključio je – riskirati nikakvo ozbiljnije puškaranje, sada kad smo ostali samo trojica!

– Sjećam se vremena – rekao je Slim sočno opsovavši – kad bismo zbrisali s lica zemlje svakoga tko bi čak pomislio krasti stoku s »Turkey – Tracka«.

– Naravno – odgovorio mu je Jeff. – No to je bilo u doba kad je na platnoj listi ranča bilo više od deset, čak do petnaest kauboja. No sada moramo, prije svega, učiniti ono što je najbolje za ranč, a to je okupljanje goveda radi prodaje u Greeleyu. Vas dvojica ćete morati započeti s tim poslom kako god najbolje možete i znate. Poći ću sad provjeriti kako je ocu, a onda ću odjahati u grad, potražiti kakvog kauboja dovoljno hrabrog da se, usprkos Renovim prijetnjama, zaposli kod nas. Dobijemo li još jednog ili dvojicu, mogli bismo početi okupljati goveda kod one velike stijene.

– Recimo da i bude tako, Jeffe – nakašljao se Max. – Kako to zamišljaš otjeratu stoku u Greeley sa samo trojicom – četvoricom kaubojja?

– O tome ću – nacerio se Jeff – razmišljati poslije. Sada prvo valja prikupiti stado.

Podbovši konja ostrugama, poja-hao je prema zgradama ranča. Osvrnuvši se, ugledao je Maxa i Slima kako jašu u brda na dodijeljenim gotovo nemogućim posao.

Oca je zatekao u kolicima na verandi s opasačem oko sebe, s revolverom u krilu.

– Natjerao sam gospodu Flowers da mi ga donese – pokazao je Jim Caine na revolver. – Ako i ne mogu ustati, pucati, zatreba li, mogu još sasvim dobro! Što ste – upitao je, stavljajući revolver u korice – našli tamo kod kolibe?

Jeff mu je ispričao sve, pa i o svom posjetu Coulterovu ranču, ispustivši samo Jedove riječi o nužnosti da mu se Jim Caine ispriča zbog uvrede.

– Ranio si, dakle, Russa Hardina? – zasjale su se starcu oči, kad je došao do tog dijela priče. – Zbogga, Jeffe, pa to ni Dirk ne bi učinio bolje!

– I koje mi je dobro od toga? – zavrtio je Jeff glavom. – Nisam riješio ništa, a Coulterovi će nas samo još više mrziti.

– Pokazao si – opsovao je Jim Caine – da smo se spremni boriti kada nas na to prisile! Nevolja je s tobom, Jeffe, u tome što ti baš za sve moraš uvijek tražiti nekakve razloge i objašnjenja. Kad ti se netko namjerno nadje na putu, to je dovoljan razlog da ga odgurneš. Tako sam se vladao cijelog života i bilo je dobro.

– Da, a pogledaj kamo je to dove-lo »Turkey – Track«: četvrtina goveda nam je nestala, dugujemo novaca banci, a nemamo nijednog prijatelja koji bi nam pomogao!

– Jeff se sam zaprepastio, shvativši kako predbacuje ocu na način

kako se to nikada prije nije usudjivao.

— I ne samo to — dodao je — Dirk bi možda i danas bio živ da nije smatrao kako uvijek i svugdje mora biti prvi, najvažniji, najpametniji, najoholiji. Možda bi ti želio da i ja budem takav, da izazivam svakoga tko mi se ne sviđa. Tada bi mogao biti ponosan i na mene, na mojem pogrebu!

Starog Jima Cainea svaka Jeffova rečenica kao da je poput malja udarala po glavi. Jeffu ga je odjednom bilo žao, te se gotovo počeo ispričavati, ali je otac progovorio prije njega.

— Dobro, Jeffe — rekao je. — Radi na svoj način, ali mi, kako sam te već upozorio, ne dolazi cmizdriti. Samo pazi da i tebi i meni ne ukradu cijeli ranč!

— Učinit ću sve što mogu da to spriječim! — gotovo veselo je uskliknuo mladić.

Osjedlavši konja, pojahao je u grad, u Dunbar, zaklinjući se u sebi kako se ovaj put neće vraćati kući dok ne nađe nove kauboje. Ili barem jednoga da nadomjesti Vica Fostera!

VI

U salunu, kad je Jeff ušao, nije bilo Frenchya LaCouria, nego je za šankom stajao vlasnik Claude Granger. Kockar Nevada Williams kartao je s nekim muškarcem, okrenutim ulazu ledjima. Rekao mu je nešto pri Jeffovu ulasku, a stranac se, odloživši karte, odmah obratio mladiću:

— Jesi li ti momak što unajmljuje radnike?

— Jesam — kimnuo je Jeff. — Ja sam Dow Brooks, gospodine — predstavio se kauboj — i upravo bi mi trebao posao.

Jeff je promatrao stranca, razmišljajući nije li ovo neka namještaljka, podvala Rena Raidera. Brooksu je bilo oko dvadeset godina, duga plava kosa padala mu je gotovo na ramena, imao je ugodno lice, naruženo jedino brazgotinom ispod jednoga oka — trag nedavne borbe.

— Samo trenutak — rekao je Jeff. — Da se razumijemo: doista trebam radnika, ali ne bih te volio primiti, a ti da me već sutra napustiš, ako ti, naprimjer, zaprijete Reno Raider ili netko od njegove bratije.

— Već su me opominjali — nacerio se kauboj, pokazujući na ožiljak ispod oka. — Neki Plez mi je pokušavao utuviti u glavu kako ne bih smio raditi na „Turkey — Tracku“. Obećavao je čak da će mi naći posao negdje drugdje.

— Plez Markum — sjetio se Jeff. — Možda bi bilo i pametno da si poslušao njegov savjet... Zašto nisi?

— Bit će da sam tvrdoglav — nacerio se opet kauboj — a osobito ne volim kad me netko počne u nešto uvjeravati šakama. Što je? Zar je to mjesto kod tebe već popunjeno?

— Nije, Brookse — sa smiješkom je odgovorio Jeff, kojemu se kauboj svidio. — Zapravo bih imao slobodna još dva — tri mjesta... Ja sam Jeff Caine — predstavio se sada i on, pružajući kauboju ruku. — Drago mi je upoznati se s čovjekom koji se ne da izblefirati.

To da trebaš još kauboja jesi li mislio sasvim ozbiljno? — upitao je Brooks, čvrsto stisnuvši Jeffu šaku.

— Možeš se u to kalditi. Zašto? — Znam dva momka gore kod Crowder Passa koji traže posao. Ako želiš, mogao bih odjahati onamo po njih.

Jeff je za trenutak razmislio. Brooksa je već unajmio. Da li ga zadržati ili ga pustiti da ode po još dvojicu, pri čemu postoji mogućnost da

se i sam predomisli i ne vrati? Ali trojica bi za okupljanje stoke značila mnogo više nego jedan.

— Ima nešto što te muči, Caine — prekinuo je njegovo razmišljanje Brooks. — Potpuno sam švorc. Ako hoćeš da podjem po onu dvojicu, morao bi mi dati predujam, da kupim nešto hrane.

— Dobro Brookse — odlučio se iznenada Jeff. — Posao je sklopljen — dodao je i posegnuo u džep, ali je našao u njemu, međutim, samo nešto srebrnog sitniša. — Pričekaj me tu — obratio se kauboju — dok skoknem do banke po gotovinu. Nadam se da će ti deset dolara predujma biti dosta?

— Hoće — suglasio se Brooks.

Jeff je pošao k Harlanu Banisteru. Nevoljko, doduše, no morao je, jer se nije nadao da će u gradu potrošiti više od dolar — dva, pa nije uza se više ni imao. Prelazeći ulicu, pomislio je kako će ovo biti prava prigoda da ispita stajališta bankara Banistera prema »Turkey — Tracku«.

— Dodji, Jeffe! — prekinuo je Banister razgovor s nekim svojim službenikom. — Čime ti mogu pomoći?

— Pozajmicom, gospodine Banisteru — osmjehnuo se Jeff. — Ponestaje mi gotovine — smješкао se kao u neugodi, želeći da bankar stekne dojam kako mu treba veća svota.

— Zbog toga bankari i jesu ovdje — pozvao ga je Banister u svoj ured. — Želim ti zahvaliti, Jeffe — nastavio je, kad su sjeli — što si one večeri zabavio Peggy, otrgnuvši je od tužnih misli. Ona te, znaš — nagnuo se povjerljivo prema njemu — zapravo simpatizira.

— Peggy je divna djevojka, gospodine Banisteru, i neobično sam vam zahvalan za onaj poziv na večeru. A što se pozajmice tiče...

— Ah, da — prekinuo ga je bankar. — Ti, Jeffe, međutim, zacijelo shvaćaš da sam »Turkey — Tracku« pozajmljivao dosta širokogrudno, računajući, naravno, i s Peggynom i Dirkovom vezom...

— Naravno — kimnuo je Jeff. — Računajući — dodao je — i s hipotekom, zalogom, jer on zacijelo nije bio beznačajan u vašim odlukama!

Nije to rekao tako mirno kao što je namjeravao: bankar je čak pocrvenio na to predbacivanje.

Bila je to, Jeffe, samo tehnička pojedinost. Moram, znaš, osigurati novac svojih ulagatelja... — počeo je čupkati ovratnik košulje. — No kako sada obavljaš poslove ranča, Jeffe, mislim da bi morao imati pismenu očevu punomoć za to. Ne volim to spominjati, ali s obzirom na stanje tvojega oca... Možda ćeš morati dići i više novca u gotovini nego što bih ti smio dati... Dirk i ja smo zapravo već razgovarali o mogućnosti da mi, bude li potrebno, prodate dio svojega ranča.

Jeff je zurio u bankara, osjećajući kako u njemu sve vrije: Banister nije, dakle, Dirku samo pozajmljivao više novca nego što je to njihov otac znao, on je čak iza očevih leđa s Dirkom pregovarao o kupoprodaji dijela ranča! A vrhunac svega bio je da bi Banister, kako bi ostvario cilj, čak prisilio Peggy da se uda za Dirka, muškarca koga nije voljela.

— Razmislivši malo, gospodine Banisteru — poskočio je mladić tako naglo da je preturio stolac na kojem je sjedio — odlučio sam da ne tražim od vas tu današnju, novu pozajmicu!

— O čemu to govoriš, Jeffe? — zaprepastio se bankar. — Ta trebat će ti više od mjesec dana da prodaš stoku i vratiš mi današnji dug! Budi razborit, mladiću, budi razborit!

– U tome, vjerojatno, i jest problem, gospodine Banisteru, što ste »Turkey-Track« prikliještili, a ja to stanje ne namjeravam pogoršati, slušajući vaše slatke, lukave savjete – dobacio je Jeff, podižući srušeni stolac.

– Budala si, Caine – počeo je otvoreno bjesnjeti bankar. – Znam što se događa s »Turkey-Trackom«: i kako gubite goveda i kako nemate dovoljno kauboja. Poraženi ste, Jeffe! – lupio je šakom po stolu. – Poraženi ste i ti i tvoj tvrdoglavi otac! U roku od mjesec dana preuzet ću cijeli vaš ranč! Podi kući i reci starome da sam tako rekao!

– Ne, gospodine – odmahnuo je mladić glavom – neću mu to reći. A neću mu reći ni to kako ga je Dirk izdao, prodao ranč, neću mu reći ni za hipoteku. A ako to slučajno vi učinite – zaprijetio je – zavrnut ću vam vrat vlastitim rukama, gospodine Banisteru! I nemojte očekivati da ćete dobiti »Turkey-Track«! Dug treba vratiti za mjesec dana, a to ću i učiniti. I još nešto, gospodine – osvrnuo se, odlazeći, već s vrata – recite Peggy da ni ona više nije na prodaju, da se slobodno može udati za čovjeka koga voli!

Izašavši iz banke, shvatio je da još uvijek nema novca za Dowa Brooksa. Kao naručen se, iz svog ureda pojavio šerif Pete Fox, te mu je Jeff ponudio na prodaju Dirkov revolver, koji je, poslije nesretnog dvoboja, još uvijek bio kod predstavnika zakona. Revolver, vrijedan po šerifovom priznanju barem stotinu dolara, prodao je Jeff za samo dvadeset dolara, te odmah polovicu te svote dao Brooksu.

– Vidimo se za tri-četiri dana, Caine! – pozdravio se s njim kauboj i odjahao.

– Računam s tobom! – doviknuo je mladić za njim.

– Otkud si tako siguran da će se uopće vratiti? – sa smiješkom je Jeffa upitao kockar Nevada Williams, koji je vidio cijeli prizor.

– Pa, vrijedilo je uložiti na njega deset dolara... – osmjehnuo se Jeff.

– I ja mislim da jeste – suglasio se kockar, te se odjednom zagledao Jeffu iza leđa.

Jeff je, brzo se okrenuvši, spazio Peggy Banister kako, izašavši iz trgovine, zamiče k modistici. I na njenom licu spazio je pogled koji ga je naveo na sumnju da su ona i Nevada zaljubljeni, da je kockar taj kome je djevojka poklonila svoje srce.

Bankar bi, palo je um Jeffu, svi-snuo kad bi mu se jedinica udala za kockara! Ipak, Nevada Williams barem je pošteno igrao svoje igre, što se nikako ne bi moglo reći i za Harlana Banistera.

Ne pronasavši više nijednog novog radnika, Jeff je odjahao kući. Na oko dva kilometra od grada ugledao je odvojak puta koji je vodio na ranč Henrya Tribea. U trenutku je odlučio da odješe na njegov ranč »Muleshoe« i provjeri sumnje svojih kauboja. A bit će, osmjehnuo se, zanimljivo vidjeti i kako izgleda Sally Tribe nenašmin-kana i bez plesne odjeće.

Na dosta trošnom ranču Jeff je najprije zatekao nekog starog kauboja koji se bavio govedim kožama – bacivši pogled na njih, mladić se uvjerio da su sve sa žigom Tribeova ranča.

Zaustavivši konja pred stambenom zgradom, mladić je zazvao domaćina. Pojavila se Sally Tribe, raspuštene ride kose koja joj je padala po ramenima. Na sebi je imala samo pamučnu haljinu, koja se gotovo raspadala na bujnom tijelu, a ispod haljine nije imala ništa drugo od odjeće!

Jeff je, u znak pozdrava skinuo šešir.

– Zaboga, Jeffe – rekla je hrpavim glasom – za trenutak mi se učinilo kao da vidim Dirka! Silazi s toga sedla i dodi u kuću, inače ću se ispružiti na ovom suncu!

– Došao sam vidjeti tvojega oca – počeo je petljati mladić. – Odlutala su nam neka goveda, te sam se pitao nije li naišao na njih.

– Samo ti dodi! vukla ga je za ruku, ne obazirući se na nestašan vjetar koji joj je podizao haljinu i obmatao je oko nogu. – Otac će se vratiti svakog časa. Otišao je pogledati vjetrenjaču na crpki za vodu. Ta bi tvoja goveda mogla biti tu. Čini se – osmjehnula se – da sve završava i stječe se ovdje, na našem ranču – dodala je i stavila svoju ruku pod njegovu, privijajući svoje toplo tijelo uz njegovo bedro. – Dodidi, Jeffe – gugutala je. – Već sam se poželjela ljudi, razgovora s nekim. Ovdje su mi društvo jedino goveda.

Provevši ga kroz kuhinju u nešto što je trebalo da bude dnevna soba, prisilila ga je da sjedne na sofu, pa sjedne kraj njega. Kroz otvorena vrata, Jeff je u susjednoj sobi zamijetio rub kreveta.

– Jesi li sigurna – upitao je – da ti je otac kod vjetrenjače?

– Bila je to laž, Jeffe – priznala je, kikoćući. – Htjela sam te namamiti u kuću. Otac ne zna da sam tako osamljena da bih mogla poludjeti. Trebalo bi – pritisla se uz njega – češće da dodeš k meni. Ta gotovo smo susjedi!

– Morala bi se udati, Sally – nespretno joj je stao savjetovati mladić – imati svoje domaćinstvo i obitelj...

– Udati se, Jeffe, ali za nekoga poput tebe!

– Odjednom ga je zagrlila.

– Što se to ovdje zbiva? – začuo se uto glas s vrata.

Jeff je osjetio kako se Sally ukočila.

– Pusti me! – vrisnula se – Skloni s mene te svoje prljave ručetine! – odgurnula ga je.

A naivni je Jeff gledao u cijev revolvera Henrya Tribea, uperen u njega.

– Što radi tu taj čovjek? – žestio se Tribe. – Tek što izvučem nogu odavde, a ti se, Sally, vladaš poput prostitutke!

– Nisam ga htjela pustiti, oče, ali je silom ušao u kuću!

– Stanite, to nije istina! – prosvjedovao je Jeff. – Sally me je pozvala, da vas ovdje pričekam.

– Je li? – sarkastično je upitao Tribe. – Pogledaj je, pa me zamoli da ti povjerujem.

Tek je sada Jeff zamijetio da je Sally već uspjela što spustiti i raskopčati, što pocijepati haljinu, te se činilo kao da ju je Jeff pokušao silovati.

– Dobro, Tribe... – pomirio se Jeff sa stupicom. – Čini što te volja...

Henry Tribe pozvao je u pomoć predradnika Buda Prella. Zajedno su svezali Jeffu ruke uz ogradu korala, te ga je Bud, pod Tribeovim nadzorom, do krvi prebio svojim opasačem. Nisu prihvatili Jeffov izazov da ga oslobode i pošteno se, obojica zajedno, bore protiv njega.

Kad se osvijestio, Jeff je ležao po trbuške u nekakvoj kolibi, a netko mu je vidao krvava leđa.

– Ne miči se – začuo je, kad se htio okrenuti, glas staroga Tribeovog kauboja, onoga što se bavio kožama. – Budi strpljiv, dok ti sve to ne operem i premažem!

– Gdje su Tribe i Prell?

– Odjahali su, ostavivši te svezanog tamo na ogradi, na ovom suncu. Ja sam te odvezao i dovukao ovamo, k sebi. Leđa su ti sva krvava, izgubio si mnogo krvi. Najbolje će biti da što prije nestaneš odavde...

– Tribeu se ovo neće svidjeti – rekao je Jeff, jedva ustajući. – Podi sa mnom, starče. Dat ću ti posla na svojem ranču.

– Hvala, Caine, ali neću. Jednom sam već pokušao pobjeći od Tribea. Gotovo me je zbog toga ubio. Sada postupa sa mnom podnošljivo. Zbog ovoga će se zacijelo derati na mene, no podnijet ću i to...

– Hvala ti! – pružio mu je Jeff ruku. – Bez tvoje bih pomoći iskrvario, tamo na proklesoj žegi.

– Ne bi, sinko. Mlad si i snažan, kao što je bio i tvoj brat Dirk. Tebe neće nitko lako ubiti.

– Zar si znao mojega brata Dirka? – iznenadio se Jeff.

– Jesam – kimnuo je starac. Proteklih godinu dana često je dolazio ovamo, što k Sally, što k Henryu. U posljednje ga vrijeme nekako nema...

– Poginuo je – objasnio je mlađić starom kauboju.

Grozničavo je razmišljao zbog čega se Dirk tako često sastajao s Henryem Tribeom. Sastanci sa Sally bili su mu jasni, ali – Dirkovi susreti s Henryem Tribeom...

VII

Dok je jahao na »Turkey-Track«, Jeff se malo i oporavio. Slima i Maxa nije zatekao na ranču, budući da su na pašnjacima »zaokruživali« stoku – osmijehnuo se izrazu »zaokruživati«, sjetivši se kako raspolaže samo s tom dvojicom kauboj.

Četiri naredna dana mučila su se oba kauboj, a i Jeff s njima, da što više zdravih, mladih trogodišnjih goveda satjeraju u »slijepi« kanjon, gdje su bila kao u boci, tako da je za njihovo čuvanje bio dovoljan jedan stražar na ulazu u tjesnac.

Jeff je osjećao kako stječe poštovanje dvojice kauboj, jer je dijelio s njima sve tegobe. Radovao se što su okupili sve sama dobra goveda, koja bi mogla dobiti dobru cijenu na tržištu, a to bi značilo da bi ranč mogao Banisteru isplatiti dug.

– Sada kada smo ih sakupili, Jeffe, što ćemo s njima? – upitao je Slim četvrtoga dana, pokazujući na tjesnac s govedima i klataći se u sedlu od umora.

– Otjerat ćemo ih u Greeley, Slim – nacerio se Jeff.

– Zar samo nas trojica? – frknuo je Slim. – Čini se da te je onaj momak što si ga unajmio prevario?

– Još uvijek vjerujem u njega. Nije mi izgledao kao čovjek koji će izmusti novac i nestati.

– Ah, ne možeš suditi o čovjeku po njegovu izgledu, Jeffe – smatrao je Slim. – Kao što je jednom rekao Dirk...

– Ne spominji mi što je rekao Dirk! – planuo je Jeff. – Dokle ćete mi nabijati na nos Dirka? Činjenica je da bi bilo bolje da on nije... Onda ne bismo... – na vrijeme se prekinuo. – Oprosti, Slim – ispričao se. – Pomalo sam uzrujan u posljednje vrijeme.

– A zar nismo svi takvi, Jeffe? – pogledao je Slim u Maxa, koji je dojahao bliže, kako bi čuo razgovor. – Sjećam se, Maxe, doba kada se Jeff nije uzrujavao. A ti, Maxe?

– Možda je dobro – osmijehnuo se umorno drugi kauboj – da se i Jeff promijenio. U svakom slučaju, ja se ni na što ne tužim. Nego... – zijevnuo je – ja bih morao prileći, ako od mene očekujete da večeras obilazim goveda.

– Zaslužio si da prilegneš, Maxe – suglasio se Jeff. – A ja ću odjahati u grad, provjeriti nije li se pojavljivao Brooks i vidjeti ne bih li mogao unajmiti još koga. Nastojat ću se vratiti što prije, kako bih noćas koji sat i sâm čuvao goveda.

Dojahavši u Dunbar sredinom poslijepodneva, Jeff je najprije spazio Cindy Coulter – djevojka je na drvenom nogostupu pred trgovinom razgovarala s nekom prijateljicom. Svjestan toga da je neobrijan, umoran, razdražljiv, da smrdi po svojem i konjskom znoju, Jeff joj se najradije ne bi ni javio, ali ga je djevojka zamijetila, pa je pojahao k njoj.

– Zdravo, Jeffe! Izgledaš kao da si propustio mnoge obroke! – srdačno ga je, na brzinu se rastavši od prijateljice, pozdravila Cindy.

– Izgledam kao netko tko uopće ne bi smio razgovarati s ovakvom ljepoticom – osmijehnuo se mladić, pokazujući na svoju prašnjavu radnu kaubojsku odjeću.

– Pravi si govornik i osvajač u posljednje vrijeme – nasmijala se Cindy.

– Dodi, djevojko, moramo poći k Harlanu Banisteru! – pozvao je uto djevojku njezin otac Jed Coulter, izašavši iz trgovine, očito vrlo neraspoložen, vrlo mrzovoljna izraza lica.

– Samo ti podi, tata. Vidjet ćemo se u banci – odgovorila je, začudo, inače vrlo poslušna djevojka. – Ovo ti je – osmijehnula se Jeffu – samo mali primjer što bi se događalo kad bismo se ti i ja češće sastajali. Vrhunac nevolje sada je u tome što nam je počela nestajati stoka, a Russ Hardin uvjerava oca kako si za to kriv ti, Jeffe.

– Ne vjeruješ, valjda, i sama u to? – zaprepastio se mladić.

– Ja ne, ali ćeš priznati da situacija nije nimalo gora od one kad je tvoj otac optužio mojega da mu krade goveda...

– Dovraga, Cindy, zar ćemo dopustiti da nas razdvoje dvije stare tvrdoglave budale?

Pokušao ju je privući k sebi.

– Pazi, Jeffe – odgurnula ga je.

– Mogu nas vidjeti iz trgovine.

– Neka vide, neka znaju da se volimo! – iznenada mu se omaknulo, ali se i sâm trgnuo, shvativši značenje onoga što je izrekao.

– A zar se volimo, Jeffe? – osmijehnula se djevojka. – Nisi baš za tu odluku izabrao najsretniji trenutak.

– O ljubavi se ne odlučuje, Cindy. Ljubav nam se naprosto dogodi!

– Dodi, djevojko! – pozivao je ponovno kćer Jed Coulter, stojeći

pred bankom. – Zar ne shvaćaš da od sebe činiš budalu?

– Pusti mi već jednom ruku, Jeffe! – nervozno je šapnula Cindy, okrenuta ocu leđima, kako ne bi vidio još i tu pojedinost. – O ljubavi ne možemo razgovarati ovako usred dana na ulici! Moramo prije toga riješiti mnoge druge odnose: kad se tvoj otac bude ispričao momu, dovršit ćemo ovaj razgovor. Žao mi je, Jeffe, ali tako stoje stvari...

Isprativši je pogledom, dok je odlazila k ocu u banku, Jeff se zaputio u salun »Buckhorn«. Naručivši od Frenchya pivo da »spere prašinu iz grla«, kako su to kauboји govorili, ugledao je propalog kauboја, teškog pijanca Snakea Rileya, kako, gledajući u vrč piva, oblizuje usne i guta slinu.

– Popij to, Riley! – ponudio mu je pivo. – Je li se ovdje pojavljivao – obratio se Frenchyu – Dow Brooks.

Ustanovilo se da tom kauboју, koga Frenchy uostalom nije ni poznavao, nije bilo ni traga ni glasa. Za radnika se Jeffu, čuvši o čemu razgovaraju, ponudio Riley.

– Hvala ti, Riley, ali tebe ne bih unajmio... – odgovorio je s nelagodnošću mladić, razmišljajući koji bi razlog naveo, da ne uvrijedi kauboја koji odavno nije bio sposoban za naporan rad.

– Bit ću uvijek trijezan, Jeffe, uvjeravam te da hoću! – hvatao ga je za rukav kauboј. – Obavljao sam i ja svojedobno itekako važne poslove!

– Dobro, Riley! – pristao je Jeff, iako je vidio kako se Frenchy mršti na pijanca. – Pojaši na »Turkey-Track« i reci tamo Slimu kako sam rekao da te primi!

– Hoću, Jeffe! – uspravio se ka-
uboj, a oči su mu se zacaklile. – Ne-
ćeš požaliti što si me primio!

Radosno je izašao, vinuo se u se-
dlo i odjahao.

– Gubiš vrijeme s njim, Caine! –
namrštio se barmen. – Neće ti taj
izdržati na poslu ni jedan dan.

– Možda ovaj put hoće. Treba
čovjeku dati novu priliku – sma-
trao je Jeff.

– U svakom slučaju, nikoga dru-
goga nećeš ni naći. Nije, eto, našao
ni jednog radnika ni Jed Coulter,
iako je pročešljao cijeli grad. Koga
god nade, sve ih zapošljava Henry
Tribe za svoj ranč, i to plaćajući
gotovinom!

– A zašto ranču »Muleshoe« tre-
baju toliki novi radnici? I odakle
Tribeu odjednom gotovina?

– Nemam pojma – slegnuo je
ramenima Frenchy. – Nego – sni-
zio je glas – bio je ovdje Russ Har-
din, s rukom u zavoju. Junači se da
će te izazvati i ubiti pri prvom slije-
dećem susretu.

Jeff je uzdahnuo. Nije ga toliko
zabrinjavalo to što je čuo o Hardi-
nu, koliko ono o iznenadnoj čudnoj
aktivnosti ranča »Muleshoe«. He-
nry Tribe uvijek je svoja goveda tje-
rao u Greeley posljednji, a sada mu
se najednom žurilo.

Krenuo je prema glavnim, ulič-
nim vratima saluna.

– Za inače mirna čovjeka, koji
ne traži kavgu, vladaš se prilično
neoprezno, Jeffe – dobacio mu je
Frenchy, pokazujući mu na stražnji,
dvorišni izlaz. – Russ Hardin je još
u gradu! – upozorio ga je.

Po cijenu da bude smatran kuka-
vicom, Jeff je napustio salun na
stražnja vrata, prikrao se u konju-
šnicu i zamolio konjušara da mu
ode pred salun po konja. Nije htio
novi sukob s Hardinom, shvaćajući
da je Hardin tada, na ranču, pote-

gao oružje na njega čuvajući svoj
predradnički ugled. Bilo bi šteta
ubiti zapravo poštena čovjeka.

VIII

Tek što je odmakao iz grada,
ugledao je u daljini laganu kočiju
koja je išla prema gradu. Konje je
tjerala žena. Kad su se približili,
prepoznao je ridokosu Sally Tribe.

Prva mu je pomisao bila da sjaše
s puta i propusti je. A onda se sjetio
razgovora s Frenchyem o tome ka-
ko Tribeov ranč očito nešto smjera,
unajmljujući gotovinom nove ka-
uboje. Mogao je, neopazice, ispitati
djevojku, saznati više o tome. Morat
će samo prikriti prezir što ga je
osjećao prema njoj od posljednjeg
njihovog susreta na ranču »Mule-
shoe«.

I Sally je prepoznala njega, te
probljedjela. Usporila je konja i
napokon stala.

– Zdravo, Sally! – dotakao je
Jeff dlanom obod šešira. – Kamo
žuriš?

– Zdravo, Jeffe! – otpozdravila
je s uzdahom olakšanja, otklanjaju-
ći rukom s čela pramen kose, zateg-
nuvši tom kretnjom haljinu na buj-
nim grudima. – Da ti iskreno ka-
žem, uplašila sam se, ugledavši te,
da ćeš se ozbiljno ljutiti na mene...

– Ne ljutim se više. Kad ti se otac
pojavio, očito si, kao i ja, bila zate-
čena te si rekla prvo što ti je palo
na pamet.

– Otac bi me ubio – pogledala je
u njega – kad bi znao da sam te
drage volje pozvala u kuću.

– Vjerujem ti, no čini se da Dirk
nije imao takvih neprilika kada se
sastajao s tobom dva-tri puta na
tjedan.

– Zar ti je – ljutito ga je pogle-
dala – Dirk pričao o sebi i meni?
Mislila sam da čuva tu tajnu.

– Zar da je čuva pred bratom? Među nama nije bilo tajni. Ponadao sam se, zapravo – sjetio se reći Jeff – da bih mogao nastaviti tamo gdje je Dirk stao!

– Ponadao si se, kažeš? – obliznula je usne, izazovno ga pogledavši. – E pa, vidiš, da je tu Dirk, on ne bi tako glupo sjedio na konju, kad u kočiji ima dovoljno mjesta za dvoje.

Osvrnuvši se uokolo, Jeff je spremno svezao konja iza kočije, te prešao na sjedalo k djevojci.

– Da je ovdje Dirk – nastavila je, stišćući se k njemu – on bi uradio i nešto drugo, a ne samo ovako bez veze sjedio kraj mene.

– Nisam Dirk, Sally – nacerio joj se, osjećajući kako mu se tijelo ipak uzbuđuje u njenoj blizini. – Ja ti, znaš – našalio se – prije nego što nešto započnem, razmislim gdje će tome biti kraj. Kao, naprimjer, u poslu što ga je – nehajno je lukavo dodao – Dirk imao s tvojim ocem. Namjeravam, naime, taj posao nastaviti.

Za trenutak se uplašio da će ga djevojka prozreti, shvatiti da je lukavo ispituje.

Sally, međutim, nije bilo go toga, njene su misli bile bezazlenije. Obavila mu je ruke oko vrata i privukla ga k sebi.

– Ne brini o tome, Jeffe – rekla je. – Otac će ti dati isti udio što ga je davao i Dirku. A sada prestani s tom pričom. Ima i važnijih stvari od novca.

Poljubila ga je, a on joj je poljubac uzvratio, zaboravivši za trenutak na sve drugo. Kad mu se u glavi počelo razbistravati, zamijetio je da Sally gleda u nešto iza njegovih leđa, te ju je odgurnuo od sebe.

Prekasno!

Ugledao je, okrenuvši se, kočiju koja je prema njima dolazila iz gra-

da, a u njoj su bili Cindy i Jad Coulter. Ako je on prepoznao njih, prepoznali su i oni njega. Cindy je vidjela kako se ljubio sa Sally! Obri-sao je rukom usne, kao da time želi izbrisati Sallyn poljubac, sve što se dogodilo.

Uto je kočija Coulterovih već prolazila kraj njih. Jed Coulter dobacio mu je prezriv pogled, a Cindy je, sva blijeda, gledala ravno pred sebe.

Kad su prošli, Jeff je uzrujan, iskočio iz Sallyne kočije.

– Što je, Jeffe? – primijetila je Sally njegovu nelagodnost. – Zar nećeš da ljudi znaju o nama?

– Nemaju što znati! – obrecnuo se na nju. – Htio sam samo više saznati o Dirkovim odlascima na vaš ranč, a nisam to mogao ispitati ni od koga drugoga, osim od tebe.

– Ti prljavi, ušljivi... – vrisnula je. – Samo si me, dakle, iskoristio! – udarila ga je bičem. – Zažalit ćeš još zbog ovoga! Kad završim s tobom – zaprijetila je na način svojega oca – požalit ćeš što si se uopće rodio!

Kad je opet zamahnula bičem, Jeff joj ga je spretno istrgnuo i odbacio ga u stražnji dio kočije.

– Polako, Sally! Uopće se ne ponosim ovim lukavstvom i prijevarom. Međutim, s obzirom na ono što si ti meni priredila na vašem ranču, to si i zaslužila!

Rastavši se sa Sally, Jeff je razmišljao o tome kako mu Cindy nikada neće oprostiti to ljubakanje koje je, na nesreću, vidjela. Oprostit će mu to što izbjegava sukob s Russom Hardinom, neće ga smatrati kuka-vicom, ali ovo sa Sally...

Zadubljen u takve misli, dojahao je do odvojka puta za ranč „Mule-shoe“ i iznenada odlučio odjahati onamo. Po onome što je netom čuo od Sally i onome što mu je, prigodom nedavna njegovog boravka na

»Muleshoe«, ispričao stari kauboj, bilo je prilično jasno da je Dirk imao nekakav posao s Henryem Tribeom u vezi sa stokom, čak s krađom stoke! To bi, ako je točno, objašnjavalo i zašto potjere s »Turkey-Track« nikada nisu uhvatile stokokradice. Uvijek je Dirk bio taj koji je naređivao prestanak potjere. Kad je Jeff jednom predložio da se potjera ipak nastavi, Dirk ga je čak pretukao!

Oca bi vjerojatno ubilo kad bi saznao kako je Dirk prodao, izdao »Turkey-Track«, krao s drugima vlastita goveda. To će od oca morati tajiti, kao uostalom i sve Dirkove sporazume s bankarom Banisterom. Neka stari Jim Caine zadrži svoje obmane o starijem sinu, kojim se toliko ponosio, kujući ga u zvijezde!

Činilo se, opet, da na »Muleshoe« nema nikoga. Jeff je ovaj put bio oprezniji: ostavio je konja izvan dvorišta ranča, te se prikrao zgradama. Tek kada se uvjerio da na ranču nisu ni Henry Tribe ni njegov predradnik Prell, vratio se po konja. Čudio se što nigdje ne vidi ni staroga kauboja. Pošao ga je potražiti u njegovoj kolibi.

— Pustite me na miru! Ostavite me napokon, vi prljavi tvorovi! — slabim je glasom prosvjedovao starac, ležeći gadno pretučen na podu kolibe.

— Je li ti to učinio Tribe? — upitao je Jeff, kad ga je starac prepoznao.

— Nije to ništa — odmahnuo je rukom starac. — Ne bojim se umrijeti. Daj mi samo čašu vode i budi uz mene u ovom trenutku, Caine...

— Odmori se, starče — savjetovao mu je Jeff, donijevši mu vode. — Doći ću opet k tebi kad se naspavaš.

— Dobro. Ali prije nego što odeš, želim ti reći da su goveda s vašeg

ranča krali Henry Tribe i tvoj brat Dirk, čineći to uvijek tako da sumnja padne na Jeda Coultera. U to sam siguran — rekao je starac i zatvorio oči.

Jeff je, izašavši na dvorište, zamišljeno promatrao ruševne zgrade ranča. Na tom ranču samo je jedna prava osoba, stari kauboj, a i on upravo umire. Nije bilo teško pogoditi zašto je Tribe pretukao starca — zato što je njega odvezao s ograde korala, gdje bi vjerojatno izdahnuo na žarkom suncu. Starac ga je spasio, iako je znao što ga očekuje.

Prošlo je već više sati, a nitko nije dolazio na ranč.

Nekako uoči zalaska sunca stari je kauboj umro. Jeff ga je odmah i pokopao na travnatoj uzvišici nedaleko od zgradâ ranča.

Spustio se i mrak, a na »Muleshoe« se nitko nije vratio.

Jeff je, jašući kući, na »Turkey-Track«, slutio nevolje: ako Tribe i njegov predradnik nisu cijeli dan bili na svom ranču, a nije tu bilo čak nijednog kauboja, kakav li su to, onda važan posao obavljali negdje drugdje? Mogao je o tome samo nagadati. Vjerojatno su, zaključio je sa strepnjom, pošli učiniti neko zlo baš na »Turkey-Tracku«.

Čim je dojahao na područje svojega ranča, uvjerio se u osnovanost svojih sumnji i strepnji: začuo je žestoku revolversku pucnjavu i tutnjavu kopita više konja, i to baš iz smjera malog »slijepog« klanca u kojem su on i njegovi kauboji držali prikupljena goveda.

Prije nego što je dospio do klanca, susreo se s dijelom stada, natjeranog u stampedo, jedva izbjegavši da ga goveda ne pregaze.

— Jesi li to ti, Slime? — doviknuo je jahaču koga je ugledao u toj jur-njavi nedaleko od sebe.

Jahač očito nije bio Slim, jer ga je pozdravio pucnjevima, a meci su Jeffu proletjeli opasno blizu glave. Jeff se sagnuo nad vratom konja, kako bi bolje vidio jahačev lik na svjetlijoj nebeskoj pozadini, te i sam zapucao. Nepoznati je, vrisnuvši, tresnuo iz sedla.

Glavnina stada već je protutnjala, te je Jeff mogao prići nepoznatome.

Bio je mrtav. Na svjetlosti žigice Jeff je na njemu prepoznao svojega bivšeg kauboja Roda Vellersa. Gdje je Rod, tu je i Reno Raider! Njegovi su se odbjegli kauboji, dakle, povezali s Henryem Triberom, ako nisu već i prije bili u vezi s njim. Možda su među onima koje je Tribe sada unajmljivao, plaćajući ih gotovinom. Stvarno, otkud Henryu Tribeu gotovina? Nikada taj čovjek u poslu nije bio uspješan. Sudeći po ruševnom izgledu ranča, ni krađe stoke nisu mu osobito pomogle. A sada takvo zapošljavanje!

Uhvativši Vellersova konja, mlađić je natovario leš preko sedla i potjerao konja – životinja će poći onamo gdje je hrane, gdje su, dakle, plaćali i njezina gospodara.

Na ranču je Jeffa dočekao Slim, i pozvao ga u kaubojsku spavaonicu.

– Dodi da ti nešto kažem, Jeffe!

– Već znam – promrmljao je ulazeći u spavaonicu.

– Nema ih smisla goniti, Jeffe! – odmahnuo je glavom Max, koji je, sjedeći na krevetu, upravo punio revolver.

– Bio je to Henry Tribe, zar ne?
– pogledao je Jeff u svoje kauboje.
– Na mene je pucao Rod Vellers, ali sam ja ubio njega.

– Ubio si Vellersa? To je, barem, naplata za Snakea Releya!

– Rileya? – zapanji se Jeff koji je već gotovo zaboravio da je unajmio toga pijanca. – Što je Riley

imao s ovim? Poslao sam vam ga tek prije nekoliko sati.

– Unajmio si – prošao je Slim dlanom kroz kosu – prokleta dobroga čovjeka, Jeffe, usprkos njegovom pijančevanju. Rekao sam mu da ću ga zvati u ponoć, probuditi ga da stražari. Sigurno je, dakle spavao kada su nas napali, no vinuo se u sedlo brzinom munje te pokušao zaustaviti i okrenuti stado. Gotovo mu je to i uspjelo, ali mu je konj, čini se, uletio u jednu od onih nesretnih prerijskih rupa, te ga je stado pregazilo...

– Pokušao je okrenuti novi list – sjetno je Jeff slegnuo ramenima.

– Mislim da ga je i okrenuo – dodao je Max, ustajući.

– Bojim se da ću sve morati ispričati ocu – rekao je. – Čuo ja u životu i previše stampeda, a da ne bi pogodio što je to tutnjalo noćas.

– Koji su nam slijedeći potezi, Jeffe? –animalo je Slima.

– Žao mi je što je tako – stavio je kauboju ruku na rame – ali odmah ujutro počinjemo ispočetka okupljati rastjerana goveda. Možda nam stignu Brooks i njegovi prijatelji...

– Dovraga, šefe, ne brini o Brooksu! Samo ti nama naredi i odmah ćemo krenuti po ta goveda.

Prvi put u životu netko je, eto, Jeffa nazvao »šefom«!

– Dobro, Slime – nacerio se »šef«.

Rekao je »boss« – »šefe«! samo me sebi. – Ti i Max podite sada na počinak. Zaslužili ste ga.

– A što je s tobom? – upitao je Max – Ni ti nisi pošteno stisnuo oči već skoro tjedan dana!

– Vjerojatno neću spavati ni noćas, kad me otac izgrdi zbog toga što smo izgubili stado.

IX

Bila je već prošla ponoć kad su se četiri muškarca skupila na razgovor u kuhinji na ranču »Muleshoe«. Henry Tribe sjedio je na stolcu oslonjenom o zid, neobrijan, ali, činilo se, zadovoljan i dobrano podgrijan viskijem. Nemu slijeva stajao je, napet i oprezan kao i uvijek, njegov predradnik Bud Prell. Nasuprot njima bili su Reno Raider i Plez Markum. Ovaj potonji nervozno je, s vremena na vrijeme, ustajao i pogledao kroz prozor, očekujući da stigne Rod Vellers.

– Prestani se uzrujavati! – upravo je Markumu govorio Tribe.

– Doći će on... A ako ne dode, bit će veći dio za svakog od nas pri diobi, dak sve ovo podode!

– Prokletstvo, Tribe! – spustio je Markum prijeteći šaku prema revolveru. – Ne možeš tako govoriti. Rod mi je prijatelj!

– Pripazi se, Markume! – uzvratilo je na isti način Bud Prell, štiteći Tribea. – Nema smisla da se svađamo. Kako kaže šef, Rod će stići...

Markum je, obliznuvši usne, pogledao u Rena Raidera, kao da traži podršku. Bivši nesudeni predradnik s »Turkey-Tracka« nije mu, međutim, uzvratio pogled: bio je zagledan u susjednu sobu.

– Zašto ne pozoveš Sally – obratio se Reno rančeru – da nam pripremi nešto za jelo? Umirem od gladi.

– Zaboravi na Sally – pogledao je i Tribe u zatvorena vrata spavaće sobe. – Imamo posla.

– Pa kad je već riječ o poslu – uzrujao se Reno – moram ti nešto reći, Tribe! U svemu ovome morali bismo biti ortaci, a ti se vladaš kao šef. Nimalo mi se to ne sviđa!

– Tako, dakle, tebi se ne sviđa?

– bljesnuo je rančer pogledom. –

Dobro, Reno: što ti se to određeno ne sviđa? Zbrisali smo ta goveda, nije li tako? Zar nije to ono što smo htjeli?

– Možda jest, a možda i nije... – počeo je šetkati kuhinjom Reno. – Zapravo me zanima zašto si morao unajmljivati one nove kauboje, kad smo taj posao mogli obaviti i mi sami. Nešto namjeravaš, Tribe? Volio bih znati što.

– Dobro, Reno, u pravu si: nešto namjeravam – zurio je Tribe u kauboja. – Ovaj noćasnji posao teško će pogoditi »Turkey-Track«, ali nama neće u džepove donijeti ništa. Vjerojatno te to i zabrinjava?

– Baš tako. Tim stampedima ne dobivamo ništa. Kao što sam već rekao, najpametnije bi bilo pustiti one s »Turkey-Tracka« da sami potjeraju stoku prema Greeleyu, a onda im je oteti pred samim gradom.

– Tiho! – podigao je ruku rančer. – Čini mi se da sam nešto čuo. Vjerojatno topću konji u koralu. Reći ću ti nešto, Reno, u vezi s tim dodatnim unajmljenim kaubojima: netko je zainteresiraniji za to da se »Turkey-Tracku« nanesu ozbiljni udarci nego što smo mi zainteresirani za krađu goveda s tog ranča. Taj netko, vidiš, plaća to unajmljivanje novih kauboja! – nacerio se. – Mi možemo za sebe i krasti, ali nema smisla odbiti ni novac za dodatne kauboje. Mislím, zapravo, da ću sutra pozajmiti još novca od njega. Bankar i jest zato da uzajmljuje, zar ne? – raspričao se Tribe, otkrivši tako tko je taj zainteresirani »netko«.

– Ah, tako! – nacerio se i Reno Raider. – Stari Banister, dakle, počinje očajavati, je li? Ne može se dokopati »Turkey-Tracka« udajom svoje kćeri, pa će pokušati na drugi način, ne bi li slomio staroga Cainea! Dobro – zijevnuo je, prekri-

živši ruke iza glave – igrat ćemo igru na tvoj način, Tribe. Preumoran sam da bih se dalje prepirao. Mislim da ću poći malo odrijemati.

Krenuo je prema spavaćoj sobi.

– Stani, Raideru! – zagrmio je Prell. – Ne smiješ onamo! Nisi ti umoran, nogo misliš na Sally. No to ti neće ići. Dalje šape od nje!

– Nikada ne bih pomislio da ćeš tako poludjeti zbog djevojke – grohotom se Prellu nasmijao Sallyn otac Tribe. – Bolje bi ti bilo, Raideru – obratio se Renu – da ga poslušáš! S Prellom se nije preporučljivo sukobiti.

Reno Raider zurio je nekoliko trenutaka u Buda Prella.

– Nema veze – slegnuo je ramenima. – Neću se boriti zbog žene!

– Krenuo je natrag prema svom stolcu.

Iznenada se, međutim, okrenuo prema Prellu i zapucao. Prell je od iznenadenja razjapio usta, pokušao i sam potegnuti revolver, ali ga je Renov drugi metak odbacio k zidu. Predradnik je pao na koljena, a zatim potrbuške na pod.

– Imaš li išta protiv ovoga? – uperio je Reno odmah cijev revolvea i na Henrya Tribea.

– Baš ništa, Reno – odmahnuo je rančer glavom. – Bio je to osobni sukob između vas dvojice. A Sally – počeo se odjednom grohotom smijati – uopće nije ovdje. Noćas spava u gradu.

Izvana se uto začuo povik, a odmah zatim netko je potrčao.

– Pa to je Rod Vellers! Mrtav je! – odjeknulo je vani.

Plez Markum istrčao je iz kuhinje, a Reno i rančer jurnuli su za njim. Nasred dvorišta stajao je konj, a kraj njega jedan od novounajmljenih kauboja.

– Konj je upravo dolutao – izvijestio je kauboj. – A netko je preko

sedla svezao Roda Vellersa – pokazao je Vellersov leš.

Iz spavaonice su počeli izlaziti drugi kauboji.

– Sigurno je to učinio onaj što sam ga na »Turkey-Tracku« čuo kako doziva nekog Slima – nagadao je jedan od kauboja.

– Jeff Caine! – vrisnuo je Markum.

– Polako, Pleze, ima dana! – smirivao ga je Reno, gurajući ga prema kući. – Sada smo dvojica – šapnuo mu je – a Henry Tribe je sâm.

* * *

Stojeći kraj očeva kreveta, Jeff je na slabom svjetlu svjetiljke pokušavao odgonetnuti izraz lica Jima Cainea, reakciju na sve što mu je ispričao o novom prepadu na ranč i rastjerivanju goveda. Očekivao je eksploziju mrzovoljnog starca.

No otac je progovorio bez uzrujavanja.

– To je to, Jeffe – rekao je. – Spali smo sada na tebe i dva kauboja, stado je rastjerano dovraga, a onaj momak što si ga unajmio, daši mu deset dolara, očito te prevario. Morat ćeš – podigao je ruku, ali ju je spustio odmah na pokrivač – sutra poći k Banisteru i zatražiti da nam produlji rok za otplatu duga. Učinit će nam to, zna da možemo platiti.

– Ali on neće... – počeo je Jeff.

– Što to neće? – prekinuo ga je otac.

– Neće nam produljiti rok, tata! Neki mi je dan rekao kako dug moramo podmiriti pravodobno. Inače će nam, rekao je, uzeti dio ranča...

– Dvraga, Jeffe, ne može nam to učiniti! Nisi mu, valjda, potpisao nikakve dodatne obaveze?

– Nisam, tata. Ja mu nisam ništa potpisao – odgovorio je mladić, pomislivši s gorčinom na priznanice i

hipoteku što ih je Dirk bio potpisao bez očeva znanja.

– Dirk nikada nije imao problema s bankom oko pozajmica! – rekao je to starac tako da je zvučalo kao predbacivanje Jeffu. – Čudno – izravno je dodao – kako je sve pošlo naopako otkako si ti preuzeo poslove.

Jeff se jedva svladao da ocu ne otkrije istinu o njegovom neobuzdanom, obožavanom pokojnom starijem sinu. O njegovoj prodaji, izdaji ranča, hipoteci, kradama goveda. To bi starcu objasnilo da on, Jeff, nije loš, ali bi ga i ubilo razočarenje u Dirka.

– Ima još nešto, tata. Russ Hardin me tražio u gradu, a ja sam mu se izmaknuo. Vjerojatno će me neki ljudi smatrati kukavicom. Tvrdit će da sam se uplašio...

– A jesi li se uplašio, Jeffe?

– Nisam, tata. Jednostavno nisam nikoga htio ubiti.

– Teško je tebe razumjeti – uzdahnio je starac. – Podi sada, a mene ostavi spavati. Umoran sam.

– Naravno, tata...

Jeff je utrnuo svjetiljku i izašao. I sâm je bio umoran, ali od očevih optužaba za greške za koje nije bio kriv.

X

Bila je to prva noć mirnoga sna na »Turkey-Tracku«. Jeff se probudio prilično odmoren, obrijao se i s tekom doručkovao.

Sunce je već visoko odskočilo kad je prešao između rančeva, pojavivši na Coulterov »Box C«. Optimistički je očekivao da će Jed Coulter, kad mu bude rekao što je saznao od staroga Tribeova kauboja, biti voljan udružiti snage s »Turkey-Trackom«, usprkos nesporazumima s Jimom Caineom.

Čim se primakao zgradama ranča, put su mu prepriječila dva kauboja s revolverima. Jeff je oprezno, ali upadljivo držao šake na jabcu sedla, ali ga je jedan od kauboja ipak držao na nišanu, dok je drugi prišao da ga razoruža.

Uto je iz kuće izašla Cindy, ali se zapanjila, vidjevši mladića, te pohitala natrag. Časak kasnije na dvorište je izašao Jed Coulter i naredio kaubojima da spuste revolvere.

– Nisi smio dojahati ovamo, Caine – obratio se Coulter mladiću.

– Rekao sam ti prošli put da više ne dolaziš. To što si ranio Russa Hardina ne čini te nimalo poželjnim na mom ranču.

– Russ me je, gospodine Coulteru, natjerao da pucam u njega.

– Prokletstvo, kao da to ne znam! Da nije tako, drukčije bi se ti proveo. No kad si već tu, reci što želiš?

– Htio bih privatno razgovarati – pogledao je Jeff u dvojicu gnjevnih kauboja. – Recite toj dvojici da mi vrate revolvere i udalje se. Neću ništa poduzimati, znam da sam sâm protiv vas tolikih.

– Ne bojim se ja nikoga, Caine – planuo je Coulter, otjeravši kauboje. – Dakle, što je tako proketo važno da si se usudio dojahati ovamo?

– Otkrio sam, gospodine Coulteru, da nam stoku krade Henry Tribe.

– To si – namrštio se Coulter – rekao već i prije, ali nisi imao dokaza. Imaš li ih sada?

Jeff mu je ispričao sve što je čuo od staroga Tribeovog kauboja, izostavivši jedino dio o Dirkovoj ulozi. Otkrit će se jednom i Dirkov udio u kradama, no neće on biti taj koji će to učiniti.

– Dobro – zamislio se Coulter, saslušavši priču. – Recimo da Tribe krade ta goveda. I što bih sada ja morao učiniti?

– Zar ne shvaćate? Krade goveda i vama i nama, navodeći nas da se uzajamno sumnjičimo i optužujemo. Kad bismo udružili snage, mogli bismo ga protjerati odavde.

– Dobra zamisao, što se tebe tiče, Caine – nacerio mu se rančer. – Ti, koliko znam, imaš samo tri-četiri kauboja, a ja ih imam devet. Zaista si lukav kad predlažeš udruživanje!

– Prokletstvo! – uzrujao se Jeff.

– Tribe baš želi da tako postupite! Dokle god smo zavađeni, olakšavamo mu posao.

– Čak i da imaš desetoricu kauboja – odmahnuo je rančer rukom – ne bi se pridružio »Turkey-Tracku«. Nekad je bilo odvoljno da tvoj otac mahne rukom pa da ja učinim sve što je on htio. To je vrijeme prošlo! – dodao je i krenuo prema kući. – Ako je to zamisao tvoje ga oca – osvrnuo se prema mladiću – reci mu kako mu poručujem da bi morao imati petlje da sam obavlja ovako prljav posao, a ne da mi šalje dječaka.

Jeff je okrenuo i podbo konja. Iako gnjevan, sjetio se da su mu Colterovi kauboji ispraznili revolver, te ga je počeo puniti.

– Pojahat ću s tobom do mede, Jeffe – dojahalo je k njemu, do koralu, Cindy, ozbiljna izraza na licu.

– Nije potrebno – odgovorio je.

– Mogu se sâm brinuti o sebi.

– Ne brinem ja o tebi, Jeffe, nego o našem ranču. Prošli si put ranio Hardina, a sada bi mogao nekoga drugog kauboja. Ili bi, možda, mogli oni raniti tebe. U svakom slučaju, moglo bi biti nevolja, a njih ionako već imamo previše.

– Zar misliš da to ne znam? Ako u nevolje ubrajaš i ono što si vidjela na putu iz grada, mogu ti objasniti... – počeo je petljati, misleći na ono nesretno ljubljenje sa Sally Tribe.

– Ne moraš mi objašnjavati svoje postupke, Jeffe – prosvjedovala je. – Ni najmanje me ne zanimaju. Želim se samo uvjeriti da ćeš u miru napustiti naš ranč.

Vrativši se na »Turkey – Track«, Jeff je zatekao Slima i Maxa kako besposličare na dvorištu ranča.

– Vjerojatno se čudiš, Jeffe – prišao mu je Slim – što ne tražimo ona goveda po grmlju. Razmišljali smo malo o tome – pogledao je u Maxa – te zaključili kako to ne bi bilo dobro.

– Nastavi – mirno je rekao mladić.

– To ti je ovako, šefe: dvaput smo već bili okupili stado. Oba nam ga je puta netko rastjerao. Prvi su nam put ubili Vica Fostera, sada Snakea Rileya. Slijedeći put... – slegnuo je ramenima – tko zna ... dovraga, opasno je, Jeffe! Ne možemo to samo nas trojica...

– Što ti kažeš? – pogledao je Jeff u Maxa.

– Isto što i Slim – kimnuo je Max.

– Ne bojim se ni da pucaju u mene, ako imamo imalo izgleda. Ali ovako malobrojni...

Tako, dakle? Preostaje još samo da kaže ocu da je potpuno poražen. Pogledao je prema kući, a zatim podbo konja tako da se životinja, zaništavši, propela na stražnje noge.

– Kamo ćeš, Jeffe? – povikao je za njim Slim kad je pojahao konja preko dvorišta.

– Idem skupljati ta goveda – tvrdoglavo je rekao. – Proklet da sam ako odustanem sve dok ne pokupim i posljednje govedo ili dok me ne izbace iz sedla! Vas dvojica činite što hoćete, ali ja neću sjediti prekriženih ruku, sve dok mogu jahati.

Slim je opsovao i pogledao u Maxa. Obojica su zatim, zadigavši hlače, pošla po svoje konje.

– Dobro Jeffe – ocijenio je taj postupak Slim – ako ti nemaš mozga, zašto bismo ga nas dvojica imali?

Odjednom je zastao i pogledao Jeffu iza ledja.

Okrenuvši se, Jeff je spazio tri jahača kako ujahuju na dvorište ranča. Duboko je odahnuo.

– Evo nas, Caine – pozdravio ga je, podigavši ruku, Dow Brooks. – Malo kasnimo, ali zato stižemo s voljom! Ovaj niži – počeo je predstavljati svoje drugove – to je Montana Smith, a ovaj visoki ljepotan je Tim Marshall. Momci – obratio se drugovima, pokazujući im na Jeffa – ovo vam je Jeff Caine o kojem sam vam pričao.

Jeff se osmijehnuo: momci su ga se dojmili kao kauboji koji znaju svoj posao.

– Svatko tko bi rekao da niste dobrodošli, bio bi velik lažov! – pružio je ruku Brooks. – Ovo su – pokazao je na Slima i Maxa – Slim Master i Max Sheets. Tu smo svi, sva momčad ovoga ranča!

– Imaš li nevolja – praktično je upitao Brooks.

– Imam – kimnuo je Jeff. – Neki ljudi u okolici naprosto ne vole »Turkey – Track«. Najbolje da to odmah svi znate, ako bi to možda utjecalo na vašu odluku...

– Na moju hoće, šefe! – nacerio se Montana. – Počet ću opasivati oba svoja revolvera! A sada nam – osvrnuo se uokolo – kaži, kad smo već tu, što treba da radimo?

Mladić je za trenutak razmislio. Sada, budući da ima pet kauboj umjesto dvojice, mogao bi obaviti nešto što je mnogo važnije od okupljanja stoke.

– Slime – poći ću na dan – dva u Greeley, a ti ćeš ovdje preuzeti rukovođenje poslovima – odlučio je. – Okupite toliko goveda koliko sma-

trate da ćemo nas šestorica moći odagnati u Greeley. Ne rastajte se od oružja, a oči držite otvorene! Naredbe ćete, dok sam odsutan – obratio se novim kaubojima – primati od Slima. Imate li kakvih pitanja?

Nitko nije ništa pitao. Odjahao je na stranu sa Slimom, koji je, činilo se, bio vrlo zadovoljan ukazanim mu povjerenjem.

– Ocu ćeš reći tek kada odjašem – uputio ga je. – Nema potrebe da se uzrujava, sve dok ne ispitam neke stvari. Brini o njemu dok me nema, hoćeš li?

– Naravno, Jeffe. Sretan ti put. A vi, momci – obratio se pridošlicama – odložite stvari u spavaonicu i osjećajte se kao kod kuće, samo ne otežite previše, jer idemo skupljati ta vražja goveda!

* * *

Jeff je odjahao prema Greeleyu, osjećajući se bolje no ikad otkad je poginuo Dirk.

Kad je sunce bilo u zenitu i najžešće pržilo, priuštio je odmor i užinu i sebi i konju. A uvečer se ulogorio nadomak gradu, uz neki potočić. Zaspao je zadovoljan: cijelim je putem vidio dosta svježe, bujne trave, a to je značilo da mu stado na putu neće ogladnjati.

Sredinom prijedpodneva ujahao je u Greeley, grad veći od Dunbara, zahvaljujući željezničkoj pruzi na kojoj je bio. Još je bilo rano za dogon i prijevoz stoke, ali su svi koral na željezničkoj stanici za smještaj goveda već bili pažljivo popravljeni, na kolosijecima su se vidjeli i pripravnici brojni stočni vagoni.

Mladić je pošao na rani ručak u hotel »Cattleman«, a zatim je potražio Barta Fletchera, nakupca s kojim je poslovao »Turkey – Track«. Našao ga je u njegovu uredu na željezničkoj stanici.

– Pretpostavljam da me nisi došao izvijestiti samo o Dirkovoj smrti – počeo je nakupac kad je saznao za Dirkovu pogibiju i Jeffu izrazio sućut.

– Pa... htio bih razgovarati o isporuci stoke, gospodine Fletcheru. Čini se da je to ove godine moja briga. A moram priznati - nacerio se - da se dosad nisam za to osobito zanimao. Ne znam ni koliko smo goveda prošle godine isporučili ni koliko smo novca dobili. Možda biste me o svemu mogli obavijestiti?

– Vrlo rado - otvorio je nakupac pretinac u stolu. - Imali ste lani više od tisuću goveda, što vam je donijelo, poslije komunalnih odbitaka, ravno 14.742 dolara. Pomaže li ti išta ta obavijest?

- Itekako. Smijem li – nagnuo se k Fletcheru – malo pogledati te papire?

– Naravno – pružio mu ih je nakupac.

Jeff se, naravno, gradio naivnijim nego što je bio. Znao je da su isporučili više od tisuću goveda, no želio je vidjeti jesu li sva na njihovu račun i je li Dirk sav novac predao ocu. Računi su se, začudo, potpuno poklapali.

– Zar nešto nije u redu – upitao je nakupac.

– Ne, gospodine Fletcheru. Sve je u redu. Nego, vidim da je lani cijena po grlu bila četrnaest dolara. Koliko će biti ove godine?

– Ja, naravno – osmjehnuo se nakupac – gledam svoju korist te nastojim kupiti što jeftinije. Ne brini, međutim, možeš računati na povoljnu lanjsku cijenu. Na Istoku, naime, još uvijek rado jedu govedinu.

– Nadaймо se da neće promijeniti ukus! – nacerio se mladić, pomislivši na dugove »Turkey – Track« Banisteru. – Dobro, vidimo se

za koji dan, gospodine Fletcheru! – pozdravio se s nakupcem.

– Čekat ću te, Caine. I pozdravi oca! – ljubazno je uzvratio nakupac. – Nikada – dodao je – neće više biti takvoga stočara kao što je Jim Caine.

Jeff se zaputio duž okola za stoku. Što god Dirk radio, kako god krao i kombinirao, činjenica je da je kući donio i predao ocu sav novac od prodanih goveda. Pa kako je onda »Turkey – Track« već godinama gubio na stotine goveda?

Odjednom je odlučio posjetiti agenta željeznice.

– Pitam se – rekao mu je – vodi li željeznica evidenciju o tome koliko goveda na godinu preveze s pojedinim žigom i s pojedinog ranča.

– Naravno, Caine – odgovorio je službenik. – Moramo imati svake godine te podatke. Kako bismo inače išta dokazali dode li do kakve greške?

– Želio bih znati koliko ste lani odvezli goveda s ranča »Turkey – Track«.

– Zar ti to ne može reći tvoj nakupac?

– Već mi je rekao. Čini me se, međutim, da postoji neka greška...

Na jedvite jade, Jeff je izvukao podatak željeznice: sa žigom »Turkey – Track« prevezeno je lani 1371 govedo. Dakle, oko tri do četiri stotine goveda Dirk je prodao na neki drugi način, bez očeva znanja!

Jeff se vratio Fletcheru.

– Kad biste htjeli mućkati s prodajom stoke, gospodine Fletcheru – izravno ga je upitao – kojem biste se nakupcu obratili?

– Mattu Kroneu – odgovorio je Fletcher poslije kraćeg snebivanja. – Vrata do mojih – mahnulo je palcem.

Jeff je ustanovio da je tom Kroneu prodao Henry Tribe 347 najbo-

ljih trogodišnjih goveda sa žigom »Turkey-Track«. Tribe je, prodajući ih, predočio i račun s Dirkovim potpisom: svjedodžbu da su goveda navodno kupljena s »Turkey-Track«. Zaprijetivši Kroneu, Jeff je dobio na uvid taj Dirkov račun i – zaplijenio mu ga, strpavši ga u vlastiti džep.

Na trgovčevu prijetnju da će ga zbog toga dati uhapsiti, Jeff je gnjevno rekao da je Dirk mrtav, ali »Turkey-Track« još nije, te izrazio čuđenje kako je to Krone, uza sve papire, tako olako kupovao od Tribea, goveda s tuđim žigom.

Jašući kući, s gorčinom je razmišljao o Dirkovu »poslovanju«, potkradanju vlastitoga ranča, te o tome kako poštediti staroga oca od te gorke istine. Sad mu je bilo jasno zašto je Dirk, prodavši njihovo stado stoke, uvijek nekoliko dana čekao u Greeleyu: Henry Tribe redovito je prodavao stoku među posljednjima, a Dirk se provodio, čekajući da od Tribea dobije svoj dio kolača.

XI

– Kako si, šefe? Kako život u velikom gradu? – upitao je Tim Marshall, kad je Jeff, slijedećeg dana poslijepodne, ujahao u dvorište ranča.

– Sve vrvi od lijepih djevojaka i dobrog viskija – osmjehnuo se Jeff.

– A kako je ovdje? Ima li kakvih problema?

– Sve je glatko kao svila – nasmejao se kauboj. – Dojahao sam kod kuhara po hranu i vraćam se k stadu. Svi smo tamo, a okupili smo ta goveda tako da su nam danonoćno na oku. Slim Master, šefe, pravi je momak. Goveda ga slušaju kao da su mu kakav rod!

Zadovoljan kaubojevim dobrim izvještajem i raspoloženjem, Jeff je,

očešavši konja i odvevši ga u koral, pošao k ocu.

– Slim mi je rekao da si odjahao u Greeley, Jeffe – dočekao ga je mirno otac. – Što si tamo pronašao?

– Pa... gospodin Fletcher mi je rekao da će cijena biti otprilike ista kao lanjska. Na Istoku, kaže, još rado jedu govedinu...

– To si mogao znati i bez njega – zagundao je Jim Caine. – Zašto si zapravo išao onamo, Jeffe?

Mladić je otezao s odgovorom, razmišljajući dok je savijao cigaretu. Ne bi nikome koristilo da ocu sada ispriča o Dirkovim prljavim poslovima, o Dirkovoj izdaji. Pitanje je bi li otac i povjerovao u to; čak kad bi mu pokazao račun koji je Dirk potpisao Tribeu kao da mu je prodao goveda.

– Vjerojatno bi i ti, tata – slegnuo je nehajno ramenima – učinio to isto, kad bi ti ovo bila prva isporuka stoke za koju bi bio odgovoran. Htio sam vidjeti put kojim ćemo tjerati goveda, a i obavijestiti Fletchera da ću ove godine ja s njim poslovati, kako se poslije ne bi čudio. Čini se – osmjehnuo se – da me nitko ne shvaća drukčije nego kao Dirkovu brata!

– Prokletstvo! – namrštio se odjednom Jim. – Prije jednog sata, pa sve dosad, imao sam osjećaj kao da mogu pomaknuti noge. Valjda sam sanjao...

– Moći ćeš ti njih još pomicati, tata – osmjehnuo se Jeff. – Treba za to samo vremena i strpljenja! Moram sada – krenuo je prema vratima – poći k stadu. Tim Marshall mi je rekao da dobro napreduju s okupljanjem.

– Marshall je jedan od novih kauboj, zar ne? – nakašljao se otac. – Čini se, Jeffe, da nisam bio u pravu kad sam rekao da te je prevario

onaj novi momak što si ga unajmio...

Bilo je to prvi put da je Jeff čuo očevo priznanje da je pogriješio u bilo čemu! Može li se ponadati da popušta starčeva tvrdoglavost? Kad bi barem otac shvatio da nema pravo kad sumnjiči i optužuje Jeda Coultera. No već slijedeće starčeve riječi pokopale su tu nadu.

– Podi, Jeffe – rekao je Jim Caine – i ne zavaravaj se da neće biti teškoća zato što ih još nema. Jed Coulter je stari lukavi lisac: pustit će te da se uljuljaš u uvjerenju kako je sve u redu, a onda će ti opet ukrasti goveda.

– Ne mora biti da je kradljivac Jed, tata! Čuo sam da te zbog nečega mrzi Henry Tribe?

– Ne pričaj gluposti, Jeffe! Henry Tribe nema mozga da ukrade ni nekoliko goveda! Da je kradljivac Tribe, Dirk bi to odavno otkrio i objesio ga! Ne, ta goveda krade Jed! Jedino ih je on mogao toliko ukrasti i proći neprimijećeno i nekažnjeno...

– Vrlo si siguran u sebe, oče?

– Prokleta si u pravu da jesam! Nisam izgradio ovaj ranč igrajući se. Bilo bi dobro da to i ti znaš i ne dopuštaš nikome da te vuče za nos!

Razočaran, Jeff je iz korala uzeo svježeg konja i odjahao k stadu.

– Zdravo, šefe! Kako je bilo u Greeleyu? – upitao ga je Max, upravo se izvlačeći ispod pokrivača.

– Mirno. Kao na groblju – odgovorio je Jeff.

– Ah, neće biti tako slijedećeg tjedna! – osmjehnuo se kauboj.

Oblizivao je usne kao da je već otjerao goveda, primio plaću i podupro se o šank u salunu. Pošao je k vatri i nalio lončić kave.

– Moram kod stada zamijeniti Dowa Brooksa, Jeffe – objasnio je.

– Ti novi momci svi su dobri ka-

uboji, šefe. Dobro, vidimo se kasnije! – odložio je lončić.

– Kaži Slimu – doviknuo mu je mladić – da me zove ako me treba. Stražarit ću kraj stada kao i svi vi. A dotle ću pojesti nešto toplo. Dosta mi je već biskvita i hladnoga mesa!

Max je odjahao, a Jeff je čučnuo kraj vatre da ispeče slanine. Razmišljao je o razgovoru s ocem: starac je bio u pravu, tvrdeći da Tribe nema dovoljno mozga za ozbiljnije krade, no nije znao da je krade zajedno s Tribeom izvodio i Dirk. A sada, kad nema Dirka, Tribe će morati naći neki novi način prodaje njihovih ukradenih goveda, jer neće imati Dirkovih priznanica kao da ih je kupio. Preostaje mu samo, sinulo je Jeffu, da na goveda s »Turkey-Tracka«^{*} stavlja žig svojega ranča »Muleshoe«^{*}! Odjahat će ujutro onamo s nekoliko ljudi! Uхвати li Tribea na njegovu ranču u tom poslu, morat će čak stari Jim Caine promijeniti mišljenje!

Tim Marshall je probudio Jeffa oko ponoći.

– Slim kaže da nam dodeš pomoći – prodrmao ga je. – Dow je na straži još od zalaska sunca...

– Hvala, odmah polazim!

Izmigoljivši se iz pokrivača, Jeff je pošao uhvatiti konja koji je, iako sapet, uspio odlutati malo dalje za boljom travom.

– Drago mi je da te vidim, Jeffe – pozdravio ga je Slim, kad je mladić dojahao k stadu.

– I meni je drago što sam se vratio – odgovorio je Jeff. – Kako ide posao?

– Pa... prilično dobro – rekao je Slim zadovoljno. – Sigurno smo ih okupili već više od osam stotina i sva su u priličnom dobrom stanju.

– Fino! – osmjehnuo se Jeff u tami. – Još dvije stotine i možemo ih

potjerati u Greeley! Čini se da smo prebrodili najgore...

– Nemoj se kladiti u to, šefe! – upozorio ga je iskusni kauboj. – Svašta se može dogoditi i na putu do Greeleya. Kad sam već spomenuo Greeley, što si tamo pronašao?

Jeff je oklijevao. Morao se nekome povjeriti što je otkrio o Dirku. Zašto ne bi tom odanom kauboju?

– Reci ću ti nešto, Slime, ali to moraš zadržati pod svojim šeširom, za sebe. Ne bih želio da otac sazna za to...

– Lijepo od tebe. Reci!

Jeff mu je ispričao o svojim otkrićima u Greeleyu, o Dirkovim krađama stoke.

– Prokletstvo! – zdušno je opsovao Slim. – Znao sam da je Dirk divljak, ali čak ni od njega ne bih očekivao takvo nešto!

– Ni ja – zatresao je Jeff glavom. – A pomisli kako bi se otac uzrujao da to sazna!

I što ćeš učiniti, Jeffe?

– Sutra ujutro odjahat ću s Maxom na »Muleshoe«. Namjerava li Tribe prodati goveda što smo ih izgubili, mora na njih utisnuti svoj žig. Možda bismo ga mogli iznenaditi u tom poslu...

– Zvuči kao dobra zamisao – kimnuo je Slim. – Čini mi se samo da bi, osim Maxa, morao povesti sa sobom još nekoga. Što misliš da to bude Dow Brooks? Izgleda kao čovjek koga ne bi bilo loše imati uza se u ozbiljnijoj nevolji.

– Povest ću i njega – suglasio se mladić. – A sada idem na posao: pazit ću na ovu stranu stada. Marshall mi je prenio tvoju poruku da zamijenim Brooksa. Napravio si dobar posao, Slime, dok me tu nije bilo. Kad se stvari raščiste, da li bi htio biti predradnik? Imat ću, znaš, dosta posla i bez te dužnosti...

– Kako god kažeš, Jeffe. Ti si šef!

Sredinom prijedpodneva slijedećeg dana ujahali su Jeff, Max i Dow Brooks u mali tjesnac na ranču »Muleshoe« i osjetili miris dima. Domahnuvši ostaloj dvojici da ga slijede, Jeff je ujahao u grmlje. Privezavši konje o grmlje, odšuljali su se dalje. Brooks je ponio i pušku – za svaki slučaj, kako je rekao.

Miris dima postao je, kad su se približili, oštiji, pomiješan s mirisom opaljene kože i dlake. Uskoro su spazili vatru, a kraj nje četiri muškarca upravo su bili zabavljeni stavljanjem žigova na goveda. Užarenim željezom rukovao je Tribe, a goveda je pridržavao Plez Markum. Ostalu dvojicu Jeff nije poznavao – bili su to, očito, novounajmljeni kauboji.

Jeff se osvrnuo uokolo, tražeći pogledom skrivenog stražara. Nije ga bilo. Očito su bili sigurni u sebe, ne plašeći se mogućnosti da oslabljeni »Turkey – Track« pošalje izvidnicu.

Domahnuvši Maxu i Brooksu da se odvoje, Jeff se s revolverom u šaci tiho zaputio k vatri.

Prekasno su ga zamijetili. Tribe je htio posegnuti za revolverom, ali je Jeff već uperio svoje oružje u njega.

– Samo povuci, Tribe! – promrsio je. – Nema ništa na svijetu što bih radije uradio nego pucao u onoga tko na goveda preko tudjeg žiga utiskuje svoj.

Nekakav slavodobitan izraz na Tribeovu licu zasjao je, ali je i nestao – krajičkom oka zapazio je da, osim Jeffa, revolvere već drže u šakama i Max i Dow Brooks.

– O čemu to govoriš, Caine? – nacerio se, ustajući, Tribe. – Otkud ti pravo da mi se, na mojem ranču, miješaš u posao?

– Možda je taj posao i moj – odgovorio je mladić. – Spusti taj opa-

sač s revolverom, odbaci ga! – upe-
rio je revolver na Pleza Markuma.

– Proklet da si, Caine – opsovao
je Markum, odbacujući revolver. –
Platit ćeš mi i zato što si ubio Roda
Vellersa!

– Možda poslije... – nacerio mu
se Jeff. Prišao je govedu na koje su
bili utiskivali žig. Bio je svjež žig
ranča »Muleshoe«, bez ikakvog dru-
gog žiga!

Pošao je i k okolu s tridesetak
drugih goveda – ni na jednom nije
bilo žiga (urkey – Tracka« ni bilo
kakvih prepravljenih žigova! Okre-
nuvši se razočarano, spazio je Tri-
bea kako mu se ceri.

– Što je, Caine? Zuriš u taj okol
kao da nikada u životu nisi vidio
goveda! Ne znam kamo smjeraš –
opasno se uozbiljio – ali znam da
ometraš posjed, smetajući mi, još k
tome u poslu. Ako znaš što je dobro
i zdravo za tebe odmah se kupi
odavde! Ne zaboravi što ti se dogo-
dilo kad si posljednji put bio ovdje!

– Ne zaboravljam, Tribe, ni što se
dogodilo meni, a ni to što si učinio
svom starom kauboju zato što mi je
pomogao.

Tribe je na to pocrvenio, ali je
šutio.

– Podjimo – domahnuo je Jeff
Maxu i Brooksu – dok se ovdje ne
okupi još ovoga ološa!

– Pogrešio si kad si došao ova-
mo, Caine – dobacio mu je Tribe.
– Uviđaš to i sam. A ja ću se još po-
brinuti da to dobro upamtiš!

Jeff se povlačio s čistine, a Max i
Brooks činili su to isto. Kad su se,
svaki iz svojega smjera, domogli
grmlja, mahnio im je da pođu dalje,
a sam je zastao. Kad je, tamo kraj
vatre, Plez Markum posegnuo za
svojim odbačenim opasačem s oru-
žjem, Jeff mu je pred noge ispalio
metak opomene – tek toliko da
shvati kako ih ne smije odmah sli-
jediti.

– Čini mi se da smo uprskali
stvar, šefe... – primijetio je Brooks,
dok su jahali s Tribeova ranča.

– Čini se da jesmo – nacerio se
Jeff. – Samo zato što sam bio pre-
više siguran u sebe. Morao sam
shvatiti da ne brljave, čim sam vi-
dio da nemaju stražara!

Pogledao je za Maxom, koji je,
odjahavši postrance, pokazivao na
skupinu goveda sa žigom »Turkey-
Tracka«.

– Vрати se, Max, ova skupina go-
veda ne dokazuje ništa. Mogla su i
sama dolutati na »Muleshoe«!

– Nisam razmišljao na taj način,
šefe – odmahnuo je Max glavom.

– Pogledaj u onoga tamo bika sa
slomljenim rogom i rasječenim
uhom: taj je jedan od onih što smo
ih proteklog tjedna držali okuplje-
ne u kanjonu! Zar ti – namrštio se
– nije smiješno što su nam ih naj-
prije otjerali, a onda opet pustili?
Jeff se zamišlio.

– Možda će – rekao je – čekati
da potjeramo stado u Greesey te
nas napasti i rastjerati nam ga na
putu. Dode li na putu do stampeda,
nikada više nećemo prikupiti ta go-
veda!

– Možda si u pravu... – pro-
mrmljao je Max.

Jeff je kimnuo, ali nije prestao
razmišljati o čudnom Tribeovom
vladanju. Kome bi, počelo mu je svi-
tati, moglo više koristiti ne da kra-
de goveda nego da ih rastjeruje, ka-
ko ih »Turkey-Track« ne bi mogao
okupiti, kako bi »Turkey-Tracku«
nanio težak udarac?

Harlan Banister! Samo je bankar
mogao biti taj i takav lukavac! Spri-
ječi li Jeffa da okupi i proda stado,
Jeff neće moći otplatiti dugove i hi-
poteku, a onda... Ako iza Tribeova
unajmljivanja novih kauboja stoji
Banisterova gotovina, borba će biti
vrlo teška!

XII

Na »Turkey-Tracku« je slijedeća dva dana sve vrvjelo od priprema za tjeranje stada u Greeley. Dovodili su i potkivali potrebne rezervne konje, Jeff je jednoga od kauboja poslao u Dunbar po dodatne zalihe pušćane i revolverске municije, a s Flowersima, kuharom i njegovom ženom, dogovorio se da presele u kuću, kako bi brinuli o ocu, dok se on ne vrati iz Greeleya.

Trećega jutra, bila je nedjelja, njih šestorica potjerali su stado na dalek put. Svim bojaznima usprkos, Jeff je bio radostan. Sudjelovao je već u takvom tjeranju stoke, ali još nikad, pritom, nije bio odgovoran za sav posao, nije bio šef. Budućnost ranča ovisila je, takoreći, o tome hoće li on tih tisuću goveda uspjeti otjerati u Greeley i tamo ih prodati.

Mogućnost stampeda uvijek je postojala, čak u normalnim okolnostima. Jeff se sjećao jednog takvog gonjenja stoke prije nekoliko godina, kad je njegov otac izgubio šest stotina goveda u stampedu samo zbog iznenadne grmljavine. No tada još nisu bili tako teški dani, pa je to Jim Caine dosta lako prebolio. Kako su stvari sada stajale, Jeff sebi nije mogao priuštiti da u Greeley stigne s mnogo manje goveda nego što ih je potjerao s ranča.

Odmaknuvši se od stada, ispred kojega je ispočetka jahao, gledao je kako goveda promiču kraj njega. Sa strane s koje je stajao uz stado su jahali Max Sheets i Dow Brooks. Prezaposleni, samo su mu domahnuli u prolazu. Uskoro su nestali u oblaku prašine. Pokrivši usta i nos kaubojskim rupcem, koji je u takvim prigodama služio kao zaštita i da omogući disanje, a ne kao ukras, Jeff je pojahao u smjeru iz kojega je dopiralo Slimovo podvriskivanje na stoku.

– Predahni malo, Slime – rekao je kauboj. – Sada ću ja malo gutati prašinu...

»Gutati prašinu« značilo je jahati iza stada, na najgorem mjestu. Nije stoga bilo čudno što je Slim jedva dočekao dobrodošlu šefovu zamjenu.

– Samo izvoli, Jeffe! – nacerio mu se, lica prljava od znoja i prašine.

Oko podneva su stigli do nekog potoka te predahnuli: govedima su priuštiti da utaže žeđ, a sami su stanku iskoristili za hladan ručak. Poslije odmora goveda je bilo teško potjerati od vode. Još su se cijeli sat okretala, htijući se vratiti k potoku.

Uputivši Maxa na čelo stada, Jeff se pridružio Timu Marshallu na lijevom krilu stada, gdje je taj kauboj, usporedno, tjerao rezervne konje. Na kraju stada jahao je sada Dow Brooks. I Tim i Jeff mogli su povremeno čuti njegove sočne kletve, jer je sada on »gutao prašinu«.

Stoka se kretala polako, pasući usput. Jim je, sa sedla, s uzbuđenjem gledao pred sobom more uzbibanih širokih govedih leđa. Činila su se tako pitoma! Čovjek ne bi pomislio kakva su ta ista goveda opasnost kad nagnu u paničan bijeg, u stampedo, kad zatutnji na tisuće teških, oštih papaka! A takav stampedo mogao je izazvati iznenađan pucanj ili udar groma ili pak najobičnije iznenadno jače kihanje! Hoće li ova goveda krenuti u stampedo? Možda je to znao samo Henry Tribe?

Oko šest sati poslije podne Slim se, objahavši oko stada, zaustavio kraj Jeffa.

– Koliko ih još misliš tjerati danas? – doviknuo mu je, okruživši usta šakom, budući da se, od grmljavine papaka, drukčije nije moglo razgovarati.

Jeff je odjahao dalje od stada, domahnuvši Slimu da ga slijedi, kako bi na miru porazgovarali.

— Računam — rekao je, brišući šeširom znoj sa čela, kad su se dovoljno odmaknuli od stada — da smo danas već prešli više od petnaest kilometara...

— I ja tako mislim — kimnuo je Slim. — Za prvi dan uopće nije loše. Hoćemo li sada stati, da se dobro napasu?

— Ne još, Slime — pogledao je Jeff prema suncu koje je još bilo visoko. — Bolje da malo izgube na težini nego da riskiramo stampedo. Neka se još malo umore. Slabije će trčati, ako ih nešto ili netko natjera u stampedo. Ima — rekao je, stavljajući opet šešir na glavu — još jedan razlog: otjeramo li ih još koji kilometar dalje, teže će namirisati onaj potok na kome smo ih u podne napojili.

Bez teškoća su se te noći ulogorili, a stoka je, umorna, polijegala. Prvu stražu kod stada odredio je Jeff Maxu i Slimu, a Montanu Smitha zadužio je da pazi na rezervne konje. Jeff, Brooks i Tim Marshall vrlo su rano legli.

— Uskoro će ponoć, Jeffe! — prodrmao je Slim mladića radi smjene na straži.

Jeffu se činilo da je tek bio zaspa.

— Je li bilo kakvih teškoća, Slime? — upitao je.

— Nikakvih — zadovoljno je odgovorio kauboj. — Bio si u pravu: goveda su preumorna da bi pomakla papkom!

— Da... — osmjehnuo se Jeff. — Samo moli boga da nitko ne kihne! Dobro, Slime, probudi i Dowa i Tima, a vi iz prve smjene odmah pod pokrivače!

Noć je prošla bez teškoća. Pred zoru je znatno zahladnjelo. Jeff je

vrlo rano probudio ljude. Poslije doručka, slanine s grahom, potjerali su stado.

Goveda su se kretala brže nego prvoga dana. Oko podneva dala su mukanjem na znanje da su žedna. Kako u blizini nije bilo vode, samo su pojačanim naporima održavali stado na okupu, pa su kauboji hranu iz konzervi ručali u sedlu.

Sredinom poslijepodneva, kad je već postojala ozbiljna opasnost da se žedna goveda razidu, odjednom se stado smirilo i požurilo: goveda su ispred sebe nanjušila vodu!

— Danas više neće biti teškoća, Slime! — osmjehnuo se Jeff kauboj na tu pojavu. — Jure k vodi!

— Nadam se da si u pravu — počeo se Slim po bradi. — No, izgubit će, jureći ovako, na težini.

— Naravno da će izgubiti — našalio se mladić. — Nagovori ih, ako možeš, da ne trče toliko!

— Za trenutak mi se učinilo kao da govori tvoj otac — primijetio je kauboj. — To je njegova vrst humora. Znao se našaliti kad nam je bilo najteže. Udebljat će se opet — dodao je — kad budu pasla pred gradom.

— Ne brinem ja zbog toga — nastavio je Jeff razgovor, savijajući cigaretu. — Više me brine noć. Ako nas Tribe želi napasti i rastjerati nam stado, logično je da to učini ove noći: bit ćemo negdje na pola puta, predaleko od ranča da bismo se vratili, a istodobno još nedovoljno blizu grada da bi nam odatle stigla pomoć. No bilo kako bilo, barem ćemo uskoro, kad ova rogata stvorenja dopru do vode, moći zapaliti dobru vatru i pripremiti toplu večeru.

Kad su se, stigavši do vode, ulogorili, Tim Marshall, udaljivši se dovoljno od stada kako ga ne bi uzne-

mirio, ubio je dva zeca, te su imali i svježeg mesa.

Goveda su mirno polijegala. No sve je ipak bilo izuzetno, čak sumnjivo mirno. Je li to zatišje pred bu-ru? Hoće li ih Henry Tribe napasti? Upozorio je sve kauboje na oprez.

Nešto prije ponoći začuo je Jeff tihi topot kopita iz smjera Greeleya. Pojahao je ususret tom jahaču, kako bi ga zaustavio prije nego što naleti na stado.

– Stani, stranče! Tek što mi nisi ujahao usred stada! – doviknuo je spodobi na konju.

Čovjek se trgnuo, pa je Jeff bio uvjeren kako nema zlih namjera, jer nije ni znao da je pred njim nečije stado.

– Tko je to? I što hoćeš od mene?
– oglasio se stranac.

Ili je glumio ili je bio pijan, zaključio je Jeff po boji glasa. Pokušao je odgonetnuti je li još netko s njim. Dojahavši k strancu, koji je smrdio po viskiju, vratio je revolver u korice.

– Smiri se, druže – mirno je rekao nepoznatom jahaču. – Hoću samo spriječiti da mi ne uznemiriš stado. Ja sam – pružio mu je ruku – Jeff Caine s »Turkey-Tracka«.

– Čuo sam za tvoj ranč, Caine – rukovao se s njim pripiti neznamac.

– Ja sam Bob Powell s ranča »Box Diamond«. Malo sam... joj, moja glava, kako me prokleta boli!

– Vjerojatno ste primili plaću u Greeleyu, dotjeravši goveda – osmijehnuo se Jeff – te proslavili, a sada se vraćaš na ranč?

– Baš tako. Utjerali smo stado u okole kraj željezničke stanice pre-kjučer. Sada sam već švorc, no bilo je dobro dok je trajalo! Imaš li duhana, prijatelju?

– Naravno – pružio mu je Jeff duhankesu i papiriće. – Da te

usput pitam: nisi li možda negdje sreo Henrya Tribea?

– Tribea? Jesam. Vidio sam kad je jutros u Greeleyu razgovarao s mojim šefom. Zašto pitaš?

– Tek onako... – zamišljeno je odgovorio Jeff, čudeći se što je Tribe već u gradu. – On je uvijek dotjerao svoje stado posljednji. Možda je promijenio naviku ili je postao osobito vrijedan.

– Ne znam – odgovorio mu je Powell, vraćajući mu pušačke potreštine. – A za svoje stado ne brini, Caine. Običi ću ga nadaleko.

– Hvala ti – zaključio je Jeff razgovor.

Ali je ipak jahao neko vrijeme za pripitim kaubojem. Uvjerio se, međutim, da nema nikakvih zlih namjera.

– Tko je to bio? – upitao je Jeffa, poslije njegova povratka, Slim. – Uplašio sam se da nam ne stvori nevolje.

– Neki naljoskani momak, Bob Powell. Radi, kaže, za »Box Diamond«. Nego... čini se da je Henry Tribe u Greeleyu prije nas. Taj Powell ga je jutros tamo vidio.

– K vragu! – iznenadio se Slim. – Tek je prije nekoliko dana udarao žigove... Sigurno je već tada i krenuo! Ipak – nacerio se – draže mi je da je Tribe pred nama nego iza nas.

– Samo kad bih znao što namjerava! – uzdahnio je Jeff. – Pa... sada, kad znamo da je Tribe u Greeleyu, neki od nas mogli bi barem malo i odspavati.

Slim je pošao prema ostacima logorske vatre. Jeff se, slijedeći ga, mrštio, razmišljajući što to Henry Tribe traži u Greeleyu tako rano.

* * *

Na verandi hotela »Cattleman« vodio se slijedećeg jutra u Tribeovu »štabu« vrlo napet razgovor.

– Prestani se praviti važan, Tribe, a nas šutati grmio je Reno Raider. – U ovom poslu moja riječ vrijedi isto koliko i tvoja.

– Naravno, Reno – nacerio mu se Henry Tribe – pa rekao sam ti da smo ortaci! Ima, međutim – odbacio je na ulicu opušak cigarete – među nama jedna značajna razlika: ja znam što radim!

– Prokletstvo! – opsovao je Reno. – Ponekad se pitam je li doista znaš. Naredio si Markumu da motri na put i javi kad se pojavi stado s »Turkey-Tracka«, a kad ti je to dojavio, vladaš se kao da ga nisi čuo. Dovraga, Henry, da smo udarili prošle noći, kako sam predlagao, bilo bi Caineovih goveda po preriji odavde pa sve do Montane!

– I što bi nam to koristilo? Stokokradica si, Reno, otkad znaš za sebe, i što imaš od toga, što si stekao? Imaš konja i sedlo, ništa više! Isto to – snizio je glas – bilo je i s Dirkom Caineom. Krao je od vlastitog oca, a nikada nije ukrao odjednom dovoljno da bi mogao uživati.

– Ni ti mi baš ne izgledaš kao milijunaš! – nacerio mu se Reno Raider.

– Bio sam – nasmijao se Tribe – glup kao i svi vi, ali sam se sada opametio.

– Nadam se! – završio je prepirku Reno, ustajući. – Sjećaš se, međutim, boljih vremena, kad si, u ovakvom slučaju, pravio neprilike Caineu, tamo na putu, a ne sjedio ovdje, na hotelskoj verandi, i mudrovao. Dobro, dakle – slegnuo je ramenima – igrat ćemo igru na tvoj način, ali imam pravo znati što namjeravaš učiniti i kada.

– Sve u svoje vrijeme, Reno – završio je Tribe. – No reći ću ti još samo ovo: novac treba i ulagati, da bi ga zaradio.

XIII

U srijedu o zalasku sunca momčad »Turkey-Tracka« završila je posao, utjeravši sva svoja goveda u okol kraj željezničke stanice u Greleyu. Jeff je zatvorio vrata okola i pogledao u umorna, prljava, ali nasmijana lica petorice svojih kaubojja. Odahnuo je, shvativši da je uspješno završio naporan i odgovoran posao. Mogao bi vrištati od radosti.

– Čini mi se da ovo treba dobro zaliti pićem, momci – samo je rekao. – Budite tu dok ne spravim račune s Bartom Fletcherom, a onda jašemo u grad da speremo prašinu iz grla.

Slim Master je na to samo kimnuo. Dow Brooks je, međutim, obližnuo usne, pa nervozno skinuvši šešir, stao brisati znoj s prljava lica.

– Najbolji prijedlog koji sam odavno čuo – ocijenio je. – Naravno – pogledao je u drugove – Montani i Timu to ne znači ništa. Nijedan od njih ni da takne alkohol, te će ostati ovdje čuvati stado, dok mi...

– Vraga ćemo ostati! – bubnuo ga je u rebra – Tim Marshall. – Objesit ću svoje sedlo i opasač o klin i prestati se zvati kaubojem ako te, pijuci ravnopravno s tobom, neću moći satjerati pod stol! Zar ne misliš – obratio se Jeffu – da bi već morao poći k tom Fletcheru?

– Polazim!... – nasmijao se Jeff. – Dovidjenja, momci!

Podbovši konja, pojahao je prema neugladnim barakama s uredima nakupaca stoke. Većina prozora na njima bila je još osvijetljena, što je značilo da nakupci još rade.

Sjahavši pred uredom Barta Fletchera i privezavši konja za prečku, vidio je da je još osvijetljena i prozor susjednog ureda Matta Koro-

nea, pod kojim je također bio privezan jedan konj.

Požurio je u Fletcherov ured, uzbuđen što će dobiti novac za sav trud – svoj i svojih momaka.

Fletcher je podigao pogled sa stola za kojim je sjedio. Bio je to hladan, uzdržan, gotovo oštar, poslovan pogled. Jeffa je iznenadila ta promjena na čovjeku koji je prije neki dan bio prema njemu vrlo ljubazan. Fletcher je djelovao nekako zastrašeno, a imao je podočnjake – kao od nespavanja. Taj se čovjek nečega bojao.

– Zdravo, Caine – pružio mu je Fletcher službeno ruku. – Vidim da si uspio dotjerati stado.

– Kako ste, gospodine Fletcheru? – prihvatio je Jeff njegovu šaku. Primijetio je da je ruka znojna, iako nije bilo sparno, dapače povjetarac je n' mao zavjesu na otvorenom prozoru iza nakupčevih leđa. Nešto nije bilo u redu s tim čovjekom! Jeff se osvrnuo po uredu, ne bi li odgonetnuo što muči Fletchera. Nije zamijetio ništa neobično.

Uznemiren, mladić je ispustio nakupčevu ruku i sjeo na stolac na koji mu je Fletcher pokazao.

– Kako se osjećaš, dopremivši prvi put stado kao predradnik, Caine?

– Fino, gospodine Fletcheru – osmjehnuo se Jeff. – Dopremio sam finu govedinu, za koju ćete, uvjeren sam, biti pripravnici dobro platiti!

Fletcher je s nelagodnošću obližnuo usne, a namješteni mu je osmijeh nestao s lica. Bacio je bojažljiv pogled kroz prozor, iako Jeff vani nije vidio nikoga.

– To o tvojoj stoci, Caine... – počeo je odjednom zamuckivati nakupac – znaš, nisam ti, zapravo, obećao da ću je otkupiti... samo sam rekao...

– Šta to pričate?! – poskočio je mladić.

– Čuo si me, Caine. Kažem kako nisam obećao kupiti tvoja goveda. Moraš priznati – pogledao ga je – da u tom smislu nemamo nikakvog formalnog ugovora. Žao mi je, no nešto se dogodilo od našeg posljednjeg susreta, te ne mogu otkupiti tvoje stado.

– Ali zašto? – zurio je mladić u njega. – Ako se niste prestali baviti tim poslom, zašto vas ne zanimaju moja goveda? Pa niste ih još ni vidjeli!

– Niti ih moram gledati, Caine! Ne kupujem ih i gotovo! A sada pođi odavde i zaboravi na sve!

Jeff je shvatio da se proteklog tjedna dogodilo nešto ozbiljno. Ali što? Što ako mu nijedan nakupac ne bude htio preuzeti stado?

– Dobro, Fletcheru! – zgrabio je nakupca za ramena. – Ne mogu te prisiliti da kupiš moja goveda, ali ću te prisiliti da mi kažeš uvjerljivi razlog za to. Reci tko ti je to slomio kralješnicu ili ću ti je ja slomiti!

Iznenadan tajac donekle je smirio Jeffa. Shvatio je da je podigao glas, da više.

– Reci mi, Fletcheru, i to istinu. Nemoj mi lagati! – odgurnuo je nakupca na stolac.

– Dobro, Caine – uspravio je ramena Fletcher. – Nitko ti, da znaš, neće otkupiti stoku. Možeš odmah ta svoja goveda otjerati natrag na ranč!

– Nastavi! Tko još, osim tebe, kaže da ih ne mogu prodati?

– Pričekaj...

Fletcher je ustao sa stolca i pošao prema prozoru, htijući ga valjda zatvoriti. Nije to, međutim, stigao učiniti. Začuo se izvana revolverski pucanj. Fletcher je pokleknuo i pao.

Jeff je, potegavši revolver, ispalio metak u tminu. Začuo je bat čizama.

Nije, dakle, pogodio.

A nakupac Bart Fletcher bio je ubijen, pogoden pravo u srce.

Pod prozorima je odmah nastala strka, a na vrata Fletcherova ureda već je ulazio Matt Krone s još nekim muškarcem. Jeff je zurio u njih, još s revolverom u šaci.

— Što se dogodilo? — upitao je Krone. — Čuli smo — odmah je sam odgovarao — svadu, a odmah zatim revolverski pucanj. Zašto si ga ubio, Caine? — pokazao je na Fletcherovo tijelo na podu. — Zar nije htio platiti za goveda koliko si tražio?

— Nisam ga ubio ja! Netko izvana...

Jeff je zastao, shvativši namještaljku. Glupo je pokušati bilo što objasniti!

Uto se pojavio i šerif.

— Dobro, stranče, da čujem tvoju priču! — hladno je pogledao u Jeffa.

Mladić mu je objašnjavao kako je netko ušutkao Fletchera. Predstavnik zakona strpljivo je slušao, ali mu je lice, što je Jeff dulje objašnjavao, postajalo sve hladnije i odbojnije.

— Što ti znaš o tome, Krone? — obratio se šerif lukavom nakupcu.

— Pa, nismo zapravo ništa vidjeli, šerife — hinio je nesigurnost Krone. — Ja i Preston — pokazao je na drugoga muškarca — začuli smo iz mogega ureda kako se ovdje svadaju. Uslijedio je pucanj. Kad smo ušli, zatekli smo Fletchera mrtvoga. To je sve što znam.

— A o čemu su se svadali? Kažeš da si čuo?

Krone je glumio kao da se prisjeća.

— Jeff Caine ustrajao je da mu gospodin Fletcher nešto kaže. Kada to ovaj nije htio, Caine je zaprijetio da će mu slomiti kralješnicu. Odmah zatim čuli smo pucanj.

— A ti, Prestone? — obratio se šerif drugom muškarcu. — Jesi li ti čuo to isto?

— Nemam nikakve koristi u svemu tome, ali sve je bilo kako je Krone rekao — potvrdio je Preston.

— Jesi li čuo što izvana?

— Ništa.

— Ima samo jedan način da to sredimo, Caine — pružio je šerif ruku. — Ako nisi pucao iz svojega revolvera, ako su svi meci u bubnju, znači da ti nisi ubojica. Daj mi revolver, pa da to ustanovimo!

Mladić je zurio u šerifa. Pucao jest, ali van, u tminu, u ubojicu. No kako to dokazati šerifu koji mu već ionako nije sklon? Ako je šerif i pošten, te mu dopusti unajmiti odvjetnika i normalno se braniti, ipak će ga morati zatvoriti, te će mu trebati dani i dani da se »opere«, a možda iz ćelije neće ni moći dokazati da je nevin! Što će, u međuvremenu, biti s »Turkey-Trackom«, što sa stadom koje neće imati tko čuvati ni prodati?

— Dakle, Caine... daj revolver! — čekao je šerif.

— Naravno, šerife... — vadio je Jeff iz korica oružje kao da će ga predati, ali je iznenada cijev revolvera uperio u predstavnika zakona.

— Da se nisi maknuo, šerife! — zaprijetio je. — A ni vi ostali — osvrnuo se po sobi — ako želite dobro šerifu!

U sobi je zavladao tajac dok je Jeff slobodnom lijevom rukom vadio šerifu oružje iz korica.

— Nisam to ovako zamišljao, šerife — objasnio je — ali nemam drugog izgleda za bilo kakvo objašnjavaње i dokazivanje.

Stao je iza šerifa, uprijevši mu revolver u leđa. Šerifovim revolverom držao je na oku ostale u sobi.

— Odbacite svi opasače! — naredio i je. — Reci im — obratio se še-

rifu kad su svi odbacili oružje – da nas ne slijede, ako želiš ostati živ!

– Ne budi budala, Caine! Znaš da se ovim nećeš izvući!

– Reci im! – oštro je naredio Jeff.

– Čuli ste ga, ljudi – konačno se šerif obratio prisutnima. – Ne zaustavljajte ga sada. Bit će za to dovoljno vremena poslije.

Izašli su. Šerif naprijed, Jeff njemu za petama.

– Uzjaši, šerife! Možeš posuditi toga konja! – pokazao je Jeff na konja pred Kroneovim uredom, vinuvši se već sâm u sedlo.

Šerif se pokorio i uzjahao.

– Pojaši sada na sjever iz grada, šerife. Nemoj mi pokušati bježati, jer ću te ubiti. Podimo!

– Znaš, Caine – nakašljao se šerif kad su odmakli dva-tri kilometra – bio sam spreman povjerovati da si nevin, sve dok nisi uperio oružje u mene. Sada nemam drugog izbora nego da te progonim.

– Shvaćam – uzdahnio je Jeff.

– Ali bi i ti morao shvatiti da ni ja nisam imao drugog izbora.

Jahali su šutke još kilometar-dva, a onda je Jeff zauzdao konja.

– Silazi, šerife, ti ne jašeš dalje.

– Zar ćeš me ubiti, Caine?

– Nipošto! Zašto bih to učinio? Pa ti samo obavljaš svoj posao!

Uhvatio je za uzde šerifova konja i povukao ga za sobom.

– Dok budeš pješačio u Greeley, šerife – rekao mu je – razmisli zašto se Bart Fletcher bojao kupiti moje stado. Možda ćeš ti pronaći odgovor, koji ja ne znam.

Znao je da nema koristi od savjeta kojim je ispratio šerifa, niti će je imati. Fletcher je mrtav i nitko neće uspjeti dokazati tko ga je zastrašio, a napokon i ubio. Pomislio je kako će Fletcherova smrt i njemu biti na savjesti, ali nije vidio kako je uopće

mogao drukčije postupati. Možda je, kad ga nisu napali i rastjerali mu stado na putu, morao pretpostaviti ovakav razvoj događaja. Ali nije. A »Turkey-Track« bio je u gorjoj nevolji nego ikada.

Razmišljajući tako, Jeff se vraćao u Greeley, prema okolima sa stokom. Kad im se približio, vezao je rezervnog konja kraj puta, a sâm pojahao prema okolu sa stadom sa svojega ranča. Prosreo ga je, doviknuvši mu iz tame, Slim Masters.

– Ja sam, Slime – javio mu se.

– Već sam se zabrinuo, Jeffe. Čuli smo pucnjave tamo kod baraka, a ti se nisi vraćao... Što se dogodilo?

– Fletcher nije htio kupiti stado. U trenutku kad mi je htio reći zašto, netko ga je kroz prozor ustrijelio. Šerif me smatrao ubojicom, a ja sam ga, prijeteci mu revolverom, izveo na šetnju. Sada ću se morati skrivati, kako ne bih dospio u zatvor.

– A što da učinimo sa stadom?

– Pa ne možete učiniti baš mnogo. Čuvajte, barem, goveda od krađe. Pritisli su me – prišao je bliže Slimu – te ga od mene nijedan nakupac neće kupiti, pogotovu kad se razglasi da sam ja ubio Fletchera. Prepisat ću to stado, Slime, Jedu Coulteru. Ako ga itko uspije prodati, onda je to on.

– Zar ćeš predati stado na raspolaganje čovjeku za koga tvoj otac tvrdi da je stokokradica?

– Jed Coulter nije lopov. Dobro to zna i moj otac, samo neće priznati!

Jeff je prevrtao po džepovima, tražeći olovku.

– Daj mi list papira iz tvojega notesa, Slime – zatražio je od kauboja. – Momčad Coulterova ranča ili je već pred gradom s njegovim stadom ili će uskoro stići – rekao je, predajući dokument o »pre-

nošenju* stoke Slimu. – Nadi Jeda Coultera i predaj mu ovo. Reci mu sve što bude htio, osim moga borišta. Ne znam još ni sâm gdje ću biti.

– Dobro, Jeffe – spremio je kauboj papir. – I što ćeš sada učiniti?

– Još ne znam – nasmijao se mladić. – A i za tebe je bolje da o tome što manje znaš!

Pojahao je, ali se još jednom osvrnuo.

– Reci momcima da mogu, ako hoće, otići kad god zažele. Neću im zamjeriti, a pobrinut ću se da budu isplaćeni.

– Prokletstvo, Jeffe, nitko te neće napustiti! Uvrijedili bi se da im to uopće spomenemo.

Odjahavši po privezanog rezervnog konja, Jeff se s njim zaputio prema nakupničkim uredima.

Uredi su još bili osvijetljeni, među njima i Kroneov i Fletcherov. Iz ovoga posljednjeg Jeff je začuo šerifov glas kako nekome naređuje da mu pomogne oko leša. Onda se svjetlo u Fletcherovom uredu ugasi-
lo.

Pola sata poslije toga utrnula se svjetiljka i kod Kronea. Jeff je strpljivo čekao da nakupac izađe. Kad mu je pritisnuo cijev revolvera u leđa, na ulici nije bilo nikoga. Zgrabivši Kronea za ovratnik, odvuкао ga je do konja.

– Uzjaši! – naredio mu je. – Nas dvojica imamo o mnogočemu porazgovarati, ovaj put nasamo!

– Pusti me, Caine! – uspaničio se nakupac. – Nemaš prava da me...

– Samo ti zaveži gubicu i uzjaši! Sve ćeš mi lijepo otpjevati poslije!

– Ali, ti nisi...

– Prokleta si u pravu da nisam ubio Fletchera, ali si pričao drukčije, a šerif je u to povjerovao. Imaš

pet sekundi da uzjašeš, poslije pu-
cam!

– Nisam ja kauboj, Caine. Zašto ne bismo...

Krone se na jedvite jade popeo na konja.

– Bit ćeš ti još kauboj prije nego što sjaseš! Vodim te na dugu šetnju, sve dok mi sve ne otpjevaš!

Dojahavši do njega, Jeff se sjetio da pretraži nakupca, provjeri nema li skrivenog oružja. Pronašavši, u koricama ispod nakupčeva pazuha, mali revolver, mladić ga je u prvi čas htio odbaciti, ali se predomislio i spremio ga u džep na hlačama.

Izjahali su iz Greeleya te krenuli putem kojim su rančeri dogonili stoku. Krone je doista bio jadan jahač: civilio je, držeći se objema šakama za jabuku sedla.

– No, kako ćemo? – upitao je Jeff, kad su odmaknuli desetak kilometara od grada. – Hoćeš li propjevati što se to događalo s Fletcherom?

– Ne znam ja o tome ništa! – pokušavao je Krone biti hrabar. – Koliko pretpostavljam, ti si ubio Fletchera! Ako nisi, nimalo sebi ne pomažeš time što si mene oteo!

– Ne mislim ja – nasmijao se Jeff – Fletcherovo ubojstvo. Mislim na svoja goveda. Netko je zastrašio Fletchera da ih ne otkupi! Reci mi tko je taj!

– O tome zaista ne znam ništa, Caine!

– Neka bude po tvome – slegnuo je Jeff ramenima. – Možda ćeš se, dok ne stignemo u Dunbar, nečega sjetiti!

– Dunbar? Nećeš me, valjda, siliti da jašem sve do Dunbara? Pa to će me ubiti!

– Neće! Možda ćeš poželjeti da si mrtav, ali jahanje ćeš preživjeti.

Posegnuo je za uzdama Kroneova konja i povukao životinju u trk.

– Razvedri se, Krone! – doviknuo je nakupcu. – Do Dunbara je samo dan jahanja, stići ćemo ona-mo sutra u ovo doba noći!

XIV

Jašući po nesnosnoj vrućini, Krone je sve više cvilio te je Jeff morao sve češće zastajati, kako bi nakupac sjahao, zapravo gotovo padao s konja i protegnuo noge. Pred sumrak je mladić poslije svakog takvog zastanka morao iscrpljenog nakupca dizati na konja i smještati u sedlo.

Nagovarao je nakupca da »propjeva«, ali je Krone to uporno odbijao. Bili su se već primakli Dunbaru na četiri-pet sati jahanja, pa je Jeffa već hvatala panika: ne progovori li Krone, neće u Dunbaru postići ništa, neće dokazati da nije ubio Fletchera. Osim toga, iz Greeleya ga vjerojatno već slijede – ili šerif s potjerom ili Tribe i Raider, a on s Kroneom ovako sporo odmiče.

Sjetivši se Tribea, Jeff se sjetio i batina što ih je dobio privezan za ogradu korala na »Muleshoeu«. Vjerojatno bi i Krone »propjevao« na mukama, ali to nije bio Jeffov način.

U međuvremenu Krone više nije mogao ni sjediti u sedlu, nego je ležao, jedva se držeći konju za grivu. Odjednom je, zastenjavši, pao s konja. Kad mu je Jeff priskočio, da ga podigne, Krone je samo odmahnuo rukom.

– Ostavi me na miru, Caine – promrmljao je. – Podnio sam koliko sam mogao. Više ne mogu! Ne bih više mogao jahati ni pedeset metara, pa makar me Henry Tribe ubio!

– Onda pričaj, Krone! – probudila se u mladiću nada. – Je li sve to s Fletcherom zakuhao Tribe?

– Jest – kimnuo je nakupac. – Tribe i Reno Raider platili su mi da pridobijem i ostale nakupce da nijedan ne kupi tvoja goveda. Dali su mi petsto dolara, a obećali još petsto, ako ti izgubiš ranč.

– Koju bi korist Tribe imao od toga – namrštio se Jeff – da izgubim ranč? A da nije u to – dosjetio se – umiješan i Harlan Banister?

– Jest – potvrdio je Krone, s mukom se pridižući, da sjedne. – Banister je Tribeu dao novaca da unajmi nove jahače, a platio je i tih petsto dolara za mene. Sada sam – počeo se nakupac po bradi – zaista rekao sve što znam. Pusti me da spavam, Caine!

– Pustit ću te – obećao je Jeff. – Samo mi još reci za onih trista goveda s »Turkey-Tracka« što si ih kupio prošle godine: znao si da su ukradena, zar ne?

– Jesam – spustio je pogled Krone.

– I priznat ćeš sve to predstavniku zakona?

– Sada bih bio budala da ne priznam! Zar smatraš da će me Tribe, poslije ovoga priznanja, ostaviti na miru, pustiti da živim?

Jeff se uspravio. Kako je nakupac i sâm rekao, nema više razloga štiti Tribea i Banistera, pa mu je vjerojatno rekao svu istinu. Priuštiti će Kroneu dva sata odmora, a zatim će ga odvesti u Dunbar, te u prisutnosti šerifa Foxa kao svjedoka suočiti ga s Harlanom Banisterom.

Mladićev je konj mirno stajao na putu, a nakupčev je odlutao malo dalje za travom. Jeff je rasedlao svojega konja te pokrivačima prekrivio već zaspalog Kronea. Kako je noć bila hladna, skupio je granja i potpalio vatru, a zatim pošao po Kroneova konja.

Kad je životinju već uhvatio i svezao za drvo, Jeffu se učinilo da je

tamo kraj puta, blizu vatre, čuo kako je pukla grančica. Oprez mu je naložio da odmah izvuče revolver i pritaji se.

Vatri se iz tmine približio neki muškarac i iznenada, bez ikakve opomene, zapucao iz revolvera u spavača.

– Tako, Caine, rekao sam da ću ti...

Uto je Jeffov metak pogodio neznanca u grudí, te mu je ispao revolver iz šake.

Izašavši iz sjene, Jeff je prevrnuo neznanca poledice i pogledao mu u razrogačene oči.

– Jeff Caine! – razočarano je vršnuo ubojica. – Mislio sam...

– Mislio si da ono ja spavam kraj vatre, zar ne?

Nikad nisi bio osobito bistar, Markume! – zavrteo je mladić glavom.

– Prokletstvo, Caine! – opsovao je Plez Markum. – Bio je kraj vatre samo jedan, tvoj konj. Mislio sam da ćeš, poslije onoga u Greeleyu, pohitati kući, ali nisam znao da ćeš jahati u društvu! U koga sam, onda, pucao?

– Ubio si ga – ustanovio je Jeff, otkrivši Kronea. – Dovraga, Markume, trebalo bi da te odmah ubijem, s punim pravom!

– Hajde, završi s time! – iskesio je Markum zube, dok mu je iz usta tekla krv.

– Jeff je, međutim, vrteći glavom, vratio revolver u korice te se sagnuo da pogleda Markumovu ranu.

– Teško si pogođen – rekao mu je, previjajući mu ranu razderanom Kroneovom košuljom. – Morat ću te odvesti k liječniku.

– Trenutak, Caine... – namrštio se ranjeni revolveraš. – Ne misliš, valjda, da ću povjerovati da ćeš mene, koji sam te htio ubiti, doista sada voditi k liječniku?

– Naravno. Pa učinio bih to i za bolesno govedo!

Inače uopće ne smatram da služiš da budeš spašen. A sada zaveži!

Previvši i ušutkavši Markuma, Jeff se dao na posao da barem pijeskom zatrpa Kroneov leš.

– Kako to da si jahao s Kroneom? –animalo je Markuma.

– Pa zar me nisi – iznenadio se Jeff – slijedio zbog njega?

– Nisam. Čuo sam samo o ubojstvu Fletchera te pretpostavio da ćeš pohitati na »Turkey-Track«. Jahao sam zato da te negdje na putu sačekam u zasjedi.

– Loša sreća i za mene i za Kronea... – slegnuo je Jeff ramenima, pridivši Markuma na noge i privodeći mu Kroneova konja. – Ako ti je konj negdje u blizini – objasnio je revolverašu – poći će za nama. A ti uzjaši na ovoga.

Prvi sat jahanja Markum se držao dosta dobro. Poslije je, međutim, dvaput pao s konja, a na trenutke je i buncao. Jeff ga je podizao, ali je dalje morao jahati uz njega, pridržavajući ga. Nije mu sve to bilo lako, jer u proteklih četrdeset i osam sati nije imao ni pravog odmora ni sna, te su se i njemu oči sklapale.

Nije još svanulo kad su stigli u Dunbar, ali je Jeff ipak odveo ranjenika k liječniku Crowleyu. Liječnik je poduzeo što je mogao, ali je Jeff ostavio Markuma kod njega u nesvjestici, čak u bunilu.

Od liječnika je Jeff odjahao do kuće bankara Banistera. Bio je potišten: Krone je mrtav, teško će sada dokazati svoju nevinost, a Banisterovu krivicu. A dode li Markum k svijesti, izbrbljat će da za Jeffom juri šerif iz Greeleya.

Kad je pokucao Jeffu je vrata otvorila Peggy.

– Zaboga, Jeffe, što se dogodilo?
– zaprepastila se nad njegovim izgledom, pošto ga je, umornog, neispavanog i prljavog, jedva prepoznala.

– Moram razgovarati s tvojim ocem, Peggy – pokušao joj se osmjehnuti, što mu, sudeći po njezinu i dalje zaprepaštenom izrazu lica, nije uspjelo. – Vrlo je važno – dodao je.

– Nije kod kuće, Jeffe, ali ipak uđi. Pa ti si sasvim iscrpljen!

– Kada će ti se otac vratiti?

– Vjerojatno danas – odgovorila je, gurnuvši ga da sjedne na stolac.

– Zaboravi sada na njega. Skuhat ću ti kavu, a onda moraš leći i odspavati neko vrijeme.

– Ne mogu, ne smijem sada spavati... – tvrdio je, iako su mu se oči već sklapale.

– Kad se djevojka vratila s kavom, morala ga je buditi.

– Spasila si mi život, Peggy – uspio se čak našaliti, pijuci kavu. – Ali za spavanje nemam vremena. Plez Markum leži u bunilu kod Docca Crowleya. Osvijesti li se prije nego što ja razgovaram s tvojim ocem, nastradao sam!

– Uopće ne shvaćam o čemu govoriš – namrštila se – ali mojega oca sada ne možeš vidjeti. Odjahao je još jučer ujutro zapadno od grada pogledati nekakvo zemljište, te se neće vratiti do kasnog poslijepodneva. Što se to dogodilo, Jeffe?

– položila mu je ruku na rame.

– Previše je složeno da ti sve objašnjavam, Peggy. Uglavnom, optužen sam da sam u Greeleyu ubio čovjeka. A nisam uspio prodati naše stado. Ne razgovaram li s tvojim ocem prije nego što se s njim susretne Henry Tribe, bit će nepredvidivih posljedica.

– Nemoj, Jeffe! – stisnula mu je ruku. – Ne moraš se sâm boriti

protiv Bribeove bande. Sačuvaj život, makar i izgubio »Turkey-Track«!

– Moram se boriti. I otac ovisi o meni!

– Mislila sam da s ocem nisi u najboljim odnosima.

– Pa... nismo bili – uzdahnio je – ali sve više shvaćam da nije on kriv za sve. Sve ono što je doživio u posljednjih nekoliko tjedana ogorčilo bi i najmirnijeg čovjeka.

– Misli onda na Cindy, Jeffe! Zar ti ona ne znači ništa?

– Cindy me – osmjehnuo se – baš ne treba osobito mnogo u posljednje vrijeme.

– Budi razborit, Jeffe! Moraš odspavati! U kakvom si stanju sada bi te pretukao ili ubio i kakav balavi desetogodišnjak!

– Dobro... – kimnuo je napokon. – Smjestit ću konja u pojatu, a spavat ću na sijenu. Sazna li šerif da me traže zbog ubojstva, moram biti dobro sakriven.

– Podi onda na sijeno i lezi. Ja ću ti smjestiti i nahraniti konja.

Jeff se jedva digao sa stolca. Htio joj je još nešto reći, znao je da joj to mora reći, ali je, odviše umoran, toga trenutka zaboravio što je to tako važno. Pošao je u pojatu. Već se penjao ljestvama na sijeno, kad je Peggy uvela njegova konja.

– Onaj momak, za koga si onomad spominjala da ga voliš – odjednom se sjetio što joj to važno želi reći – to je Nevada Williams, zar ne?

– Zašto? – zajapurila se. – Zašto to pitaš?

– Onako... Ako se volite, podite odavde i vjenčajte se. Boljega muškarca nećeš naći, Peggy...

– Hvala ti, Jeffe – osmjehnula se. – Drago mi je da tako misliš.

– Nemoj me zaboraviti pozvati kad ti se otac vrati!

– Neću, Jeffe. Samo ti mirno odspavaj.

XV

Probudio ga je šušanj dolje u potajati. Prišuljavši se otvoru, otkrio je da to netko češe njegova konja. Odlučio je riskirati i sići, da vidi tko je.

Bila je – Cindy Coulter!

Osmjehnula se, shvativši koliko je zaprepasten.

– Peggy me je pozvala – objasnila mu je. – Misli da namjeravaš počinuti neke gluposti... Smatra da bih te ja mogla zaustaviti, odvratiti od toga...

Govorila je dosta suzdržano, te se u Jeffu ugasila nada da mari za njega, što mu se bila pojavila kad ju je ugledao. Bio je svjestan i svojega izgleda: umoran, neobrijan i prljav kraj dotjerane Cindy, koja je odiskala svježinom!

– Peggy je – nastavila je Cindy – bila u gradu, da se raspita za stanje Pleza Markuma. Što se to događa, Jeffe? Zbog čega bi te tražio šerif? Nikad se dosad nisi uplitao u takve stvari!

– Ne, doista nisam. Nego, rekla si da si došla zato što te pozvala Peggy. Da li bi došla da sam te pozvao ja?

Odjednom, je pocrvenjela, a oči su joj zasjale.

– Ne vidim zašto bih, Jeffe Caine – naljutila se – poslije onoga...

– Zastala je, ali je Jeff znao da misli na ono njegovo nesretno ljubljenje sa Sally Tribe.

– K vragu, Cindy! Ne misliš, valjda, da je ono što si onomad vidjela tako značajno!

– Ako nije, svojski si se trudio da se meni učini da jest! Ili možda sve djevojke ljubiš tek tako olako?

– Stani, Cindy! – uhvatio ju je za ruke kad se htjela udaljiti. – Moraš dopustiti da ti objasnim!

Dugo ga je gledala pravo u oči.

– Dobro... – rekla je napokon.

– Objasni, ako možeš, ali mi nemoj lagati! I pusti mi ruke. Ta neću ti pobjeći!

Ispričao joj je sve: o svom posjetu »Muleshoeu«, susretu sa Sally, batinama koje je dobio od Tribea, Tribeovim i Dirkovim prljavim poslovima, o tome kako je Sally, tada na njenim kolima, poljubio samo radi toga da bi je namamio da mu otkrije neke stvari.

Kad je završio, dugo je gledala u njega, razmišljajući. Već je pomislio kako mu nije povjerovala ni riječi, ali mu je iznenada stavila ruku na rame.

– Znao si to o svom bratu sve ovo vrijeme, a nikome to nisi povjerio? – upitala je.

– Samo Slimu Masteru. Zato da netko zna, ako me Tribeovi revolveraši slučajno likvidiraju iz zasjede.

– Ali svom ocu nisi o tome ništa govorio?

– A koje bi koristi bilo od toga? – slegnuo je ramenima. – Zašto tatu učiniti još jadnijim? To je, eto, Cindy, sve što ti sada mogu reći... Da, još nešto: volim te, vjerovala to ili ne! Nikada nisam ni pomislio na bilo koju drugu djevojku otkako znam za sebe! No čini se da to ne mogu dokazati...

Odjednom mu je poletjela u naručje, spustila mu glavu na prsa.

– Oh, Jeffe! – zajecala je. – Ne moraš mi dokazivati ništa. Tako si dobar! Tko bi još otrpio, ni kriv ni dužan, onakva predbacivanja svojega oca!

– Da nemam tebe, sve bi te muke bile uzaludne!

Poljubio ju je. Onda joj je odmahnuo lice od svojega i zagledao joj se u oči.

— Ta druga stvar, Jeffe, o kojoj si govorio Peggy... Nema li načina da izbjegneš taj sukob?

— Ne bih bio nikakav muškarac — odmahnuo je glavom — kad bih sada odustao, znajući što se sve pripremaju učiniti mojem ocu, našem ranču.

— U pravu si, Jeffe — osmjehnula se, stisnuvši se uz njega. — Učini sve što misliš da moraš, ali pazi na sebe! Ne želim da ti se išta loše dogodi!

— Pogotovu — osmjehnuo se — sada kad smo...

— Zastao je, začuvši kako je netko zalupio vratima, a ruka mu je sama poletjela k revolveru.

— Dolazi Peggy — smirio se, međutim, ugledavši djevojku — a moram ti još nešto reći, prije nego što nas prekine. Pokušaj je nagovoriti da ode odavde s Nevadom Williamsom i uda se za njega. Ne učini li to, patit će.

Peggy se, prilazeći im, smješkala, ali nije rekla ništa u vezi s njima što je, očito, zamijetila.

— Upravo sam razgovarala sa šerifom Foxom, Jeffe — izvijestila je — i saznala da još nema nikakvih vijesti iz Greeleya. A ni Plez Markum se još nije osvijestio.

— Dobro — zadovoljno joj je zahvalio Jeff. — Reci mi još koliko je sati i je li ti se vratio otac...

— Sada je pola četiri, a oca mi još nema.

— Pola četiri? — iznenadio se. — Prespavao sam gotovo cijeli dan!

— I trebalo ti je, Jeffe! — odgovorila je Peggy, pa prišla Cindy i zagrlila je. — Ako misliš da sada izgleda umorno — obratila se Cindy — trebalo je da ga vidiš kad je stigao!

— Još uvijek izgleda kao da je potrebnije timarenje njemu nego njegovu konju! — nasmijala se Cindy.

— Dobro, samo se šalite na moj račun! Ali sada moram poći. Moram dočekati gospodina Banistera prije nego što k njemu stigne Hery Tribe.

— Ako te traži Tribe, budi krajnje oprezan! — savjetovala mu je Cindy. — Taj je čovjek gadna propalica, spreman na sve!

Jeff se latio osedlavanja konja te nije ni zamijetio kad je Peggy izašla. Djevojka se uskoro vratila, donijevši mu kruha i nekoliko komada hladne pečene govedine.

— Moraš i jesti, Jeffe! Toliko vremena, valjda, ipak imaš.

Kad je odlazio, obje su djevojke zabrinuto gledale za njim.

* * *

Glavna ulica Dunbara pržila se na poslijepodnevnom suncu. Bila je pusta. Činilo se da se ništa nije promijenilo. Jašući kraj banke, Jeff je zavirio kroz prozor: Banisterov je stolac bio prazan, samo je u predsoblju ugledao službenika.

Iz svojega ureda kraj banke izašao je pred Jeffa šerif Fox.

— Čuo sam da si u gradu — rekao je. — Doc Crowley mi je rekao da si dopremio Pleza Markuma. Što mu se to dogodilo, Caine?

— Pokušao me ubiti iz zasjede, šerife — objasnio je Jeff, zadovoljan što ga šerif ni za što ne tereti. — Plez je imao suludu zamišao da mi se mora ošvetiti za svojega prijatelja Roda Vellersa, koga sam ubio kad nam je krao goveda na »Turkey-Tracku«. Usput, šerife: je li doktor išta rekao o tome kako je Plezu?

— Nije mu dobro — kratko je odgovorio Fox. Doktor mu je, doduše, izvadio metak, ali je rana opasna, bilo je mnogo unutrašnjeg krvare-

nja. Nikako ne dolazi k svijesti, ot-
kako si ga dopremio. Namjeravaš li
se – počeo se šerif po bradi –
vraćati u Greeley, Caine?

– Ne, dok ne porazgovaram s go-
spodinom Banisterom. Čuo sam da
se vraća večeras. U međuvremenu
ću u salunu »Buckhorn« popiti piće.
I vama bih ponudio piće, ali znam
da pijete tek poslije večere.

– To je točno. U svakom slučaju,
hvala ti.

Ulazeći u salun, Jeff je najprije
oprezno provirio, provjeravajući
nisu li tamo, možda, prije njega već
stigli Henry Tribe ili Reno Raider.
No salun je bio pust: bili su u njemu
samo Nevada Williams i barmen
Frenchy LaCouri.

Jeff je za šankom naručio pivo.
Stao je tako da je kroz prozor mo-
gao vidjeti glavni ulaz u banku.

– Mislio sam da si sa svojim sta-
dom, Jeffe. Nije ti se, valjda, dogodi-
la neka nevolja? – upitao ga je
Frenchy.

– Nije – slagao je Jeff.

– Drago mi je da to čujem. Pleza
Markuma, dakle, ne smatraš nevo-
ljom?

– On je nevolja za doktora Crow-
leya, a ne za mene – našalio se Jeff.

Uzevši čašu s pivom, pošao je k
stolu za kojim je sjedio Nevada Wil-
liams. I tamo je sjeo tako da je kroz
drugi prozor vidio ulaz u banku.

– Nekako si se promijenio, Jeffe
– ljubazno ga je pozdravio kockar.
– Da ti se nije ipak nešto dogodilo?

– Nekoliko stvari – priznao je
mladić. – Ali mislim da ih mogu
sâm riješiti.

– Onda je dobro – mirno je re-
kao kockar. – Pitao sam se, znaš,
kako ćeš se snaći, jer karte nisu po-
djeljene baš u tvoju korist. Bude li
ti – snizio je glas – potrebna ika-
kva pomoć, samo mi se obrati!

– Ne duguješ mi ništa, Nevada...

– Recimo da ne mogu gledati pr-
ljavu igru!

– Ipak bi mi – sjetio se Jeff –
mogao nešto učiniti, no bojim se da
se, kad to spomenem, ne naljutiš...

– Pokušaj, pa ćeš vidjeti –
osmjehnuo se kockar.

– Nešto u vezi s Peggy Banister
– počeo je Jeff. – Znam da me se
ne tiče, ali bih nešto morao znati.
Ako mi ne želiš odgovoriti, samo
me slobodno pošalji dovraga!

Osvrnuo se i snizio glas, kako ga
ne bi čuo Frenchy.

– Voliš li je, Nevada? – upitao je.
Kockar je tako problijedio da je
Jeff očekivao udarac.

– Smatram – mirno je, među-
tim, odgovorio – da imaš razloga
pitati, kad si to već učinio. Odgovor
glasi: »Da!« I što sada?

– Ako je voliš, odvedi je iz grada.
Poći će – osmjehnuo se Jeff – ako
je ti pozoveš. I znaj da ćeš imati
ženu!

– Znam, Jeffe – kimnuo je Ne-
vada Williams. – Tu smo suglasni.
No ja sam samo kockar, a njezin
otac...

– K vragu s njezinim ocem! Uvi-
jek je bolji čovjek pošten kockar
nego pokvareni bankar! – planuo
je Jeff. – Ne odgađaj to, Nevada!
Odvedi je iz grada, bude li htjela po-
ći, još večeras!

Ulica se već smračila, a Banistera
još nije bilo. Jeff je uskoro napustio
salun i pošao na večeru u restoran.
Kad se vratio, salun su počeli popu-
njavati gosti, pa je neprestano mo-
rao mijenjati mjesto, kako bi zadr-
žao pogled kroz prozor. Tako nije ni
zamijetio kad je kockar napustio
salun.

Konačno je ugledao upaljenu
svjetiljku preko ulice u banci, u Ba-
nisterovoj sobi, te pobrzao onamo.
Morao je, međutim, zastati na drve-

nom nogostupu, kako bi propustio jednoga jahača.

– Tražim gradskog šerifa – obratio se Jeffu taj jahač, na čijim prsima je mladić također primijetio značku predstavnika zakona. – Gdje bih ga mogao naći?

Jeff je pogledao prema tamnim prozorima šerifova ureda. Ako ovoga krivo uputi, mogao bi završiti posao s Banisterom i odjahati prije nego što šerif Fox sazna moguće nepovoljne vijesti.

– Posljednji sam ga put vidio kako jaše prema konjušnici – pokazao je smjer. – Možda je trebao svježeg konja. – Hvala – kimnuo je nepoznati zamjenik šerifa. – Pogledat ću tamo.

Odjahao je prema konjušnici.

Jeff je, prešavši na drugu stranu ulice, pokucao na staklo na prozoru Banisterove sobe. Osvrnuvši se još jednom uokolo, spazio je zamjenika šerifa kako sjahuje pred konjušnicom. Što ako ga je uputio na pravo mjesto, ako je šerif Fox slučajno doista u konjušnici? Htio je sebi dati vremena, a možda...

Od straha osjetio je kako mu se slijeva znoj niz leđa.

XVI

Banister je gledao kroz prozor u Jeffa, tako da se mladiću učinilo da ga neće pustiti u banku.

– Otvori, Banisteru! Imam obavijesti za koje ti ne bi volio da ih čuje šerif!

– Odlazi, Caine! – obrecnuo se na njega bankar, samo odškrinuvši vrata. – Nemamo nas dvojica o čemu razgovarati, a i kad bismo imali, to bi moglo pričekati do jutra. Moram još...

– Razgovarat ćemo odmah sada! – prekinuo ga je Jeff, uprijevši svom težinom o vrata.

Ušavši u hodnik, pošao je prema stražnjem Banisterovom uredu, osvrnuvši se samo jednom na bankara koji je pažljivo zaključavao ulazna vrata.

Bankar mu se pridružio te su zajedno ušli u ured, Jeff je pažljivo za njima zatvorio vrata.

– Za slučaj da se pojave Henry Tribe ili Reno Raider i dođu na pomisao da mi pucaju u leđa – objasnio je.

– Otkuda ti pomisao da bi oni mogli doći ovamo? – hinio je Banister iznenađenje.

– Možda ću ti prištedjeti mnogo truda, kad ti kažem da sam iz Greleya sa sobom doveo Matta Kronea i da je taj nakupac sve izbrbljao. Znam sve o tvojim poslovima i s njim i s Henryem Tribeom, Banisteru!

Iako je počeo čupkati ovratnik, bankar je odgovorio mirnim glasom.

– Obmanjuješ, Caine – rekao je. – Nemam ja ni s kim nikakvih sumnjivih poslova. Pošten sam poslovni čovjek i nemam vremena da se družim s ljudima poput Henrya Tribea. A nekakvoga Kronea, koga spominješ, uopće ne poznajem, niti znam tko je to. Zapravo, uopće nemam pojma o čemu to govoriš!

– Ne petljaj, Banisteru! Nisam ja ni gluh ni slijep! nastavljao je Jeff napad.

Strepio je i sâm. Jer, da je Banister zatražio dokaze, on ih nije imao. Imao je samo nekoliko opipljivih činjenica, a sve ostalo bile su samo teorijske pretpostavke. A bez Kroneova svjedočenja svaki bi odvjetnik lako to raspršio kao mjehur od sapunice!

– Ne obmanjujem, Banisteru – hrabro je ipak nastavio mladić – nego govorim o novim jahačima što ih je Tribe unajmljivao tvojim nov-

cem i o tome kako ste zastrašili Fletchera da ne kupi moja goveda. Tribe je, točno znam, platio Kroneu petsto dolara, kako bi nagovorio i druge nakupce, da ne posluju sa mnom. Kad Krone počne javno pričati sve što zna – prijetio je Jeff, prešutjevši činjenicu da je Krone mrtav – bolje bi ti bilo da si negdje gdje te se zakon neće moći dočepati.

Banisteru su se na čelu pojavile krupne kapi hladnoga znoja.

– Lažeš, Caine – tvrdio je međutim. – A da i ne lažeš, što sada od mene očekuješ da učinim?

Jeff je shvatio da mu je smicalica ipak uspjela. Trebalo je sada samo dalje pojačavati pritisak na bankara. Ustao je, prišao prozoru, hinio kako o nečem razmišlja, puštajući bankara da se uzrujava, da se peče na vatri. Sjetio se međutim i zamjenika šerifa što je tražio Foxa, te pomislio kako ni sâm nije u zavidnom položaju. Mora, zapravo, ovo s Banisterom riješiti što prije, dok šerif Fox ne sazna o potjeri za njim i ne dođe da ga uhapsi.

– Zaslužuješ najgoru kaznu, Banisteru – nastavio je, vrativši se na stolac – ali ti neću ja suditi, nego ću samo zahtijevati ono što je po pravu i pravdi moje. Nastojao si nam na sve moguće načine upropastiti »Turekey-Track«, slomiti mi oca onim obveznicama i hipotekom što ih je Dirk potpisa! Mnogi su ljudi zbog tebe mrtvi – Vic Foster i Shake Riley od mojih kauboja, nekoliko njih s tvoje platne liste, no njih ćeš doživotno imati na savjesti, ako uopće imaš savjesti! Sve što želim jest da postavim »Turkey-Track« na noge.

Mladić je upro šake o stol i mirno ali opasno pogledao u bankara.

– Neke od Dirkovih priznanica što ih imaš zakonite su, ali neke,

međutim, nisu – rekao je. – Predaj mi sve papire s Dirkovim potpisima i ostavit ću te na miru, a vratit ću ti svaki dolar koji ti zaista dugujemo. U protivnom, ganjat ću te do pakla!

Bankar je s podsmijehom stisnuo usne. Ako se u prvi čas i bio uplašio, strah je već minuo. Uspravio se na svom stolcu, te odgovorio oštro, gotovo hrabro:

– Budala si ti, Caine, što sam ti, uostalom, jednom već rekao. Sva ta naklapanja o mojim poslovima s Tribeom i Kroneom – zlobno se osmijehnuo – samo su pretpostavke. Možda si i priklještio Kronea, možda je i pričao, no da ga sada imaš u rukama, zacijelo bi ga predao šerifu! Čekao sam te ovdje, budalo! Zar misliš da nemam načina da saznam što se događa u gradu? Znam za svaki tvoj potez od trenutka kad si kod doktora ostavio onoga ranjenog kauboja. Znam da si skoro cijeli dan spavao u mojoj pojati, razgovarao s Peggy. A znam i to – nacerio se – da je ta Coulterova cura bila tamo s tobom sat ili dva! Budalo, prokleta budalo! Da si bio pametan, mogao si se oženiti mojom Peggy, a ne zadovoljiti se s onom...

– Zaveži! – planuo je Jeff, poskočivši na stolcu. – Da nisi više pisnuo o Cindy Coulter ili ću...

– Ili ćeš što? – pecnuo je Jeffa, pogledavši preko mladićeva ramena. – Uopće nisi u položaju da prijetiš, Caine! Ako mi ne vjeruješ, osvrni se iza sebe!

Štropot što ga je uto začuo uvjerio je Jeffa da bankar ne obmanjuje. Osvrnuvši se, ugledao je na vratima prema hodniku Henrya Tribea kako mu se ceri s revolverom u šaci.

– Ušetala nam je ptičica u kavez! – rugao se Tribe. Gotovo si mi stao –

na stopala tamo u hodniku, kad si ulazio, Caine!

— Miči se s vrata, Henry! — zagrmio je na njega bankar. — Zar želiš da cijeli grad čuje što se ovdje događa? No, onda, Caine — obratio se Jeffu — zar mi nisi htio još malo prijetiti? Htio si mi reći što ćeš učiniti spomenem li još jednom tu Colterovu droljicu...

— Ne shvaćam, Banisteru — mirno je počeo razlagati Jeff. — Ako si sve vrijeme znao gdje sam, zašto nisi poslao Tribea da me ubije u pojava?

— Tribe je — slegnuo je bankar ramenima — stigao tek prije jedan sat. Osim toga, ne uklapa mi se u plan da te ubije Tribe — hladno se osmjehnuo, posežući u pretinac za malokalibarskim revolverom. — Ubit ću te sâm!

— Zašto baš ti, Banisteru? Ako si se bojao da me ubiju u tvojoj pojava, neće li biti još gore da me nađu mrtvog u tvom uredu?

— Zaboravljaš nešto, Caine — nacerio se bankar. — Zaboravljaš da gotovo cijeli grad zna o našim nesporazumima i o dugovima "Turkey-Tracka". Kada se kaubojske momčadi vrate iz Greeleya, svi će saznati da nisu uspio prodati svoje stado. Što je, dakle, prirodnije — nasmejao se — nego da si došao ova-mo i htio me prisiliti da ti predam priznanice koje na pošten način nisi mogao otkupiti? Nisam revolveraš — otkočio je oružje — ali ću te s ove udaljenosti, Caine, pogoditi ravno među oči!

Banisteru se kažiprst već grčio na okidaču, a Jeff je zurio u cijev maloga revolvera, uperenog u njega. Učinio je jedino što je tog trenutka mogao: navalio se svom težinom na stol i prevrnuo ga na Banistera koji je sjedio s druge strane.

Nagonski podigavši ruke da uhvati stol, bankar je ispustio revolver. Tribe je zapucao, razbivši staklo na vitrini, a Jeff je posegnuo za svojim revolverom te opalio istodobno kad i Tribe drugi put. Tribeov je metak prozujao mladiću kraj glave, a Jeffov je Tribea pogodio u prsa, te je rančer, ispustivši revolver, s treskom potrbuške pao na pod.

Nešto se dogodilo sa svjetiljkom sa stola: Banister ju je, u panici, povukao za sobom, te se njezin petrolej prolio i zapalio. U kutu sobe plamnula je vatra, zahvativši i Banistera, priklještenog stolom o zid.

Bankar je životinjski vrištao. Jeff mu je pokušao pomoći, izvući ga, ali se bankar nije dao, braneći se poput ludaka. Kad je i Jeffovu odjeću zahvatio plamen, mladić se izmakao, gaseći plamen na sebi, potrčao do glavnih vrata i iskočio kroz njih na ulicu, probivši staklo.

Na ulici su se već okupljali ljudi. Prvi su pristigli oni iz Frenchyeva saluna. Jeff se oslonio na prečku za vezivanje konja, boreći se da dode do daha. Bio je svjestan toga da pokušaji gašenja požara lancem ljudi s kablčićima vode nemaju izgleda na uspjeh.

Kada se Jeff htio udaljiti od dima i vatre, pažnju mu je privukla skupina jahača, što je upravo pristigla u grad sa sjevera. Dojahavši pred banku, jahači su zaustavili požarom uznemirene konje. Na odsjaju vatre Jeff je na prsima mnogih među tim jahačima zamijetio značke šerifovih pomoćnika.

Nijedan od tih ljudi nije mladiću bio poznat, ali je pretpostavio da je to potjera šerifa iz Greeleya. Otišnuvši se od prečke, Jeff je prišao jahačima, držeći revolver za cijev, drškom prema njima.

– Ja sam Jeff Caine – rekao je, predajući oružje jednome od jahača. – Hajde da ovo riješimo bez pucnjave.

Uto se k Jeffu iz pozadine probio neki drugi jahač. Bio je to Reno Raider! S revolverom u šaci!

– Zdravo, Jeffe! Tko je – narugao se – išta govorio o pucnjavi? Zar ne vidiš da sve ovo radimo sasvim zakonito i po pravilima. Svi smo zakleti pomoćnici šerifa!

I Reno je imao značku na prsima! Jeff se zagledao u tu značku, a onda se osvrnuo na ostale jahače, sve redom. Svi su bili tek tada je shvatio, ljudi Renova kova. Ruka mu je poletljela prema koricama za oružje, ali su bile prazne! Uzdahnuo je, shvativši da se, glupo i nepotrebno, sâm bio razoružao. Lica građana oko njega nisu doduše izražavala ni prijateljstvo ni neprijateljstvo prema njemu, ali pomoć od njih nije mogao očekivati.

– Vodimo ga natrag u Greeley – obratio se Reno Raider svojim jahačima, koji su se tko zna kako dokopali značaka šerifovih pomoćnika.

– Učini mi uslugu, Frenchy – doviknuo je Jeff barmenu, koji je stajao među ostalim građanima. – Pošalji nekoga da obavijesti Peggy Banister da joj je otac poginuo.

– Ne mogu, Jeffe – odmahnuo je barmen. – Odjahala je iz grada prije pola sata s Nevadom Williamsom. Čini se da ih je kod Crowder Passa čekao naručeni svećenik, koji će ih sutra vjenčati.

Poslije te obavijesti, zadovoljan njome, Jeff je mirno uzjahao konja i pojahao iz grada, okružen Renom i ostalim »pomoćnicima«.

Kad su stigli pred hotel, Reno je, podigavši važno ruku, zaustavio jahače. Jeff je zamijetio da Reno gle-

da u prozor na drugom katu, na kojem se pojavila Sally Tribe.

– Otac ti je mrtav, Sally. Bio je u banci! – doviknuo je Reno djevojci.

– Znam – mirno je odgovorila Sally.

– Ne brini, djevojko – junačio se Reno. – Ubuduće ću ja brinuti o tebi. Čekaj me ovdje, dok se ne vratim!

– Ne trudi se, bitango – dobacila mu je Sally. – Prije ću postati salunska plesačica nego se spetljati s tobom! Ti si ništarija, Reno!

– A ti si mi – opsovao je Reno – baš neka čudna princeza! Otac ti je bio tako pokvaren da će ga morati svrdlom utiskivati u grob, jer ga ni zemlja neće olako primiti!

– Zar misliš da to ne znam? – odgovorila je Sally. – Zato i odlazim odavde, nekamo gdje nitko nije čuo čak ni za prezime Tribe, gdje ljudi neće znati ni da sam poznavala smrdljivog tvora kakav si ti!

Doviknuvši djevojci kako će je ubiti zbog te uvrede, Reno je poveo svoju potjeru iz grada.

A izvan grada je, želeći se valjda što prije vratiti u Dunbar, počeo huškati ljude da Jeffa – ubiju.

– Prokletstvo, ljudi! – obratio mi se. – Kakvog ima smisla voditi ga u Greeley, kad znamo da će ga ionako tamo objesiti? Možemo ga objesiti i ovdje! Nije ni on poštedio Barta Fletchera, zašto da mi štedimo njega?

Većina je jahača zagrajala u znak suglasnosti, to prije što ih je Reno još podbadao, predočujući im i to da je Jeff Caine spalio Banistera i Tribea u banci.

– Gradani to neće olako prihvatiti, Reno! – pokušao se spašavati Jeff. – Svi su vidjeli da sam vam se predao i izručio vam svoj revolver. Ne znam što će reći ako me živoga ne dovedete u Greeley!

– Ha, ha! – nacerio se Reno. – A što misliš, Caine, ima li kakav zakonski propis protiv toga da se puca u uhapšenika u bijegu i ubije ga?

– To je stara isprika, koju će građani najprije prozreti! – upozorio ga je Jeff.

Vidjevši izraz na licima ostalih jahača, u mladiću se pojavila nada: mrstili su se, razmišljajući o njegovim upozorenjima.

– Dobro, Jeffe! – spašavao je svoj ugled vode Reno. – Možda bi građani i zamjerali kad bismo te ubili ovdje. Učinit ćemo stoga nešto drugo: ti ćeš, prirodno, počinivši ubojstvo u Greeleyu i pobjegavši nam, odjahati na svoj ranč »Turkey-Track«, kako bi se tamo, recimo, domogao svježeg konja, drugog revolvera i municije. A mi ćemo te, recimo, tamo sustići. Branit ćeš se, a mi ćemo ubiti i tebe i tvog prokletog obogaljenog oca.

Što kažete na to, ljudi? – slavo-dobitno se obratio ostalim jahačima.

– Važi, Raideru! – doviknuo je jedan od njih. – Hajde da već jednom završimo s tim, pa podemo u salun na čašicu viskija!

– Dobro, Caine... – nacerio se Reno. – Od ovoga trenutka, ti si u bijegu na »Turkey-Track«. Vežite mu ruke iza leđa! – naredio je.

Sa svezanim Jeffom skupina je pojahala noću prema »Turkey-Tracku«.

XVII

Mjesec je već bio visoko na nebu kad je Renova potjera ujahala s Jeffom u dvorište »Turkey-Tracka«. Zgrade su bile tamne, tihe, ranč se činio napuštenim.

Jeff je, za vrijeme jahanja od Dunbara do ranča, naravno, neprestano razmišljao kako bi se spasio.

Pomišljao je i na Kroneov mali revolver u džepu svojih hlaća, no ruke su mu bile svezane, pa ga se nije mogao domoći.

Reno Raider zaustavio je jahače na dvorištu.

– Razmišljao sam kako da ovo dovršimo – rekao je. – Da je doista bježao od nas, sakrio bi se u kući. Ubijemo li ga ovdje i zatim odvućemo u kuću, moglo bi biti tragova krvi, a to bi uznemirilo ovdašnjeg znatizelnog šerifa. Stoga ću Cainea uvući u kuću, tamo ga ubiti i namjestiti borbu. Vi ostali raspršite se po dvorištu i pazite da me nitko ne ometa. Dvojica pripazite na brvnaru iza kuhinje, tamo žive kuhar Flowers i njegova žena, no oni će se, kad počne pucnjava, zavući u mišju rupu. Nema taj Flowers petlje za borbu!

Ljudi su se razišli. A Reno Raider je upro cijev revolvera Jeffu u leđa.

– Pojaši prema kući, Jeffe, tvoj tatata očekuje!

Nešto u Renovu glasu govorilo je Jeffu zašto ga želi likvidirati u kući: zato što je htio ubiti i staroga Jima Cainea, koji mu se zacijelo bio odavna zamjerio.

Pred samom kućom Reno je sjahao, a zatim i Jeffa skinuo sa sedla. S revolverom uperenim u Jeffova leđa, potjerao je mladića uz stube u kuću, a zatim hodnikom prema spavaćoj sobi Jima Cainea.

– ako stari zove, odazovi se da te prepozna! – naredio je Jeffu.

– Tko je to? – doista se oglasio Jim Caine.

– Ja sam, tata – javio se Jeff i odmah zatim ušao u sobu.

Otac ga je samo za trenutak pogledao, a onda je, spazivši i naoružanog Rena, posegao za svojim koltom na uzglavlju kreveta.

– Samo pokušaj, Jime! – vrisnuo je na njega Reno. – Dotakneš li re-

volver, ubit ću odmah ovog tvog žutokljunca! Podi tamo k tatici! – obrecnuo se na Jeffa. – Želim vas obojicu lijepo vidjeti!

Jim Caine odustao je od toga da dohvati revolver, a Reno mu je pljunuo u lice.

– Eto! – dreknuo je. – Toliko držim do jednog Cainea! Mislio si da vladaš svijetom, samo zato što si imao sreće posjedovati najveći ranč u okolini! Reći ću ti nešto, Jime Caine! Reći ću ti kako te je izdao i prodao tvoj vlastiti sin! Kako je...

– Neee! Zaveži, Reno! – bacio se Jeff na njega.

Ali ga je Reno udario revolverom po licu, srušivši ga na koljena. Jeff se podigao na noge i sažaljivo pogledao oca.

– Ne vjeruj mu ništa, oče! Samo ti hoće nanijeti bol. Pun je laži kao...

– Stani, Jeffe! – prekinuo ga je otac, podigavši ruku. – Susretao sam ljude poput Raidera i prije. Deru se kao kakav stari bik, a nisu ni za što! Nastavi, Raideru!

Što mi to imaš reći o mojem sinu? Nešto o tome kako me je Jeff varao, izdao...

– Ne Jeff, stara budalo! – zjapurio se Reno Raider. – Govorim o tvom dragom Dirku, čovjeku koga si kovao u zvijezde, smatrajući da mi ostali nismo dostojni hodati tлом kojim on hoda. Taj je tvoj sinak pomagao Henryu Tribeu krasti tvoja goveda, potpisivao mu prijenos, da ih Tribe može prodavati u Greeleyu! Taj je tvoj bajni sin pozajmljivao novac iz banke bez tvojega znanja, potpisavši Banisteru čak hipoteku na ranč, što ti, kako si se kleo, nikada ne bi učinio ni po cijenu vlastitog života.

– Je li to istina, Jeffe? – mirno se stari rančer obratio sinu. – Je li Dirk doista počinio sve to? Nemoj

mi samo lagati, dječaće! – namrštio se. – Nemamo vremena za laži, sada kad ovaj prokletnik jedva čeka da nas ubije.

– Istina je, tata – kimnuo je Jeff. – No nije sve bila Dirkova krivnja. Vjerojatno je morao...

– Ne brani Dirka, sine! – gorko se osmjehnuo starac. – To je uvijek, nažalost, činila njegova mati! Zar si za te Dirkeve grijehe znao sve vrijeme i šutio mi o njima?

– Slutio sam, tata, ali nisam znao pojedinosti sve do svojega prvog odlaska u Greeley.

– Postupao sam s tobom, Jeffe – zurio je stari rančer u sina – kao sa psom, a bio si kudikamo bolji i čovjek i muškarac od Dirka i mene zajedno! Pričekaj, Reno! – dobacio je Jim Caine revolverašu, vidjevši da ga želi prekinuti. – Ubit ćeš nas koju minutu kasnije, kad se ispričam svom sinu! Žao mi je, Jeffe. Pokušavao si me i oplemeniti i opametiti, a ja sam se vladao poput tvrdoglavog starog bika. Kad bih još samo mogao poručiti i starom Jedu Coulteru da mi je žao i što sam njega optuživao, da mu se ispričavam! No sad je kasno...

– Mislim da ti je Jed oprostio, tata. Zna da si nesretan, ovako nepomičan...

– Žalosno je to, Jeffe, a i smiješno: upravo kad sam ponovno počeo osjećati i pomicati prste na nogama, ovo će me kopile sada ustrijeliti.

– Ne možeš me uvrijediti, Caine – opet je Reno uperio revolver u obojicu. – Dosta je već bilo blebetanja!

Počeo je povlačiti okidač.

– Previše si otezao, Reno! – dobacio mu je Jeff. – Netko dolazi!

Reno ga je s nevjericom pogledao, a onda se namrštio, začuvši i sâm udaljen topot kopita brojnih

konja. Prišao je k prozoru i pogledao kroza nj.

Jeff je to iskoristio te stao ispred oca, dajući mu mogućnost da posegne za malim Kroneovim revolverom u džepu njegovih hlaća.

Čuo je uždah, a zatim osjetio očeve prste u džepu.

– Netko dolazi – okrenuo se uto k njima Reno – ali to vama dvojici neće pomoći. Imam još vremena da vam obojici pogasim životne svijeće!

Podigao je revolver, nišaneći u Jeffa.

– Pridi podnožju kreveta – naredio mu je – tako da ti vidim tatičino lice kad te budem ukokao!

Ne spuštajući pogled s Rena, Jeff se povlačio prema podnožju kreveta.

Uto se začuo pucanj, a Jeff se trgnuo. Reno je, ispustivši revolver, pao na pod. Bio je mrtav.

Jeff je tek sada ugledao staroga kuhara Flowersa, s dvocijevkom u rukama, iz koje se još dimilo. A onda je pogledao u Kroneov mali revolver u očevoj šaci. Obojicu ih je spasilo to što je, odlazeći u Greeley, od Flowersovih zatražio da privremeno presele u kuću, kako bi bili bliže, na pomoć ocu.

Onda su zapraštali i puščani i revolverski pucnji po dvorištu »Turkey-Tracka«.

– Ne dajte im, momci, da pobjegnu! – začuli su iz dvorišta glas Jeda Coultera.

Pucnjava se još pojačala. Flowers je, spustivši svoju dvocijevku, bez riječi izašao iz sobe. A u sobu je, odmah zatim, dotrčavši preko prednje verande, banuo Slim Master. Pogledao je u beživotno tijelo Rena Raidera na podu.

– Nisi valjda... – pogledao je u Jeffa.

– Ubio ga je Flowers, iz puške – prekinuo ga je Jeff.

– A zašto ga niste slistili vi, šefe? – pogledao je kauboj u mali revolver u šaci Jima Cainea.

– Nije mi se pružila prigoda – osmijehnuo se stari rančer. – Cijeli posao obavio je stari dobri Flowers. Ionako se pitam da li bih ga uopće pogodio ovim plašljivcem za vrapce! – pokazao je na mali revolver.

Slim je, odloživši svoj revolver u korice, tek tada posegnuo za nožem i, razrezavši uzice, oslobodio Jeffu ruke.

U hodniku je odjeknuo bat čizama. U sobu je ušao Jed Coulter u pratnji Russa Hardina.

– Dovraga, Jede! Zar ti nisam rekao... – svađalački je započeo stari Caine, ali je odmah zastao.

– Što si mi rekao? – upitao je Coulter.

– Nema veze, Jede! – zavrtio je samoprijekorno glavom Jim Caine.

– Trebalo ti je, zapravo, reći da sa sobom ponesesh bič od sirove kože. Kad bi me bičevao njime cijelo ljeto, još uvijek ne bi bilo dosta da stara budala, kakva jesam, okaje grijehe svoje tvrdoglavosti. Bio sam, Jede, prokleta, najprokletija stara budala! Ne mogu sada sve to ispraviti. Mogu te samo moliti da mi oprostiš! Ako to nije dovoljno...

– O čemu to uopće govoriš, Jime? – prišao je do kreveta Jed Coulter.

– Pa znaš – rekao je Jim – o sebi, staroj budali! Više od godinu dana bio sam kao slijep, a k tome i tvrdoglav stari bik! Mislim da bih još bio takav da mi Jeff nije pokazao kako čovjek može biti ponosan, ali i pametan.

– Dovraga, Jime – osmijehnuo se stari Coulter. – Pa nisi ti jedina ta-

kva tvrdoglava stara budala u okolicama! I mene Jeff neprestano pokušava opametiti, još od Dirkove smrti. Nisam ga, međutim, htio poslušati, ne vjerujući mu, sve dok neki dan u Greeleyu nije, bez ikakvog pokrića i sigurnosti, prepisao na mene cijelo vaše stado. Čak i budalaš, kakav jesam, shvatio sam, kad je to uradio, da me poštuje i ima povjerenja u mene!

Jed Coulter pružio je ruku Jimu Caineu, a ovaj ju je prihvatio – dva su se stara »bika«, tvrdoglavca, rukovala i pomirila.

Jeff Caine, Slim Master i Russ Hardin samo su se na to smješkali.

– Nisi mi još objasnio – obratio se Jeff Slimu – kako ste se uopće našli ovdje u pravi čas?

– Pa nema tu velike priče – počeo je Slim, brišući šeširom znoj s čela. – Kada si ti pobjegao, a i Krome je nestao, saznali smo kako je Reno Raider ishodio da sva momčad Tribeova ranča »Muleshoe«, sve te ništarije i revolveraši, bude zakleta za šerifove pomoćnike i dobije značke. Bilo je jasno da će poći za tobom i da te, uhvate li te, neće štedjeti. Pohitali smo ti, dakle, u pomoć!

– A što je bilo sa stadom?

– Pa Fletcher je bio mrtav, a Krome je nestao. Tribe i njegova banda brinuli su više o tome kako da uhvate tebe nego o tome kako da spriječe prodaju tvojih goveda, koja si, osim toga, prepisao Coulteru. Nakupci su izmiljali iz svojih kućica, ipak željni trgovine. Prodali smo, dakle, 977 goveda po cijeni od 15 dolara za grlo. Kako je to dolar više po grlu nego lani, smatrao sam to dobrom cijenom...

– Odlično, Slime, ali...

– Tu ti je ček, šefe – osmjehnuo se kauboj, pružajući mu papir.

– Ovdje je više od četrnaest tisuća dolara, oče – pružio je Jeff ček Jimu Caineu. – Mislim da će ranč »Turkey-Track« time opet stati na zdrave noge.

Opet se s verande začuo bat čizama. U sobu je ušao šerif Fox.

– Pretpostavljam, šerife, da vas je onaj zamjenik pronašao? – upitao ga je Jeff.

– Jest – kratko je odgovorio šerif, zabavljen promatranjem Reno-va leša na podu.

– Nisam ubio Barta Fletchera, šerife. Nadam se da mi to vjerujete...

– Vjerujem ti, Jeffe. Vidiš, Plez Markum se osvijestio i raspričao. Čudno je – osmjehnuo se – kako svakakvi tipovi postaju pošteni kad shvate da im je kraju blizu!

– Zar je Plez umro?

– Jest, ali je prije toga posvjedočio o Bartu Fletcheru. Čini se da ti je bio zahvalan što si ga, riskiravši da budeš uhapšen, ranjenoga dopremio liječniku! Markum je, dakle, izjavio i potpisao da je Fletchera ubio Reno Raider, što je Markum svojim očima i vidio.

– Znači da nisam više osumnjičen?

– Nisi, Jeffe. A tko je ubio Raidera?

– Flowers, naš kuhar – ponosno je odgovorio Jeff.

– Ah, tko bi to pomislio! – osmjehnuo se šerif, prošavši prstima kroz kosu. – Pa, imam tamo vani otpremiti u zatvor nekoliko Tribeovih grubijana. Moram na posao!

– Ako ti treba pomoć, šerife, »Turkey-Track« će pomoći – ponudio je Jim Caine.

– Tu su i moji momci! – doviknuo je Jed Coulter.

– Hvala, momci – osmjehnuo se Fox. – Trenutačno imam pomoćnikâ napretek!

— Gdje je Cindy, gospodine Coulteru — okrenuo se Jeff starom rančeru.

— Valjda na ranču s majkom. Zašto?

— Pa, mislim da ću odjahati onamo. S vašim dopuštenjem, naravno. Imam s tom vašom kćeri nekih nedovršenih razgovora.

— Dobra ti sreća, sine! — rekao mu je Coulter, namignuvši starom Jimu Caineu.

— I ja ti to želim — pružio je Jeffu ruku Russ Hardin. — Nema više ljutnje među nama, zar ne, Jeffe?

— Nema, Russe! — prihvatio je mladić ruku. — Hvala, gospodine Coulteru! Vratit ću se ujutro, tata!

Mladić je pohitao iz sobe.

— Čini se da smo obojica na dobitku — namignuo je Jed Jimu.

— Mislim da si u pravu, Jede!

Dva su starca opet jedan drugome pružila ruku, osluškujući u noći topot kopita Jeffova konja: mladić je hitao k svojoj Cindy.

Kraj

U pripremi: -

Wayne D. Overholser
Obećana zemlja

PRETPLATA U SFRJ: Sve informacije o pretplati u tu-
zemstvu na telefon 041/341-277

Uplate se šalju na žiro račun NIŠPRO VJESNIK ZA-
GREB, 30101-833-2052 sa naznakom »za pretplatu na list
LASO«. U slučaju poskupljenja lista u toku pretplatnog
perioda pretplatniku se priznaje stara cijena do isteka
pretplate:

Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DEM 33,00,
ATS 234,00, SHF 27,00, HLG 37,00, SEK 116,00, FRF 109,00,
USD 17,00, (avionom USD 20,20), CAD 24,00 (avionom
CAD 28,30), Australia AUD 12,00, (avionom AUD 15,00).
Uplata na devizni račun 30101-620-16-25731-3296911 kod
Udružene banke Hrvatske, Zagrebačka banka, Zagreb
(za »Laso«, izdanje OOUR-a IRI).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marke-
ting, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 1/1 4,000.000 d, c/b stranica 1/1
3,000.000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Re-
publičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku
kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 16. XI. 1973.

Rukopisi se ne vraćaju.

LASO idućeg petka

